ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ
Θεολόγου Καθηγητοῦ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ
ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (Γ.Ο.Χ.)

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ᾽ οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν·
εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεσαν ἄν μεθ᾽ ἡμῶν·
ἀλλ᾽ ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσί
πάντες ἐξ ἡμῶν»

(Α΄ Ἰωάν. Β΄ 19)

ΑΘΗΝΑΙ ΜΑΪΟΣ 1999

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ
Θεολόγου Καθηγητοῦ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ
ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (Γ.Ο.Χ.)

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ᾽ οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν·
εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεσαν ἄν μεθ᾽ ἡμῶν·
ἀλλ᾽ ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσί
πάντες ἐξ ἡμῶν»
(Α΄ Ἰωάν. Β΄ 19)

ΑΘΗΝΑΙ ΜΑΪΟΣ 1999

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι ὑπό τοῦ Θεοῦ τεταγμένοι νά ἐπισκοποῦν τήν Ἐκκλησίαν· δηλαδή νά ἀγρυπνοῦν καί νά φυλάσσουν τήν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν Του, τήν ὁποίαν Αὐτός μέ τό αἷμα Του περιεποιήθη καί τήν παρέδωσε εἰς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους ἵνα ἐκεῖνοι, διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, συνεχίσουν τό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας.

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι πάλιν μετέδωκαν αὐτό τό χάρισμα εἰς τούς διαδόχους αὐτῶν Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους. Διά τοῦτο λέγομεν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ, διό ὀφείλει νά ἀγαπᾶ καί νά ἀγρυπνῇ ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καί ὁ Χριστός, τοῦ Ὁποίου ἡ ἀγάπη καί διακονία πρός Αὐτήν ἔφθασε μέχρι τῆς θυσίας ἐπί τοῦ Σταυροῦ. Εἰς αὐτούς τούς Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους ζητεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος νά πείθωνται, νά ὑπακούουν καί νά ἀκολουθοῦν ὀπίσω αὐτῶν οἱ πιστοί.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν δισχιλιετῆ ἱστορία της ἔχει νά ἐπιδείξῃ ἀναριθμήτους τέτοιους Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους. Ἔχει ὅμως καί ἕνα πλῆθος ἀναξίων ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ἐνίοτε ἀπετέλουν καί τήν συντριπτικήν πλειοψηφίαν καί συνεκρότουν ἀντισυνόδους (ληστρικά, καϊαφικά συνέδρια) καί ἐδίωκον τούς ἀξίους Ἐπισκόπους καί ἐκλυδώνιζαν τήν Ἐκκλησίαν. Τοιαύτας μελανάς σελίδας δέν κατέγραψε ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία μόνον κατά τήν ἐποχήν τῶν Ἁγίων Χρυσοστόμου, Ἀθανασίου κλπ. Ἁγίων καί Μεγάλων Θεολόγων - Πατέρων, ἀλλά ἀρχῆς γενομένης ἀπό τοῦ Ἰούδα συνεχίζουν καί ὑπάρχουν μέχρι σήμερα. Καυχᾶται ὁ ἀντίδικος ὅτι καί αὐτός, εἰς κάθε ἐποχήν, ἔχει εἰς τήν «δούλεψή» του καί «Ἐπισκόπους» καί «πρεσβυτέρους» καί «μοναχούς» καί «θεολόγους», καί δι' αὐτῶν κάμνει πολύ καλά τήν δουλειά του.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος αὐτούς ἐφοβήθη καί αὐτούς λέγει νά προσέχῃ ὁ πιστός λαός, διότι δέν εἶναι ποιμένες ἀλλά λύκοι! (Πραξ. κ' 29-30). Καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος λέγει ὅτι δέν φοβήθηκε τίποτε ἄλλο παρά μόνον τούς ἀναξίους Ἐπισκόπους. Ἀναφέρομεν ἐλάχιστα μόνον χαρακτηριστικά παραδείγματα «λυκοποιμένων», οἱ ὁποῖοι κατεσπάραξαν τήν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ καί ἐδίωξαν τήν Ἐκκλησίαν Του κατά τόν παρόντα αἰῶνα.

*Ἡ Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἐνέκρινε καί ὑπέγραψεν τήν Οἰκουμενιστικήν Ἐγκύκλιον **τοῦ 1920** δέν ἀπετελεῖτο ἀπό ἀξίους Ἐπισκόπους, δέν ἦσαν εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ, ἀλλ' ἦσαν ψευτοποιμένες, ἦσαν «συμμορία λύκων».*

Ὁμοίως τό ***συνέδριον τῆς Κων/λεως*** *(Μάϊος - Ἰούνιος 1923) μέ ἐπικεφαλῆς τόν «Ἀραβικόν Λύκον»*[1] *τόν Μασῶνον καί ὑπεραιρετικόν Οἰκουμενιστήν Μελέτιον Μεταξάκην, ἦτο ἀγγέλη λύκων, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγον καί ἔπινον, ἐπρόδιδον καί ἐπρογραμμάτιζαν τό «ξεπούλημα» τῆς Ὀρθοδοξίας μέσα εἰς αὐτό τό Πατριαρχεῖον τῆς Ὀρθοδοξίας.*

Δέν ἀπεδείχθη ὅμως καλυτέρα καί ἐκείνη ἡ Ἱεραρχία (ἡ Ε΄ Ἱεραρχία τῆς 23.12.1923) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ὡς ἠτιμωμένη θεραπαινίς (ὑπερετριούλα - δούλη) τοῦ Παποκαίσαρος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου (τυφλό ὄργανο τῆς Μασωνίας καί τοῦ οἰκουμενισμοῦ) ἀπεφάσισε τήν ἐφαρμογήν τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καί τῶν ἀποφάσεων τοῦ Μασωνικοῦ - Οἰκουμενιστικοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923. Ἐπιλείπει ἡμῖν καί ὁ τόπος καί χρόνος νά ἀναφέρωμεν ἄλλας περιπτώσεις, ἀπό τό 1924 καί ἐντεῦθεν, διότι ὁ νεοημερολογιτισμός μέ τούς Θεολογικούς Διαλόγους κλπ. δέν εἶναι τίποτε ἄλλον παρά ἕνα πολύ καλά καμουφλαρισμένον σύνολον προδοσίας πού διαθέτει μελιρρύτους λύκους!

Δέν εἶναι δυνατόν ὅμως νά ἀγνοήσωμεν τούς «λύκους», οἱ ὁποῖοι μέ τό ἔνδυμα καί τό προσωπεῖον τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπλάνησαν πολλούς ἐκ τῶν Γ.Ο.Χ. καί ἔθεσαν κατ' ἐπανάληψιν εἰς διωγμόν τήν Ἐκκλησίαν καί τήν ἐκλυδώνισαν. Ἐπιλήσμων τῆς Ὁμολογίας του ὁ πρώην Φλωρίνης, κατέληξεν ἀπό τό 1937 καί μετά νά εἶναι πραγματικά ἕνας ψευδοποιμένας, ἕνας, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «λύκος βαρύς»! Ἐδίχασε τούς Γ.Ο.Χ., καί μέχρι σήμερα τό σχῖσμα του κλυδωνίζει τόν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας.

Πολύ χείρονες τοῦ πρώην Φλωρίνης, ***οἱ ἄρτι ἀποδειχθέντες ὡς ἀνάξιοι Ἐπίσκοποι, οἱ πρώην: Μεσσηνίας κ. Γρηγόριος, Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος, Φθιώτιδος κ. Θεοδόσιος, Κοζάνης κ. Τίτος καί Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος!*** *Περί αὐτῶν τῶν ἀποδειχθέντων ὡς «λυκοποιμένων», κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, γίνεται λόγος εἰς αὐτήν τήν Βίβλον. Ἀφαιροῦμεν τάς μάσκας καί τούς ἐπισκοπικούς μανδύας διά νά φανῇ ὅλη ἡ ἀγριότης καί αἱ Δογματικαί καί Κανονικαί ἀσχημίαι τούτων τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ὡς «λύκοι βαρεῖς» ἐπέπεσον κατά τῆς Ἐκκλησίας.*

Ἡ μελέτη ἡ ὁποία καλύπτει αὐτή τή βίβλο ἔχει χαρακτήρα γνωματεύσεως ἐπί συγκεκριμένων αἱρετικῶν φρονημάτων τῶν πέντε καθώς καί ἐπί ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἰδίων, ἀποτελεῖ δέ ἐλάχιστην προσφοράν πρός τήν Μητέρα Ἐκκλησία, καί τά πιστά Αὐτῆς μέλη Κληρικούς καί Λαϊκούς. Ἔχομεν ἐπίγνωσιν τῶν ἀδυναμιῶν μας καί τῆς Θεολογικῆς ἀνεπαρκείας μας, προσδοκῶμεν δέ ἄλλοι δοκιμώτεροι, νά λάβουν ἀφορμήν διά νά συνεχίσουν τό Θεοφιλές ἔργον τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, ἡ Ὁποία ἀποκεκαλυμμένη Καθολικῶς ζητεῖ τούς ἀξίους ἐργάτας νά τήν ὑπηρετήσουν.

Ὁ πονήσας
Ἐλευθέριος Χρ. Γκουτζίδης

---

(1) Βλέπε Πρακτικά Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τόμος Γ΄ σελ. 879/379 καί ἐν τῷ παρόντι σελ. 41.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ - ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

1) ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ
Ὁ Οἰκουμενισμός Σιωνιστικόν ἐπινόημα καί ἔργον

Ὁ εἰκοστός αἰών, ὁ ὁποῖος ἤδη κλείνει, ἐσφραγίσθη ὡς αἰών τῆς ***Ἐκκλησιολογικῆς***[(1)] ***συγχύσεως***. Ἡ γνωστή Οἰκουμενιστική Κίνησις τόσον ἐπί τοῦ πολιτικοῦ ὅσον καί ἐπί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τομέως, χαρακτηρίζεται ἀπό τόν βασικόν στόχον τῆς ὑπό μιᾶς συγκεντρωτικῆς ἀρχῆς ἐξαρτήσεως καί ἐλέγχου τῶν Λαῶν. Τό φαινόμενον αὐτό ἐκκινῆσαν περί τό τέλος τοῦ προηγουμένου αἰῶνος (19ον) ἀποτελεῖ εὐρύτερον καί μακροχρόνιον Σιωνιστικόν σχέδιον, διά τήν ἐπιβολήν τῆς παγκοσμίου δικτατορίας τοῦ Ἑβραϊσμοῦ - Σιωνισμοῦ.

Πρός τοῦτο οἱ λαοί τῶν Ἐθνῶν δέον νά ἀποκοποῦν καί νά ἀλλοτριωθοῦν ἀπό τάς ἱστορικάς ρίζας τῆς παραδόσεως καί ἰδιαίτερα οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανικοί λαοί, νά ἀλλοτριωθοῦν ἀπό τάς πηγάς τῆς ὀρθοδοξίας. Ἡ ἀφετηρία αὐτοῦ τοῦ καταχθονίου ἑβραϊκοῦ σχεδίου εὑρίσκεται εἰς τό 1897. Πρόκειται διά τό **πρῶτο διεθνές συνέδριον τοῦ Σιωνισμοῦ,** τό ὁποῖον συνεκάλεσεν τήν 29.8.1897 εἰς τήν Βασιλεία τῆς Ἑλβετίας ὁ Ἑβραῖος Θεόδωρος Herzel (Χέρσλ).[(2)] Κάθε ἀντίδρασις κατά τῆς Σιωνιστικῆς Οἰκουμενιστικῆς αὐτῆς κινήσεως, εἴτε ἐπί τοῦ Πολιτικοῦ εἴτε ἐπί τοῦ Θρησκευτικοῦ, θά χαρακτηρίζεται ὡς δῆθεν ρατσισμός - Ἐθνικισμός καί ἰδιαιτέρως ἐπί τῆς Ὀρθοδοξίας, θά διαβάλλεται καί θά διαστρέφεται ὡς δῆθεν ἐγωϊσμός! Χαρακτηριστικά ἐπιτεύγματα τοῦ Σιωνιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπί τοῦ Πολιτικοῦ Πεδίου εἶναι ὁ «Ὀργανισμός Ἡνωμένων Ἐθνῶν» (Ο.Η.Ε.) καί ἀργότερον ἡ «Ἑνωμένη Εὐρώπη» (Ε.Ε.).

---

(1) Ἐκκλησιολογία: Ἡ ὀρθόδοξος δογματική διδασκαλία περί τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Σύνοψις αὐτῆς ἀποτελεῖ τό Θ΄ ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

(2) Ὁ ἴδιος τήν ἴδιαν ἐποχή γράφει εἰς τό ἡμερολόγιό του, ὅτι ἤδη ἵδρυσε τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

α) Ὁ θρησκευτικός Οἰκουμενισμός
Ἡ «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920»

Παράλληλα μέ τήν ἵδρυσιν τοῦ Ο.Η.Ε. ἐμφανίζεται ὁλοκληρωμένος καί ὁ Οἰκουμενισμός ὡς θρησκευτική «Ἐκκλησιαστική» κίνησις διά τήν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, (δηλαδή ἕνα ἄλλο εἶδος «Ο.Η.Ε.» ἤ «Ε.Ε.»). Κατά τήν θεωρίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπιβάλλεται ἡ ἕνωσις ὅλων τῶν «Ἐκκλησιῶν», τῆς Ὀρθοδόξου καί τῶν πολλῶν σχισματικῶν – αἱρετικῶν, μέ πρώτας τάς Προτεσταντικάς – Παπικάς καί ὅλας τάς λοιπάς. Ἐπιβάλλεται νά γίνῃ τοῦτο διότι μέ τά πολλά σχίσματα καί τάς διαιρέσεις, ἔπαυσε νά ὑφίσταται ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀλλά καί Αὐτός ὁ Χριστός, δέν ὑπάρχει σέ καμμία ὁλόκληρος. Ἑκάστη τῶν «Ἐκκλησιῶν» λέγουν, εἶναι μέρος – κλάδος, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔχει δέ μόνον ἕνα μέρος τῆς Καθολικῆς Ἀληθείας καί ἐπομένως καί ἕνα μόνον μέρος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἕνωσις ὅλων εἰς τόν Οἰκουμενισμόν θά ἐπανασυστήσῃ τήν Καθολικήν Ἐκκλησίαν καί θά ἀναστήσῃ καί τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος «ἀπέθανε» μέ τά σχίσματα καί τάς διαιρέσεις!

Ἄν τά ἀνωτέρω δέν εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ «εὐαγγελίου» τοῦ Ἀντιχρίστου τί ἄλλο μπορεῖ νά εἶναι; Ἡ κάθε γνωστή αἵρεσις ὠχριᾶ ἐμπρός εἰς τόν Οἰκουμενισμόν.

Ἤδη κατά τό πρῶτον τέταρτον τοῦ παρόντος 20οῦ αἰῶνος, (ὁ ὁποῖος κλείνει μέ τό παρόν ἔτος 1999), ὁ Οἰκουμενισμός κατώρθωσε, μέσω τῆς Μασωνίας νά ἐπιβληθῇ ὄχι μόνον εἰς ἄτομα – παράγοντας ἐκκλησιαστικούς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά καί νά ἐπιβληθῇ ὡς νέον «ἐκκλησιολογικόν δόγμα», ἐπισήμως διατυπωμένον, ἀποτελοῦν τόν ἀντίποδα τῆς Ὀρθοδόξου Δογματικῆς περί Ἐκκλησίας διδασκαλίας. Πρόκειται περί τῆς γνωστῆς πλέον **«Ἐγκυκλίου τοῦ 1920»** ἐκδοθείσης ὑπό τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Οἰκουμενιστική Κίνησις δέν ἐφαντάζετο ποτέ ὅτι θά εὑρίσκετο «Ὀρθόδοξος», ὁ ὁποῖος θά διετύπωνε μία τόσον αἱρετικήν – Οἰκουμενιστικήν Ἐγκύκλιον, ἡ ὁποία θά ὑπερέβαινε πᾶσαν προσδοκίαν των, καί ὅτι θά εὑρίσκετο καί Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία θά ἐνέκρινε ταύτην!

Ἡ συγκεκριμένη Ἐγκύκλιος ἐπισήμως: α) Ἐγκαταλείπει καί βεβηλώνει τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἥν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία, ἔχει κεφαλήν τόν Ἀναστάντα Χριστόν, εἶναι αἰωνία καί «πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». β) Ἀποδέχεται καί ὁμολογεῖ τήν αἱρετικήν Οἰκουμενιστικήν «Ἐκκλησιολογίαν», καθ' ἥν δέν ὑπάρχει ἡ Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι αὕτη διηρέθη καί ἐμερίσθη εἰς τάς αἱρετικάς ὁμάδας μεγάλας ἤ μικράς. γ) Ἀναγνωρίζει αὐτάς (τάς αἱρέσεις) ὡς «Ἐκκλησίας Χριστοῦ ***«συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς Ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ».*** δ) Κηρύσσει τόν ἀγαπισμόν ὡς βάσιν καί κριτήριον διά τήν

εἰς τόν Οἰκουμενισμόν ἕνωσιν ὅλων καί ε) Ἐκθέτει τό σχέδιον ἤ τήν μεθοδολογίαν καλύτερον, ἡ ὁποία πρέπει νά ἀκολουθηθῆ καί νά ἐφαρμοσθῆ, προκειμένου νά ὑλοποιηθῆ ἡ εἰς τόν Οἰκουμενισμόν ἕνωσις ὅλων, μέ πρῶτον **«τήν παραδοχήν ἑνιαίου ἡμερολογίου πρός ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν»,** (δηλ. ὑπό πασῶν τῶν αἱρέσεων) **καί... «δέκατον τήν πρόφρονα ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως τῆς φιλανθρωπίας καί τοῖς παραπλησίοις».** Γενικότερον ἡ Ἐκκλησία ἐκλαμβάνεται ὡς ἕνας ἄλλος ἀνθρωποκεντρικός, ἐγκόσμιος θρησκευτικός «Ο.Η.Ε.», παράλληλος πρός τόν πολιτικόν, ὁ ὁποῖος τότε μόλις εἶχεν ἱδρυθεῖ καί προβάλλεται πρός μίμησιν, ἀφοῦ κατά τήν «Ἐγκύκλιον», ὁ «Ο.Η.Ε.», «Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν», ἱδρύθη πρός ἐφαρμογήν τοῦ Εὐαγγελίου καί ἑπομένως δέν πρέπει νά ὑστερῆ ἡ Ἐκκλησία![1] **Ἐπισημαίνεται λοιπόν ὅτι ἤδη τό 1920 ἔχομεν ὡς τετελεσμένον γεγονός τήν εἰσβολήν καί ἐπιβολήν εἰς τόν χῶρον τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Σιωνοπροβλήτου Προτεσταντικοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέσω «Ὀρθοδόξων» Μασώνων ρασοφόρων.**

β) Τό Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923)

Τοῦτο εἶναι γνωστόν, ὡς **«Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κων/λεως»,** πλήν ὅμως δέν εἶναι «Πανορθόδοξον», διότι: α) Δέν συμμετεῖχον εἰς αὐτό κανένα ἐκ τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων, ἤτοι Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων, ἀλλά μόνον τό Μασωνοκρατούμενον Πατριαρχεῖον τῆς Κων/λεως. β) Ἐκ τῶν ἕξ παρόντων Μητροπολιτῶν εἰς τό Συνέδριον αὐτό, οἱ τέσσαρες (4) ἦσαν Μασῶνοι! καί γ) Ἐκινήθη εἰς ἀπολύτως ἀντορθόδοξα καί καθαρά Οἰκουμενιστικά πρότυπα καί πλαίσια καί ἀπεφάσισεν τήν ἀρχήν τῆς ἐν τῆ πράξει ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, **καί ἰδιαίτερα τοῦ πρώτου ἄρθρου περί ἐφαρμογῆς νέου κοινοῦ μετά τῶν αἱρετικῶν ἡμερολογίου, πρός τόν ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν. Ὡς τοιοῦτον ἀπεφασίσθη νά ἐπιβληθῆ τόν νέον Γρηγοριανόν ἤ Παπικόν Ἡμερολόγιον.**[2]

Δέν ἀποτελεῖ λοιπόν οὔτε σχῆμα λόγου, οὔτε ὑπερβολήν τό ὅτι δηλώνομεν ὅτι τό Συνέδριον τοῦτο δέν ὑπῆρξε «πανορθόδοξον», ἀλλά τουναντίον ἕνα συνωμοτικόν συνέδριον μερικῶν Μασώνων καί κυρίως συνειδητῶν αἱρετικῶν οἰκουμενιστῶν, εἰς τό ὁποῖον οἱ Προτεστάνται «ἔμπαινόβγαιναν» καί ἔλεγαν **«μπράβο»** εἰς τούς προδό-

---

(1) Ὁρᾶτε τήν Ἐγκύκλιον ταύτην εἰς τό ἡμέτερον βιβλίον: «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ τῆς Διδακτορικῆς Διατριβῆς τοῦ «Δημητριάδος» Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη» Ἀθῆναι 1985 σελ. 52-56, ἔνθα ἐκτίθεται φωτογραφηθεῖσα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

(2) Πλεῖονα αὐτόθι σελ. 60-68.

τας. **Πρόκειται λοιπόν, ἀποδεδειγμένως, περί ἑνός ἀντορθοδόξου, Μασωνικοῦ, Οἰκουμενιστικοῦ Συνεδρίου.**

γ) Ἡ Ε΄ Ἱεραρχία τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (24-30 Δεκεμβρίου 1923)

Ἤδη ἡ Μασωνία καί ὁ Οἰκουμενισμός μεθώδευσαν καί τό ἑπόμενον βῆμα, τό ὁποῖον ἐγένετο διά τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί οὐσιαστικά διά τοῦ πανισχύρου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου[1] καί τοῦ ὄπισθεν αὐτοῦ ὑπάρχοντος Μελετίου Μεταξάκη.[2] Τά πάντα ποιήσας κατά τήν ἐν λόγῳ Ἱεραρχίαν, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἐπέτυχεν δουλικήν συμπεριφοράν τῶν Ἱεραρχῶν καί ἀπέσπασε τάς ὑπογραφάς ὅλων διά τήν ἀλλαγήν τοῦ παλαιοῦ ὑπό τοῦ Νέου Γρηγοριανοῦ, ἀλλά καί ἐπί ἄλλων θεμάτων ἀφορώντων τήν Ὀρθοδοξίαν ἀμέσως καί διά τήν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τά πάντα ἀποφασίζονται εἰς τάς Ἀθήνας, ὑπό τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνῶ τό Πατριαρχεῖον Κων/λεως, μετά τήν ἀπομάκρυνσιν (διά ξυλοδαρμοῦ) τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, εἶναι ὑποχείριον τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καί παίζει ἁπλῶς τόν ρόλον τοῦ κομπάρσου, διότι προσπαθεῖ, πλήν ἀνεπιτυχῶς, νά καλύπτῃ τάς ἐνεργείας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, αἱ ὁποῖαι πάλιν καί εἰς αὐτόν ἐπεβάλλοντο ὑπό τῶν κέντρων τοῦ Μασωνοοικουμενισμοῦ. Οὕτω τήν 3.3.1924 μέ μίαν τηλεγραφικήν του ἐντολήν!!!, τήν ὑπ' ἀριθμ. 430/123, ὁρίζει ὅτι ἡ 10 Μαρτίου θά λογισθῇ 23.3.1924! Ἤδη ὅλα συνετελέσθησαν καί ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος καί προηγουμένως τῆς Κων/λεως, ἐπισήμως εἰσῆλθον εἰς τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.[3]

δ) Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔπεσεν, ὄχι ὅμως καί ἡ Ἐκκλησία

Τό 1924 ἀποτελεῖ ὁρόσημον εἰς τήν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπεφορτίσθη ὅλην τήν Οἰκουμενιστικήν προδοσίαν, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη καί ἐπισήμως διεκηρύχθη διά τῆς «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» προωθήθη «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» διά τοῦ Μασωνικοῦ Συνεδρίου τῆς Κων/λεως 1923, καί ἀνετέθη ἡ ὁλοκλήρωσις αὐτῆς εἰς τόν ἐσπευσμένα ἀναδειχθέντα εἰς Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη τῷ ὄντι «ἄξιος» νά φέρῃ εἰς πέρας τό σχέδιον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

---

(1) Προωθήθη εἰς τόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν τήν 10.3.1923 καί τήν 10.3.1924 ἐπέβαλεν τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν!

(2) Ὀπίσω καί τῶν δύο ὑπάρχει ἡ Μασωνία καί ὁ Οἰκουμενισμός τόν ὁποῖον τυφλά ὑπηρετοῦν.

(3) Ὁρᾶτε πλείονα αὐτόθι σελ. 69-77.

Οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείχθησαν πραγματικά, δοῦλοι τοῦ Χρυσοστόμου, καί ὡς ἠτιμωμέναι θεραπαινίδες συμπεριφερθέντες, ἐνεδύθησαν ὄνειδος καί κατάραν ὡς ἱμάτιον. Ἡ Ἱεραρχία ἐκείνη δέν ἀνέτρεψε ἁπλῶς καί δέν κατήργησε συλλήβδην μόνον τήν Κανονικήν τάξιν, ἀλλά καί ἀπεδέχθη, καί υἱοθέτησεν ἔν τε τῇ θεωρητικῇ Ὁμολογία καί ἐν τῇ πράξει, τόν Οἰκουμενισμόν. Οὕτω ὅμως ἐξέπεσεν τῆς Ὀρθοδοξίας κατέστη σχισματοαιρετική, καί ἔκτοτε παρά τάς σπασμωδκάς ἀντιδράσεις τινῶν ἐκ τῶν μελῶν της, συνεχίζει νά παραμένη ἐκπεσοῦσα «τάλαινα παγκληρία», τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί διά τῆς συμμετοχῆς της (τό 1948) εἰς τήν ἵδρυσιν τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.) τήν ὁρατήν ταύτην πλευράν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔπεσεν διότι αὕτη δέν πίπτει

Ἄν ἡ Ἱεραρχία ἐκείνη ἀναμφισβήτητα ἔπεσε καί συνετρίβη, παρέσυρεν δέ καί τήν πλειονότητα ἐκ τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ, ὅμως τό πιστόν λεῖμμα τῆς Ἐκκλησίας ἔμεινεν ἑδραῖον καί ἀμετακίνητον. Κληρικοί, Μοναχοί, καί Λαϊκοί, ὑψώνουν τό πνευματικό τους ἀνάστημα καί καταγγέλλουν ὅτι ὅσοι ἀποδέχονται τόν Νεοημερολογιτισμόν *«Φραγγεύουν καί χωρίζονται ἀπό τόν Θεόν οἱ Νεοημερολογῖται»,* ἐνῶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι παραμένουν ἀμετακίνητοι ἐν οἷς παρέλαβον καί οὕτω δέν ἐξέρχονται τῆς Ἐκκλησίας. Ἔκτοτε διά τόν σχισματοαιρετικόν ἡγέτην τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καί τήν Ἱεραρχίαν του ἐχθροί καί ἐπίβουλοι δέν θεωροῦνται πλέον οἱ πάσης φύσεως αἱρετικοί καί κυρίως ὁ παπισμός καί ὁ προτεσταντισμός ἤ ὅλοι οἱ αἱρετικοί, ἀλλά μόνον οἱ ὀρθόδοξοι, Κλῆρος καί Λαός, τό πιστόν αὐτό λεῖμμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον παρέμεινε πιστόν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Αὐτό τό λεῖμμα, ἐχαρακτηρίσθη, ὑπό τοῦ μαινομένου Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς δῆθεν σχῖσμα,[1] καί ἐσυκοφαντήθη καί ἐδιώχθη μέ μεσαιωνικούς τρόπους.

Ἐξέχασεν, ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὅτι τήν Ἐκκλησίαν, οὔτε ἡ «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», οὔτε τό «Συνέδριον» τοῦ 1923, οὔτε «ἡ Ἱεραρχία» του τῆς 23 Δεκεμβρίου 1923, οὔτε ἡ Τηλεγραφική Διαταγή τῆς 3.3.1924, μέ τήν ὁποίαν παποκαισαρικά, ἐπιβάλλεται, ὑπό τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδόπουλου, ὁ Νεοημερολογιτισμός, ἠδύναντο νά τήν καταργήσουν. Οὔτε ὅμως αἱ κατόπιν σημειωθεῖσαι δολιότητες, προβακατορίαι καί οἱ μεσαιωνικοί διωγμοί τοῦ Νεομερολογιτισμοῦ, ἐστάθησαν ἱκανοί νά τήν ἀφανίσουν, ἐνῶ ἀφανίζονται οἱ ἴδιοι, μέσα εἰς τήν βρωμεράν λίμνην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἀρνηταί τῆς

(1) Τονίζεται ὅτι δέν ὑπάρχει καμμία σχετική Ἐπίσημος ἀπόφανσις, οὔτε ἀπόφασις ἐκ μέρους τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἐκκλησίας καί κήρυκες τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί κατόπιν καί ὡς ἱδρυτικά μέλη καί τοῦ Π.Σ.Ε.

Αὐτό τό λεῖμμα, λοιπόν, χλευαστικῶς ἀπεκλήθη «παλαιοημερολογιτισμός» ἤ «παλαιομερολογῖται»! Δέν εἶναι ὅμως «παλαιοημερολογῖται» ὅσοι ἔμειναν πιστοί εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, τήν Κανονικήν τάξιν, καί ἀπέρριψαν τήν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ – Οἰκουμενισμοῦ. Αὐτοί εἶναι τά **«Γνήσια τέκνα ἐν πίστει»** (Β. Τμ. Α, 2), εἶναι τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα δέν ἐξῆλθον Αὐτῆς, ἀλλ' ἔμειναν ἐντός Αὐτῆς εἰς ἔλεγχον τῶν σχισματοαιρετικῶν ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ἤ τοῦ κινήματός των, πού ἀκούει καί ἀνταποκρίνεται εἰς τό: «ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ». Αὐτός ἦτο, καί παραμένει, ὁ λόγος διά τόν ὁποῖον ὁ Νεοημερολογιτισμός ἀπό τήν ἑπομένην τῆς 24.3.1924 ἔστρεψε ὅλα του τά πυρά κατά τοῦ λείμματος τῆς Ὀρθοδοξίας, καί κατά τῆς ἀληθοῦς καί γνησίας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία υἱοθέτησε πρός διάκρισιν τόν ὅρον **«Ἐκκλησία Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν»**.

Τά πυρά ἐκ μέρους τῶν καινοτόμων, κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἦσαν ἡ συστηματική παραπληροφόρησις, ὁ φαρισαϊσμός, ἡ ὑποκρισία, ἡ συκοφαντία ἡ ἀνελευθερία, ἡ βία καί οἱ αἱματηροί διωγμοί. Ἔλεγον καί λέγουν, ἀντιδρῶντες σπασμωδικά ὅτι: «οἱ παλαιοημερολογῖται εἶναι ἀμαθεῖς, περιδεεῖς, χρονολάτραι, ἄτακτα παιδιά τῆς Ἐκκλησίας (= τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ), εἶναι σχισματικοί»!

Ἄλλα πυρά «ἰσχυρότερα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί τοῦ πληρώματος αὐτῆς, ἡ συστηματική παραχάραξις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, τῆς Κανονικῆς τάξεως καί τῆς Δογματικῆς - Ἐκκλησιολογικῆς ἀληθείας! Φλυαροῦν προπαγανδιστικά ὅτι τό νέον ἡμερολόγιον δέν προσκρούει οὐδαμοῦ οὔτε δογματικῶς οὔτε Κανονικῶς! Τό Γρηγοριανόν (νέον Παπικόν) δέν καταδικάστηκε, λέγουν ἀπό Οἰκουμενικήν Σύνοδον, αἱ δέ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι τοῦ 1583, 1587, 1593 δέν κατεδίκασαν τήν «διόρθωσιν» πού ἐδέχθη τό 1924 ὁ Νεοημερολογιτισμός, ἀλλά τό Παπικόν Γρηγοριανόν. Διά τήν διόρθωσιν (εἰσαγωγήν τοῦ Παπικοῦ), συνεχίζουν πάντα οἱ ἴδιοι, θά ἀποφανθῆ μία Πανορθόδοξος Σύνοδος, μέχρι τότε δέ οἱ «Παλαιοημερολογῖται» βλασφημοῦν κλπ., μή δεχόμενοι τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν ὡς Μητέρα των Ἐκκλησία!

Περαιτέρω ἄλλη μορφή διωγμοῦ ἡ δολιότης, ἡ προβοκατορία, ἡ «Οὐνία» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ μέσα εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας (τῶν Γ.Ο.Χ.)!

Διακαής καί μόνιμος στόχος τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καί τῶν διαδόχων του, ὑπῆρξεν ἡ μέ κάθε δόλιον τρόπον ὑπαγωγή (πνευματική καί διοικητική) τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τόν ἴδιον, δηλαδή εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν. Οὕτω

ἐγκάθετοι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὑπεκρίθησαν τόν «παλαιοημερολογίτην» διά νά δυνηθοῦν ἐκ τῶν ἔσω νά καταστήσουν πραγματικότητα τόν πόθον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο καί παραμένει, νά πλανήσῃ καί καί νά παρασύρῃ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί τό ὑπαγάγῃ ὡς αὐτόν. Τά γεγονότα τῶν ἐτῶν 1931-1934 εἶναι ἀνάγλυφα, καί αἱ ἱστορικαί πηγαί προβάλλουν σαφεῖς, ἐνῶ εἶναι ἀδυσώπητοι καί ἀναντίρρητοι.(1)

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐφοβήθη ὁ Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός, ἀλλά καί σήμερον περισσότερον φοβεῖται καί τρομάζει, εἶναι **ἡ ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθ' ἥν οἱ Γ.Ο.Χ. παρέμειναν τό 1924 εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀπό τήν ὁποίαν ὅμως ἐξῆλθον οἱ Νεοημερολογῖται, τῶν ὁποίων, ὁ Κλῆρος διά τόν λόγον αὐτόν, δηλαδή ὡς εὑρεθείς ἐκτός Ἐκκλησίας, ἔπαυσεν νά εἶναι οἰκονόμος τῆς θείας χάριτος, διό καί δέν ἀναγνωρίζονται μυστήρια εἰς αὐτούς.**

Αὐτήν τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν, ἀνέλαβεν διά λογαριασμόν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, νά τήν διαστρέψῃ καί νά τήν ἀφανίσῃ, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστοσμος Καβουρίδης! Οὗτος μετά ἀπό τήν κατά Μαΐον - Ἰούνιον 1935 λαμπράν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καί λόγῳ ἀλλά καί ἔργῳ, ἤδη ἀπό τό τέλος τοῦ ἰδίου ἔτους 1935 ἐνεπλάκη εἰς τά σχέδια τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καί ὑπό τό κράτος τῶν βαρέων πιέσεων, τάς ὁποίας ὑπ' ἐκείνου ἐδέχθη, δέν ἄντεξε καί κυριολεκτικά συνετρίβη ὡς Ἐκκλησιαστικός ἄνδρας, καί μετεβλήθη εἰς πρόσωπον τό ὁποῖον ἐνήργει διά λογαριασμόν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀπό τήν νέαν αὐτήν «θέσιν» του, ἐπεδίωξεν διά βίου (ἀπέθανεν εἰς αὐτήν τήν θέσιν τό 1955) τήν κατάργησιν τῆς **Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.**, τήν ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου ἐξάλειψιν τῆς **Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς,** ἐνῶ ἀμέσως καί μέχρι τό 1937 προετοίμασεν καί ὡλοκλήρωσε τό σχῖσμα πρός μεγίστην καί ἄμεσον ἐξυπηρέτησιν καί ἱκανοποίησιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.(2)

στ) Ἡ ματαίωσις τῶν σχεδίων

Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας πολεμεῖται - κλυδωνίζεται καί δοκιμάζεται ἀλλ' Αὐτή οὐδέποτε πίπτει. Οὕτω καί ἐν προκειμένῳ παρά τό σχῖσμα, παρά τήν ὠργανωμένη προπαγάνδα τούς αἱματηρούς διωγμούς, ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐξῆλθεν νικῶσα.

---

(1) Ὁρᾶτε «Κ.Γ.Ο.» τόμος 1980 τεῦχος 28 σελ. 11-20 καί τεῦχος 29-30 σελ. 24-30, ὡς καί ἑπόμενα τεύχη, στήλη «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ».

(2) Πλείονα ὁρᾶτε εἰς Κ.Γ.Ο. Τόμος 1981 καί ἑξῆς στήλη «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ» ὡς καί «ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» Ἔκδοσις Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης 1997 σελ. 36-38.

Εἰς τήν ἀλλοτρίωσιν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἐχρησιμοποίησε τόν ἀπό τό 1924 ἀναδειχθέντα, ὑπέρμαχον τῆς Ὀρθοδοξίας, τότε μέν Ἱερομόναχον Ματθαῖον Ἁγιορείτην, ἀπό δέ τοῦ 1935 Ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαῖον. Οὗτος μετά τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ (ἀναδειχθέντος καί αὐτοῦ εἰς Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τό 1935), ἀντιμετώπισαν καί κατήλεγξαν τήν πτῶσιν καί τό σχῖσμα τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί ἰδιαιτέρως τήν προσπάθειά του πρός παραχάραξιν τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τό 1947 ὅμως καί ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ἀφοῦ ἐπί μακρόν διαρρήδην ἠρνεῖτο τήν σύμπραξιν πρός χειροτονίαν Ἐπισκόπων διά τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἐν τέλει καί αὐτός προσεχώρησεν εἰς τό σχῖσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης, προκειμένου νά μείνη μόνος του ὁ Βρεσθένης, ὥστε νά μή δύναται νά ἀφήση διαδόχους Ἐπισκόπους. Δεδομένου ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος, φθάσας εἰς βαθύ γῆρας, εὑρίσκετο εἰς τάς δυσμάς τοῦ βίου του, ὁ Νεοημερολογιτισμός καί ἡ σχισματική παλαιοημερολογιτική παράταξις ὑπό τόν πρ. Φλωρίνης **προσεδόκουν νά ἀποθάνη ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος διά νά «ἡσυχάσουν», καί ἐκκλείψη οὕτω ὁ φόβος νά ὑπάρξη ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, εἰς τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.** Ἐνῶ αὐτά προσεδόκουν, ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1948, μόλις ἑνάμισυ ἔτος πρό τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του, **τούς ἀπεγοήτευσεν!**

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἤτοι Κλήρου καί Λαοῦ, προέβη μόνος του εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου διότι: α) Δέν ὑπῆρχεν ἕτερος Ἐπίσκοπος, ἀδήριτος δέ Ἐκκλησιαστική ἀνάγκη ἐπέβαλλεν τοῦτο. β) Ἦτο εἰς μεγάλην ἡλικίαν, ἐάν δέ ἕνεκα τῆς κανονικῆς ἀκριβείας, δέν ἄφηνεν Διαδόχους Ἐπισκόπους, ἡ Ἐκκλησία θά ἔμενεν χωρίς Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ὅπερ εἰς τήν πρᾶξιν ἐσήμαινε τήν ἐκ μέρους τοῦ Ἀνδρός ἄρνησιν τῆς Ἐκκλησίας καί βλασφημίαν κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας Αὐτῆς. Ἄλλωστε ὅπως προεγράφη αὐτός ἦτο καί ὁ λόγος διά τόν ὁποῖον ἐπεδιώχθη ἡ ἀπομόνωσίς του, καί ἀπεμακρύνθη μόλις τό 1947 ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί ὁ Κυκλάδων Γερμανός. Ἐπομένως ἡ ὑπό μόνου τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, χειροτονία τοῦ Ἀρχ/του Σπυρίδωνος εἰς Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος, **δέν ὑπέπεσεν οὐσιαστικῶς εἰς παράβασιν Κανονικήν, διότι οὔτε ἄλλοι ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς ὑπῆρχαν, οὔτε ἐσυνωμότησεν, οὔτε πραξικόπημα ἔκαμεν, οὔτε παράταξιν ἤ σχῖσμα προεκάλεσεν, ἤ ἄλλως πως ἔβλαψε τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά τά πάντα ἐποίησεν πρός χάριν καί ὑπέρ τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας.** Ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος († 14.5.1950) τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1948 χειροτονήσας μόνος αὐτός Ἐπίσκοπον, δέν παρεβίασε τήν Κανονικήν τάξιν, ἀλλά διά τούς λό-

γους, οἱ ὁποῖοι ὑπεγραμμίσθησαν μόλις ἀνωτέρω, **ΥΠΕΡΕΒΗ τόν Κανόνα. Οὕτω ἀπέδειξεν τήν ἀπόλυτον πίστιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καί τήν συνέπειαν του πρός τήν Ὁμολογίαν Ἐκκλησιολογίαν Αὐτῆς καί οὕτω μετ' οὐ πολύ ἀπῆλθεν ὡς Ὁμολογητής.**[1] Οὕτω, πρός μεγίστην ἀπογοήτευσιν τῶν πολεμίων της, ἡ Ἐκκλησία ἐσυνέχισε ἀπρόσκοπτα τήν ἱστορικήν - λυτρωτικήν πορείαν της, ἐνῶ ἡ ἴδια ἀκριβῶς πρᾶξις, ἀνέτρεψεν καί ἐματαίωσε κάθε σχέδιον καί προσδοκίαν τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, περί ἐκλείψεως τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἵνα οὕτω σύν τῷ χρόνῳ καταστῇ δυνατή καί ἡ ὑπαγωγή ἤ ἡ ἀπορρόφησις τοῦ πληρώματος Αὐτῆς ὑπ' αὐτοῦ.

ζ) Ὅ,τι δέν κατορθώνουν μέ τούς μεσαιωνικούς διωγμούς, διανοοῦνται νά τό ἐπιτύχουν μέσω τῆς δολιότητος

Ἀπό τό ἔτος 1955, ὅτε ἀπέθανεν ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀνεζητεῖτο τρόπος, μέ τόν ὁποῖον θά προσεβάλετο ἡ Ἀποστολική Διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ὁ ἴδιος ὁ πρ. Φλωρίνης καί οἱ ὀπαδοί του, ἀπό τό 1948 ἐβλασφήμουν κατά τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, φωνασκοῦντες ὅτι ἡ «ὑφ' ἑνός χειροτονία εἶναι ἄκυρος» καί ἑπομένως οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ἕλκοντες τήν χειροτονίαν παρά τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, εἶναι «ψευδεπίσκοποι» καί «ἀνίεροι»! Ἐπειδή ὅμως τοῦτο τό βλάσφημον κήρυγμα - προπαγάνδα, δέν υἱοθετεῖτο παρά σοβαρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι (νεοημερολογῖται κυρίως) ἀπεφαίνοντο ὅτι **οἱ ὑφ' ἑνός ἔχοντες τήν Ἀποστολική Διαδοχή, εἶναι Ἀρχιερεῖς καί οὐδείς δύναται νά τούς ἀμφισβητήση, ὑπόκεινται ὅμως εἰς δίκην διά τῆς ὁποίας ἀναλόγως ἤ θά δικαιωθοῦν ἤ θά καταδικασθοῦν εἰς καθαίρεσιν καί ὁ χειροτονήσας καί οἱ χειροτονηθέντες.** Ἡ προπαγάνδα περί «ἀνιέρου», κλπ., προωθεῖτο καί ἐπροπαγανδίζετο, εἰς τήν παράταξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης ἰδιαιτέρως μετά τό 1955, ἔτος κατά τό ὁποῖον ἀπέθανεν ὁ Φλωρίνης, ἡ δέ παράταξίς του ἔμεινε ἀκέφαλος χωρίς Ἐπίσκοπον. Τό γεγονός αὐτό προεκάλεσεν σοβαράν κρίσιν εἰς τόν συγκεκριμένον χῶρον, διότι ὑπῆρχεν τό ἐνδεχόμενον ἀθρόας ἐπιστροφῆς τῶν ὀπαδῶν του εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Διά τῆς βλασφήμου ὅμως αὐτῆς προπαγάνδας ἀλλά καί τῆς προσδοκίας τήν ὁποίαν ἐκαλλιέργουν, καθ' ἥν μέ οἱονδήποτε τρόπον θά εὕρουν ἐπισκόπους, ἔφραξαν τόν δρόμον τῆς ἀθρόας ἐπιστροφῆς τῶν ὀπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Τό 1960 ἡ Φλωρινική παράταξις «ἀπέκτησεν» Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη εἰς τήν Ἀμερικήν **ὑπό ἑνός, Ἐπισκόπου καί παρά τήν ἀπαγόρευσιν τῆς Συνόδου,** εἰς τήν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ

---

(1) Ἐκοιμήθη τήν †14.5.1950, ἤτοι 18 μῆνας μετά τό ἱστορικόν καί οὐσιαστικόν Ἐκκλησιαστικόν γεγονός τοῦ Σεπτεμβρίου τό 1948.

χειροτονήσας ἐπίσκοπος.[1] Περαιτέρω ὁ χειροτονήσας πραξικοπηματικῶς καί πρός διαιώνισιν τοῦ Φλωρινικοῦ σχίσματος, εἶχεν πλήρη πνευματική κοινωνία μετά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Οὐσιαστικά μέ αὐτήν τήν κατάφωρα ἀντικανονικήν χειροτονίαν ἡ σχισματική παράταξις τοῦ πρώην Φλωρίνης (ἤδη ἀπό τό 1960) ἐξηρτήθη ἀπολύτως ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Αὐτοί εἶναι οἱ λόγοι διά τούς ὁποίους ὁ Νεοημερολογιτισμός δέν ἔλαβεν οὔτε λαμβάνει σοβαρά ὑπ' ὄψιν του τήν Φλωρινικήν παράταξιν, ἀλλά τόν ἀπασχολεῖ μόνον ἡ Γνησία καί ἀδιάκοπος Κανονική Ἀποστολική Διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί ἡ Ἐκκλησιολογία Της.

η) Ἡ δόλια ἀπόπειρα κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ἀπέτυχεν οἰκτρῶς

Καθ' ὅλην τήν δεκατίαν τοῦ 1960 οἱ ὀπαδοί τοῦ πρ. Φλωρίνης ἀνεζήτουν τρόπον νά προσβληθῇ ἡ Ἀποστολική Διαδοχή. Διά τόν σκοπόν αὐτόν ἐπενοήθη ἡ λεγομένη «χειροθεσία» ἤ καί «ἀναχειροτονία» τῶν Ἐπισκόπων, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως τό εἶχεν προγραμματίσει ὁ ἴδιος ὁ πρώην Φλωρίνης εἰς σχετικήν γνωμάτευσίν του, πάντοτε εἰς τά πλαίσια τῆς βλασφήμου προπαγάνδας του, περί **«ἀντικανονικῆς»** καί **«ἀκύρου»** χειροτονίας, καί τοῦ **«δυνάμει καί οὐχί ἐνεργεία Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος».**

Τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1971 εἶναι πλήρως στημένο ἕνα σχέδιο προσβολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς διά συγκεκαλυμμένης βλασφημίας. Τό σχέδιον τοῦτο εἶχεν ἀναλάβει νά φέρῃ εἰς πέρας ὁ Ἀρχ/της Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος προηγουμένως εἶχεν ὑποκριθεῖ ὅτι ἐγκαταλείπει τό Φλωρινικόν σχῖσμα καί προσχωρεῖ εἰς τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ἐνῶ οὐσιαστικά ἐνήργει καταχθόνια σχέδια, κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τά ὁποῖα ὅμως δέν ἐπέτυχον, πρός μεγάλην ἀπογοήτευσιν τόσον τῆς Φλωρινικῆς Παρατάξεως ὅσον καί τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἡ ὁποία τελικά ἐκλήθη νά ἀποφανθῇ περί τῶν χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, παρά τάς πιέσεις καί τό ἀδιέξοδον εἰς τό ὁποῖον τήν εἶχον φέρει, ἀπέφυγεν τόν σκόπελον καί ἐπεδίωξεν πρᾶξιν διπλῆς οἰκονομίας (ἑκατέρωθεν), μέ τήν ὁποίαν καί τήν **Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., δέν ἔβλαψεν καί δέν ἐβλασφήμησεν ἡ ἰδία, ἀλλά καί τό πρόσχημα τῶν ὀπαδῶν τοῦ Φλωρίνης, καθ' ὅ δέν προσήρχοντο εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., διότι δῆθεν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῆς εἶναι «ἀντικανονικοί» καί «ἀνίεροι», οἰκονόμησεν.**

Εἰς τήν σχετικήν ἀπόφασίν της διά τό θέμα αὐτό, τονίζει ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι οἱ ἔχοντες τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ὑπό μόνου τοῦ Βρε-

---

(1) Πρόκειται διά τόν Σικάγου Σεραφείμ τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς.

σθένης Ματθαίου **δέν είναι σχισματικοί καί δέν έχει έφαρμογήν έπ' αύτῶν ὁ Η΄ Κανών τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου,** ὅπως ἐκεῖνοι ἀπήτουν νά ἐφαρμόση ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων. Ἡ οὕτω πως, ὡς «χειροθεσία» ἐμφανισθεῖσα, οὐσία ἀπετέλεσεν καθαρῶς ἐξωτερικήν τυπικήν πρᾶξιν, μή θίξασα οὐδόλως τήν δογματικήν ἀκεραιότητα καί πληρότητα τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας καί τῇ ἀληθεία ἀνεγνώρισεν τάς χειροτονίας, ἐνῶ διά τῆς οὕτω λεγομένης «χειροθεσίας» ἀφηρέσεν τό πρόσχημα - πλάνην τῶν Φλωρινικῶν, καί τοῦτο ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἑνώσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι «παλαιοημερολογιτῶν». Δυστυχῶς ὅμως ἡ παράταξις τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἀπέδειξεν ὅτι δέν ἐνδιαφέρετο διά τήν ἑνότητα, ἀλλ' ὅτι τήν ἐνδιέφερε ἀποκλειστικῶς καί μόνον ἡ προσβολή τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, καί τοῦτο διά λογαριασμόν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Διά τούς λόγους αὐτούς, ἡ ἡγεσία τῆς Φλωρινικῆς παρατάξεως, τόσον ἐχολώθη κατά τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων, διότι **«παρεσπόνδησεν» καί ἀνεγνώρισεν τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.,** ὥστε ἀμέσως διέκοψεν τήν πνευματικήν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν! Εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 534/18.9.1971 Ἐγκύκλιόν της ἡ Φλωρινική παράταξις διερήγνυε τά ἱμάτιά της διακηρύσσουσα: **«Τήν ἡμετέραν εἰς Ἀμερικήν μετάβασιν[1] ἠκολούθησεν ἡ τῆς ἡγεσίας τῶν Ματθαιϊκῶν τοιαύτη. Ἐνῶ δέ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδέν μετ' αὐτῶν θά συνετελεῖτο, ἄνευ τῆς ἐνημερώσεως ἡμῶν, ὅλως παραδόξως καί παρά πᾶσαν προσδοκίαν πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ πανιερωτάτου Φιλαρέτου ἀπεφάσισεν νά ἀναγνωρίσῃ ὡς κανονικούς τούς ψευδοεπισκόπους τοῦ ἀποβιώσαντος κυροῦ Ματθαίου... Ἡ πληροφορία αὕτη, ὡς ἦτο ἑπόμενον μᾶς κατέθλιψεν, ἀλλ' ἀνακτήσαντες ἤδη τήν ψυχραιμίαν ἡμῶν, ἀπεφασίσαμεν νά ἀντιμετωπίσωμεν τήν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν ψυχραίμως καί σοβαρῶς ἐν τῇ γενέσει της. Δέν γνωρίζομεν ποίας δικαιολογίας θά προβάλῃ διά τήν παρασπονδίαν[1] της ταύτην ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας... Δέν θά ἀσχοληθῶμεν περισσότερον μέ αὐτούς, ἀλλά δέν θά ἀναγνωρίσωμεν τάς οἱασδήποτε ἀντικανονικάς εἰς τήν ὑπόθεσιν αὐτήν πράξεις τῶν οἱωνδήποτε». (Ἐγκύκλιος Ἀρχ/που Αὐξεντίου Α.Π. 534/18.9.1971).**

θ) Τό ἀποτυχόν σχέδιον δέν ἐγκαταλείπεται

Πράγματι, οἱ Φλωρινικοί παράγοντες, μόλις ἀνέκτησαν τήν ψυχραιμία τους, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ρωσική Σύνοδος δέν ἔπαιξε τόν ἀνόσιον καί Ἱερόσυλον ρόλον, τόν ὁποῖον ἀπήτουν, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν ὡς Κανονικάς τάς χειροτονίας, συνέλαβον σατανικόν τῷ ὄντι σχέδιον. Τοῦτο προέβλεπε καί ἐστόχευε νά εὑρεθῇ, ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων, εἷς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος νά δηλώσῃ, ὅτι τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1971 ἡ Ρωσική Σύνοδος δέν ἐνήρ-

(1) Σαφῶς ἀποκαλύπτει ὅτι προηγήθη κλιμάκιον Φλωρινικόν, τό ὁποῖον εἶχεν στήσει τήν πλεκτάνη, καί ὅτι, δυστυχῶς δι' αὐτούς, ἡ Ρωσική Σύνοδος δέν τήν ἐνεργοποίησεν καί οὕτω «Παρησπάνδισεν»!

γησεν τυπικήν έξωτερικήν καί άκρως οίκονομικήν πρᾶξιν, τήν οὕτω λεγομένην «χειροθεσίαν», άλλά ὅτι οὐσιαστικά ὡς ἐπί σχισματικῶν ἐφήρμοσεν τόν Η΄ κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μετά ἀπό 6 ὁλόκληρα ἔτη μέσω τοῦ μηχανισμοῦ, τόν ὁποῖον διέθετεν καί ἡγεῖτο ὁ τότε Ἀρχ/της Καλλιόπιος,(1) ἐπέτυχεν νά πλανήση τόν Ἐπίσκοπον Κάλλιστον, ὥστε λόγω νά δηλώση, καί ἔργω νά δεχθῆ, ὅτι ἦτο σχισματικός καί ἀπεκατεστάθη διά τῆς χειροθεσίας τό 1971.

Οὕτω ὁ ἐν λόγω Ἐπίσκοπος ἐξέπεσεν τῆς Ἐκκλησίας καί προσεχώρησεν εἰς τήν σχισματικήν παράταξιν τῶν Φλωρινικῶν, οἱ ὁποῖοι τόν ἔθεσαν εἰς τήν σειράν τῶν πρεσβείων ὡς Ἐπίσκοπον, ὄχι ὡς πρῶτον, ἀλλά ὡς ἀναδειχθέντα εἰς Ἐπίσκοπον τό 1971, ἐνῶ ἐχειροτονήθη τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1948. Διά τόν λόγον αὐτόν ὁ Ἐπίσκοπος Κάλλιστος καθηρέθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς βλασφημήσας κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Παραλλήλως καί ὁ Νεοημερολογιτισμός συνειδητοποιῶν ποία εὐκαιρία ἐχάθη, ἔσπευσε καί αὐτός, ἐκ τῶν ὑστέρων, νά προπαγανδίση τό γεγονός τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1971, καί νά τό παρουσιάση ὡς οὐσιαστικήν πραγματικήν χειροθεσίαν.(2)

ι) Καί παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας!

Εἶναι ἰδιαιτέρως ἀποκαλυπτικόν τό γεγονός ὅτι καί παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (μετά τόν πλανηθέντα Κάλλιστον) συνειδητά ἀναλαμβάνουν νά προπαγανδίσουν καί νά περάσουν ἐκ τῶν ὑστέρων, τό μήνυμα περί «χειροθεσίας», πάντοτε διά λογαριασμόν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Σιωνοπροβλήτου Οἰκουμενισμοῦ.

Δέν ὑστερεῖ λοιπόν εἰς τήν ἰδίαν προπαγάνδα καί ἕνας Κύπριος Ἱερομόναχος, ὀνόματι Εὐθύμιος Ἐπιφανίου, ὅστις ἐνεφανίζετο καί ἐθεωρεῖτο ὡς Γνήσιος Κληρικός τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος. Καί αὐτός, ἐνῶ πάντοτε ἐπροπαγάνδισε μέ διαφόρους τρόπους, τήν ἰδίαν προπαγάνδα, ἐν τέλει τό 1991 μέ τήν γνωστήν «Ἐγκύκλιον - Ἐπιστολήν» του (11.10.1991), διακηρύσσει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» τήν βλασφημίαν ὅτι δῆθεν οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐδέχθησαν, τό 1971, πραγματικήν χειροθεσίαν. Ὅπως πιστεύομεν καί ἀπέδειξαν τά γεγονότα, ὁ συγκεκριμένος Ἱερομόναχος, δέν ἐνεργεῖ ἀποκλειστικῶς δι' ἑαυτόν, ἀλλά ἐξέφραζε καί ἐξεπροσώπει καί ἕναν ἤ δύο ἀκόμη Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., μετά τῶν ὁποίων ἀνέλαβεν συνειδητά ἀπό κοινοῦ νά περάσουν ἔστω καί θεωρητικά καί μετά ἀπό 21 χρόνια, τήν βλάσφημη προπαγάνδα περί «χειροθεσίας».

---

(1) Ὡς τέλειος οὐνίτης μεθοδεύει καί προωθεῖ τά σχέδια κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

(2) Ὁρᾶτε πλεῖονα εἰς «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ...» Ἀθῆναι 1985 σελ. 144-152 καί «ΣΥΝΤΡΙΒΗΤΩΣΑΝ ΩΣ ΣΚΕΥΗ ΚΕΡΑΜΕΩΣ...» τεῦχος 3ον 1993 σελ. 13-15.

Ἐνῶ ταῦτα προπαγανδιζόμενα κατά τήν περίοδον 1991 καί ἑξῆς δέν βρίσκουν καμμίαν ἀπολύτως ἀπήχησιν, ἀλλά καί καταδικάζονται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὡς συκοφαντική προπαγάνδα καί ὡς ἐσχάτη βλασφημία κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἄλλη σατανικωτέρα ἐπινόησις, ἤρχισεν νά προπαγανδίζεται! Κατ' αὐτήν: ***«Διά νά ἡσυχάσῃ ἡ Ἐκκλησία ἀπό αὐτόν τόν βραχνά τῆς «χειροθεσίας», καλόν εἶναι νά καταδικασθῇ ἡ πρᾶξις καί νά τελειώνῃ»!***

Αὐτό ἦτο τό τελευταῖο ἀλλά ὑπουλότερον καί δολιώτερον «χαρτί» τῆς προπαγάνδας. Διότι διά τῆς νέας προπαγάνδας περί δῆθεν ξεκαθαρίσεως τοῦ θέματος διά μιᾶς καταδίκης του, οὐδέν ἄλλο ἐπεδιώκετο, **παρά ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων πανηγυρική ἀποδοχή ὡς ὑποστατῆς μιᾶς ἀνυποστάστου πράξεως!** Οὕτω, ἔστω καί **ἑτεροχρονισμένα, ἐμμέσως θά ἐξησφαλίζετο μία εὐθεῖα κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημία, καί θά ἐτίθετο ἅπαξ διά παντός ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ Γνησιότητα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.** Κατόπιν τούτου καί ἡ Ἐκκλησιολογία - Ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. θά ἐξέπιπτεν εἰς κενόν λόγον. Ἡ τελευταία αὐτή φάσις τῶν δολίων μεθοδεύσεων κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, εἶναι ἀνειλημμένη ὑπό τοῦ πρώην Μητροπολίτου Ἀττικῆς Ματθαίου Μακρῆ ἐνισχυομένου καί ὑπό τοῦ πρ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου Μητροπούλου.[1]

Ὁ κ. Ματθαῖος ἤδη ἀπό τό 1971 συνέδεσε τήν λεγομένην «χειροθεσίαν» μέ τήν ὑπό τῆς πολιτείας ἀναγνώρισιν[2] τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διό, εὐκαίρως ἀκαίρως, πάντοτε ἐτόνιζε ὅτι **«μετά τό 1971 ὅλοι μᾶς ἀναγνωρίζουν ὡς Κανονικούς»** κλπ., ἐνῶ κατά τήν δεκαετίαν τοῦ 1980 μέχρι καί τάς ἀρχάς τῆς δεκαετίας τοῦ 1990 ἐπεδίωξεν εἰς ὅλον τοῦτο τό θέμα νά ἔχῃ μαζί του τούς θεολόγους,[3] διό καί εἶχεν ὁμοῦ μετ' αὐτῶν προσωπικάς ἐπαφάς μετά Κυβερνητικῶν τινῶν παραγόντων.

Ὅταν τό 1990 περίπου συνειδητοποίησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νά πραγματοποιηθοῦν τά σχέδια περί «ἀναγνωρίσεως», πάντοτε ὑπό τήν προϋπόθεσιν, ὡς οὐσιαστικῆς, τῆς λεγομένης «χειροθεσίας», τότε προφανῶς ἀπεφάσισεν νά τά ἐπιβάλῃ ἀπό θέσεως πλέον ἰσχύος, ἐξουδετερώνοντας, καθ' οἱονδήποτε τρόπον καί μέ ὁποιαδήποτε ἀφορμή, ὅλους τούς ἀντιδρῶντας. Τοιαῦτα ὑποψήφια θύματά του ἦσαν κυρίως ὁ Ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί κατόπιν τό ἐπιτελεῖο τῶν Θεολόγων του, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν.

---

(1) Ὁρᾶτε πλείονα εἰς βιβλίον: «ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 1997», ἔκδοσις Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης 1997 σελ. 38-49.

(2) Λόγος περί ἀναγνωρίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπό τῆς πολιτείας ἐγένετο διά πρώτην φοράν τό 1973 καί συμπίπτει μέ τήν χειροτονίαν εἰς Ἐπίσκοπον καί τοῦ κ. Ματθαίου Μακρῆ!...

(3) Ὁρᾶτε σχετικῶς: Ἐλ. Χ. Γκουτζίδη «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ...» Ἀθῆναι 1998 σελ. 43 σημ. 2 καί 47 σημ. 1, καί τοῦ ἰδίου: «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ...» Ἀθῆναι 1985 σελ. 166-172.

ια) Προσπάθεια ὑφαρπαγῆς τῶν Ἰ. Μονῶν ὑπό τοῦ Ἀττικῆς Ματθαίου καί δημιουργία νέου σάλου ἐξ ἀφορμῆς τῆς δῆθεν «εἰκονομαχίας»

Πρίν ὅμως ἀναλάβη νά πραγματοποιήση τάς μεγάλας ἐπιχειρήσεις του, ἔπρεπε νά ἔχη ὑπό τόν ἀπόλυτον προσωπικόν τοῦ ἔλεγχον τάς δύο μεγάλας Ἱεράς Μονάς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἤτοι τῆς Μεταμορφώσεως καί τῆς Παναγίας, αἱ ὁποῖαι ἀπό πεντηκονταετίας εὑρίσκονται κανονικῶς ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.[1]

1. Τήν 30.1.90 ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ματθαῖος δι' ἐγγράφου τοῦ ἀπευθυνομένου πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον ἀπαιτοῦσε ἐκβιαστικῶς νά περιέλθουν αἱ δύο Συνοδικαί Μοναί τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἀνδρώα **«Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος»** παρά τόν Κουβαρᾶ Ἀττικῆς καί ἡ Γυναικεία **«Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου»** παρά τήν Κερατέα Ἀττικῆς, εἰς τήν ἰδικήν του δικαιοδοσίαν ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς. Τό αἴτημα τοῦτο δέν ἱκανοποιήθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἡ διοίκησις, Πνευματική τε καί Διοικητική παρέμεινεν ὡς εἶχεν ὑπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν.

2. Τήν 19.9.91 συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας καί ἐξητάσθη τό θέμα τῆς ἔριδος ἐπί συγκεκριμένων εἰκονογραφικῶν παραστάσεων. Τό ὅλον θέμα ἀνετέθη ὁμόφωνα ὑπό τῆς Ἰ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, εἰς εὐρεῖαν Ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία ἐδεσμεύθη ὅπως ἐντός μηνός μελετήση καί ὑποβάλη εἰς τήν Ἰ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας, σχέδιον Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου πρός ρύθμισιν τοῦ προβλήματος καί παῦσιν τῆς ἔριδος.

Ἡ ἱεροσυνοδική αὕτη ἀπόφασις δέν ἐτηρήθη, κατά κανονικήν δέ ἀκρίβειαν ἀσεβέστατα ἠθετήθη, διότι ἡ Ἐπιτροπή παρεκωλύθη καί δέν συνεδρίασεν περίπου ἐπί ὁλοκλήρους 4 μῆνας (παρά τό γεγονός ὅτι αὕτη ἐδεσμεύθη νά ὁλοκληρώση τάς ἐργασίας της ἐντός ἑνός μηνός), χωρίς νά ἀναφερθῆ οὐδέν κατά τό διάστημα αὐτό, εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον. **Τοῦτο διότι ἡ πλευρά τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Ματθαίου, δέν ἐπεθύμει ἐπ' οὐδενί τήν Κανονικήν καί ὑπό τό φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας μελέτην καί σύνταξιν τοῦ σχετικοῦ σχεδίου ἐγκυκλίου ἐκ μέρους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς,, καί διότι ἤδη ἐνεργεῖ ὡς στασιαστής καί καταλύει καί θεσμούς καί ἀποφάσεις.**

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τήν εἰσήγησίν του πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας (22.9.1993) διατυπώνει εὐθέως τό κάτωθι παράπονόν του ὡς καταγγελίαν, διά τό ἐν λόγω θέμα:

---

(1) Ὁρᾶτε σχετικῶς Ε. Χ. Γκουτζίδη «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ...» Ἀθῆναι 1998 σελ. 22 καί ἑξῆς.

«Κατά τήν συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 19.9.1991, ἀφοῦ ἀπεφασίσαμεν ὁμοφώνως ...ὡρίσαμεν Συνοδικήν ἐπιτροπήν... διά νά προετοιμάσουν Σχέδιον Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ. Καί ἐνῶ εἴπαμε ἡ Ἐγκύκλιος νά εἶναι ἕτοιμη καί νά ἀναγνωσθῆ εἰς τήν Γενικήν Συνέλευσιν τῶν Κληρικῶν, τόν Ὀκτώβριον, ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή δέν συνεδρίαζε. Διά ποίους λόγους; Ἕνα περιστατικό θά ἀναφέρω καί θά ἐννοήσετε. Κατά τήν συνεδρίασιν τῆς Ἐνδημούσης Ἱερᾶς Συνόδου τήν 24.10.1991 ἐρώτησα, ἐάν ἑτοιμάσθηκε τό σχέδιον τῆς Ἐγκυκλίου. Καί ἀντί ἀπαντήσεως ἀπό τόν Πρόεδρον τῆς ὁρισθείσης Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπήντησε ὁ Σεβ. Ἅγιος Ἀττικῆς, λέγοντας τά ἑξῆς: «Δέν ὑπάρχει Συνοδική Ἐπιτροπή. Αὐτή τήν ὥρισε μόνος του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, χωρίς νά τήν ἐγκρίνουμε ἐμεῖς. Ἀλλά καί δέν χρειάζεται σχέδιον τῆς Ἐπιτροπῆς διά τήν Ἐγκύκλιον, ἀλλά μόνον τά πρακτικά τῆς περασμένης Ἱεραρχίας, τά ὁποῖα θά φωτοτυπήσωμεν καί θά διαβαστοῦν κατά τήν Γενική Συνέλευσι τοῦ Συνδέσμου τήν 31.10.1991 καί νά βάλουμε τούς Κληρικούς ὅλους νά τά ὑπογράψουν». Ἡ ἀπάντησις αὐτή μέ ἐξέπληξε καί μέ ἐλύπησε βαθύτατα. Ὅμως ἐσιώπησα καί ὑπεχώρησα. Ἐπικράθηκα, ἀλλά ἤλπισα εἰς διόρθωσιν. Διατί ὅμως, Ἅγιοι Ἀδελφοί, αὐτή ἡ μεταβολή καί διαστροφή; Καί διατί αὐτή ἡ σιωπή τῶν Ἁγίων Ἀδελφῶν μου, ὅταν κατηγορῆται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι δῆθεν μόνος του ὥρισε τήν Συνοδικήν Ἐπιτροπήν; Διατί ἀνατρέπονται καί περιφρονοῦνται ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τάς ὁποίας ἐν Πνεύματι Ἁγίω ὁμοφώνως ἀπεφασίσαμεν; Ἰδού τό τρίτον παράπονό μου...».(1)

3. Ἐνῶ ἡ κανονικῶς ὁρισθεῖσα ὑπό τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας (19.9.1991) ἁρμοδία Συνοδική Ἐπιτροπή δέν συγκαλεῖται ὑπό τοῦ Προέδρου, ὅμως δρᾶ πυρετωδῶς μία ὁμάδα ὑπό τόν κ. Ματθαῖον, ἡ ὁποία συντάσσει Ἐξωσυνοδικά νόθα «Πρακτικά»! Τήν 20.10.1991 εἰς τήν κανονικῶς συνεδριάζουσα Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας παρουσιάσθη ὑπό τῶν Ἀττικῆς κ. Ματθαίου καί Πειραιῶς κ. Νικολάου τό νόθον «Πρακτικόν», ὡς δῆθεν πρακτικόν τῆς 19.9.1991 καί ἐζητήθη νά ὑπογραφῆ.(2)

4. Βάσει αὐτοῦ τοῦ ψευδοπρακτικοῦ ἐπεχειρήθη νά μετατραπῆ ἡ Γενική Συνέλευσις τοῦ ΙΦΣΚΑΕ τῆς 30.10.1991 εἰς Ἱερατικήν Σύναξιν, εἰς τήν ὁποίαν ὅλως ἀντικανονικῶς καί παρανόμως, ἐκλήθη ὑπό τῶν Σεβ/των κ.κ. Ματθαίου καί Νικολάου, καί ὁ Ἱερομ. Εὐθύμιος, καίτοι δέν ἦτο μέλος τοῦ Ἱ. Συνδέσμου, διότι εἶχεν σηματοδοτηθεῖ κατά τήν ἡμέραν αὐτή νά ἀρχίση δυναμικά ἡ ἐφαρμογή τοῦ σχεδίου: ἢ θά ὑποταχθοῦν οἱ πάντες εἰς τόν κεκαλυμμένον ἀκόμη μηχανισμόν τοῦ κ. Ματθαίου ἢ βάσει τοῦ δῆθεν συνοδικοῦ

(1) Ὁρᾶτε: Ἀρχ/που Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος Ἀνδρέου: «ΟΜΙΛΙΑΙ - ΚΕΙΜΕΝΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ», Ἀθῆναι 1994 σελ. 70-71.

(2) Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Μητροπολίτης Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος διεμαρτυρήθη εἰπών ὅτι τοιαῦτα πρακτικά οὔτε συνετάγησαν οὔτε ὑπεγράφησαν τήν 19.9.1991! Πόθεν καί πῶς προέκυψαν; Ἀσφαλῶς ἀπάντησις δέν ἐδόθη.

αὐτοῦ κειμένου θά ἔπαιρναν τά κεφάλια τῶν ἀνθισταμένων. Πρέπει νά τονισθῇ ὅτι κατά τήν ἰδίαν ἀκριβῶς περίοδον 19.9.1991 ἕως 14.1.1992 πυροδοτοῦνται λίαν ἐσπευσμένα ἀλλά καί λίαν συντονισμένα τά σκάνδαλα περί δῆθεν «νεοεικονομαχίας» παρά τῶν: Ἱερομ. Εὐθυμίου, Παναγ. Ἀλεξοπούλου, Ἁγιορειτῶν κλπ. καί συκοφαντοῦνται ὡς «Εἰκονομάχοι» πλειάς Ἱερέων, παρ' ὧν ἀπαιτεῖται δήλωση[1] μετανοίας, λίβελλοι κλπ. Ταῦτα κατά τήν ὡς εἴρηται Γενικήν Συνέλευσιν τῆς 30.10.1991.

5. Τόν Ἰανουάριον τοῦ 1992 ἐγίναμεν δέκται ἑνός ἀνωνύμου ἐγγράφου μέ ἡμερομηνία 30.1.92, δι' οὗ ἐδίδοντο ρηταί αἱ πληροφορίαι ὅτι ὁ τότε Ἐπίσκοπος Ματθαῖος, προετίθετο νά ἀνατρέψη τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καί νά ὑφαρπάση τάς Ἱεράς Μονάς.[2]

6. Κατά τήν ἰδίαν περίοδον, ἀρχάς 1992, συνετάγη ἀπό τό περιβάλλον τοῦ κ. Ματθαίου τό λεγόμενον «Ἔγκλητον Κατηγορητήριον κατά τοῦ Θεολόγου καθηγητοῦ Ἐλευθερίου Χ. Γκουτζίδη». Ὁ μηχανισμός τοῦ Ἐπισκόπου κ. Ματθαίου ἦτο σφόδρα ἐνωχλημένος καί ἔπνεε μένεα κατά τοῦ συγκεκριμένου Θεολόγου, διότι τόσον κατά τήν 19.9.1991 ἀπέτρεψεν τόν κίνδυνον νά ἐκτεθῇ ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ μιά Ἐγκύκλιο κακῆς σκοπιμότητος καί γεμούσης βλασφημιῶν, τήν δέ 30.10.1991 ἐνώπιον τοῦ συνόλου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου κατήλεγξε τήν «Ἐγκύκλιον Ἐπιστολήν» (11.10.1991) τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου.[3]

7. Τήν 14ην Ἰανοαυρίου 1992 συνεδρίασεν ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἔπρεπε νά εἶχεν ὁλοκληρώσει τά πάντα μέχρι τήν 19.10.1991 (ἐντός μηνός). Ἡ τετράμηνος καθυστέρησις, ἦτο καί παραμένει παράνομος, ἀντικανονική καί οὐσία ἀπολύτως πραξικοπηματική, ἀλλά καί βαρύτατα βλάσφημος διότι, ἀφ' ἑνός κατεπατήθη ὁμόφωνος ἀπόφασις τῆς Ι.Σ. τῆς Ι., καί ἀφ' ἑτέρου εὐτελίσθη καί περιυβρίσθη ὁ πρῶτος Ἐκκλησιαστικός θεσμός ὅστις εἶναι αὐτη ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας.[4] Κατά τήν περίοδον ὅμως τῆς καθυστερήσεως, ὁ κ. Ματθαῖος ἐκίνησε τόν μηχανισμό του πρός τόν ὁποῖον παρέδωκεν ἔγγραφα ἀπευθυνόμενα πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον(!) ὑφαρπάσας ὅλας τάς ἀποκλειστικάς ἁρμοδιότητας τῆς τε Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Κανονικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἤρχισεν νά «πυρπολῇ» τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν πυρκαγιά τῆς «νεοεικονο-

---

(1) Τάς «δηλώσεις» καί τούς «λιβέλλους» ἀπήτουν, διότι βάσει αὐτῶν κατόπιν θά προέβαινον εἰς καθαιρέσεις ἤ κατά τό ἐπιεικέστερον οἱ οὕτω πως μετανοήσαντες, ὡς «πρώην αἱρετικοί» δέν θά ἠδύνατο νά εἶναι ἐν ἐνεργεία λειτουργοί.

(2) Ὁρᾶτε «Ἀποκαλύπτομεν καί καταγγέλλομεν» σελ. 30-31.

(3) Ὁρ~ατε 'εν τῷ παρόντι σελ. 32-35.

(4) Δυστυχῶς δέν ἀντιμετωπίσθησαν εἰσέτι ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅλαι αἱ ἄνω, ἀντικανονικότητες, ἤ καλύτερον εἰπεῖν, συνωμοτικαί - ληστρικαί καί ἄκρως βλάσφημον κατά τοῦ θεσμοῦ τῆς Συνόδου πράξεις.

μαχίας», κατακαίων οὕτω τήν Ὀρθόδοξον Ἀλήθειαν, τήν Κανονικήν τάξιν, τήν Ἀγάπην, τήν Εἰρήνην καί τήν Ἐκκλησιαστική Ἑνότητα. Καί ὅταν τήν 14.1.1991 ἐπραγματοποιήθη ἡ μία καί μοναδική συνεδρίασις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, τόσον ὁ τότε Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος ὅσον καί ὁ ἁγιορείτης Ἱερομ. Χρυσόστομος Τζάνης (Κατουνακιώτης), ἐξέφρασαν a priori τήν θέσιν των ὅτι τό σχέδιον τῆς ἐγκυκλίου, πού θά διετυπώνετο καί θά ὑπεβάλετο εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, θά εἶχεν τό πνεῦμα καί τό γράμμα τοῦ κατόπιν (μετά ἕνα ἔτος ἀκριβῶς) παρουσιασθέντος σχεδίου «Β' ἐγκυκλίου», ὅπερ ὅμως ἀπερρίφθη.

8. Τήν 22αν καί 23ην Ἰανουαρίου συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας διά νά ἐπιληφθῆ τοῦ σχεδίου τῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου, τό ὁποῖον ἤδη εἶχεν ὑποβάλει ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή, ἡ συνεδριάσασα ἅπαξ τήν 14.1.1992.

Κατά τάς δύο αὐτάς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου συνέβησαν «τέρατα καί σημεῖα»!

α) Ἐπεκράτησε πνεῦμα ταραχῆς! Ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος Μακρῆς, συμπαραστατούμενος καί ὑπό τῶν τότε Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου καί Κοζάνης Τίτου, φοβούμενος τήν παρουσίαν τῶν Θεολόγων, κραυγάζων καί σείων τήν ράβδον του ἀπέβαλεν καί ἀπεμάκρυνεν ἀναιτίως, καί κατά βάρβαρον τρόπον ἐκ τῆς αἰθούσης τῆς Συνόδου καί τοῦ ὀρόφου, ὅλους τούς θεολόγους Κληρικούς καί Λαϊκούς ἀπροκλήτως, ἐνῶ ἀπήτησε καί ἀπεμάκρυνεν ἐπί πολύ καί αὐτόν τόν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου!

β) Ἐνῶ ἐξητάζετο τό σχέδιον τῆς Ἐγκυκλίου, τό ὁποῖον συνέταξεν ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή, ὁ κ. Ματθαῖος εἶχεν ἀνά χεῖρας του ἕτερον σχέδιον, τό ὁποῖον εἶχον συντάξει οἱ περί αὐτόν σύμβουλοι.

γ) Προκειμένου νά ὑπογραφῆ μία ἐγκύκλιος, ὅπως τήν ἤθελε ἡ ὁμάδα τοῦ κ. Ματθαίου, ἐδημιούργησεν ἀφορήτους συνθήκας, ἀντεγκλήσεις, φωνασκίας, ἀπειλάς καί τρομοκρατίας, μέχρις ὅτου ἐκλήθησαν κρυφίως ὑπό τοῦ περιβάλλοντός του, καί οἱ ἄνδρες τῆς Ἀμέσου δράσεως «νά ἐπιβάλουν τήν τάξιν»! δηλαδή ὑπό τό Κράτος βίας καί τρόμου νά ὑπογραφῆ ἡ ἐγκύκλιος, ὅπως τήν ἤθελε ὁ μηχανισμός τοῦ κ. Ματθαίου!

Κατά τάς ἐν λόγω συνεδριάσεις τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ., παρά τάς ἀπαραδέκτους συνθήκας, ἐπρυτάνευσεν ἡ ἀρχή τῆς διατηρήσεως τῆς ἑνότητος εἰς τό Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἡ παῦσις τῆς ἔριδος καί κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἑνότης τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπ' αὐτάς τάς συνθήκας διεμορφώθη ἡ Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος 2566/23.1.992 καί ἔτσι μόνον νοεῖται καί ἑρμηνεύεται.(1)

9. Κατά τήν Συνεδρίασιν τῆς *Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας* 16.5.1992, ἀπεφασίσθησαν ἀνακρίσεις ἐναντίον ὅλων ὅσων ἔγραψαν. Μή ἀποδεχομένων τῶν λοιπῶν νά ἀναλάβουν τό ἀνακριτικόν ἔργον, ὡρίσθη ἀνακριτής ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαος καί Γραμματεύς ὁ Ἀρχ/τεύς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου π. Κήρυκος Κοντογιάννης. Κατά τοῦ Ἀνακριτοῦ **ἐστασίασαν, ἀρνηθέντες νά προσέλθουν, ἅπαντες οἱ προσκείμενοι εἰς τόν Ἐπίσκοπον κ. Ματθαῖον, ἤτοι ὁ Ἱερομ. Εὐθύμιος, οἱ Ἁγιορεῖται, ὁ κ. Π. Ἀλεξόπουλος.**(2)

10. Τήν 21-23 Ὀκτωβρίου 1992, ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνεδριάσασα ὡς Συνοδικόν Δικαστήριον, ἀφοῦ ἔλαβε ὑπ' ὄψιν της τό πόρισμα τοῦ ἀνακριτοῦ, **ἀπήλλαξεν πάσης κατηγορίας τούς Κληρικούς: π. Ἰωαννίκιον, π. Ἀμφιλόχιον, π. Στέφανον, π. Νεόφυτον, π. Δαμασκηνόν καί Μοναχόν π. Χρυσάφιον.**

11. Κατά τήν συνεδρίαν τῆς Ἰ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας, 15.1.1993, ἀποφασίζεται ὅπως συνδράμουν τό ἀνακριτικόν ἔργον καί οἱ Μητροπολῖται Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος καί Ἀργολίδος κ. Παχώμιος. **Ὁ λόγος ἦτο ὁ στασιασμός τοῦ Ἱερομ. Εὐθυμίου, τῶν Ἁγιορειτῶν μοναχῶν, τοῦ κ. Ἀλεξοπούλου, κλπ. προσκειμένων εἰς τόν κ. Ματθαῖον.**

12. Ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ματθαῖος ἀποδεχθείς κατ' ἀρχάς τόν ἐπίσημον διορισμόν του εἰς τήν ἀνακριτικήν ἐπιτροπήν, κατόπιν μέ τήν πρόφασιν ὅτι δέν ὡρίσθη ὁ ἴδιος Πρόεδρος τῆς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλά παρέμεινεν ὁ Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος **«καταγγέλλει καί παραιτεῖται».** Οὕτω δέν συμβάλλει εἰς τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἀνακριτικοῦ ἔργου, ἀλλά καί ὑβρίζει καί ἀσεβεῖ κατά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐνθαρρύνας οὕτω τούς στασιαστάς κληρικούς, μοναχούς καί λαϊκούς, τούς προσκειμένους καί συμπορευομένους μετ' αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν ἤδη νά ἐκδηλώνωνται ὡς ὠργανωμένη ὁμάδα ἐντός καί ἐκτός Συνόδου. Ἀποκαλυπτικόν ἐν προκειμένω εἶναι τό σχετικόν ἀπό 2.2.1993 ἔγγραφον τοῦ πρώην Ἀττικῆς κ. Ματθαίου ὑπό τόν τίτλον «ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ» καθώς καί τό ἀπαντητικόν τοῦ προέδρου τῆς Ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς Σεβασμιωτάτου κ. Νικολάου ὑπ' ἀριθμ. 61/12.2.1993.

13. Ἤδη ὅμως ἀπό τοῦ θέρους τοῦ 1992 ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν κ.κ. Ματθαίου καί Χρυσοστόμου ἤρχισεν νά γίνεται λόγος περί «δευτέρας Ἐγκυκλίου». Σχέδια αὐτῆς ἤρχισαν νά ἐμφανίζωνται ἤδη πρό τοῦ Φθινοπώρου τοῦ 1992, ἐνῶ τήν 23.2.1993 τό τελικόν σχέδιο

---

(1) Ὅλως ἀνοήτως πλήν σκοπίμως χαρακτηρίζεται τοῦτο τό κείμενον καί ὡς... «θεόπνευστον»!!! ὁρᾶτε σχετ. καί σελ. 64 τοῦ παρόντος.

(2) Ὅρα Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Νικολάου «Ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. καί οἱ πολέμιοι αὐτῆς κατά τά τελευταῖα πέντε ἔτη 1990-1995» Πειραιεύς 1996 σελ. 24 καί σελ. 35-40.

τῆς ὁμάδος τοῦ κ. Ματθαίου παρουσιάζεται εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, καί **ὑπό τό κράτος βίας καί ἀπειλῶν ἀπαιτεῖται νά ὑπογραφῇ παρά τῶν Ἀρχιερέων. Ἡ ὠμή βία - τρομοκρατία ἔλεγε, ὅποιος δέν τό ὑπογράψει κηρύσσεται «εἰκονομάχος».** Οὔτε τότε οὔτε καί κατόπιν ἔγινε γνωστόν ποῖος ἤ ποῖοι συνέθεσαν τό προβληθέν ἐκεῖνο αἱρετικώτατον σχέδιον. Ἡ ἐν λόγῳ συνεδρίασις (μετά μικρᾶς διακοπῆς) διήρκησεν ὁλόκληρον τήν ἡμέραν καί διά νά ἀποφευχθῇ τό σχῖσμα, κατέληξεν εἰς τό νά ὑπογραφῇ τό σχέδιον ἀλλά **ὑπό τήν προϋπόθεσιν νά μελετηθῇ καί νά βελτιωθῇ καί νά τεθῇ τό τελικό κείμενον ὑπ' ὄψιν ὅλων τῶν Ἐπισκόπων, πρός ὑπογραφήν.** Ἀντί τούτου, καί μέ βάσιν αὐτάς τάς «ὑπογραφάς», ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ματθαῖος ἀγνοήσας τά πάντα, προέβη πραξικοπηματικῶς εἰς δημοσίευσιν τοῦ σχεδίου, ὡς «β' ἐγκυκλίου» χωρίς τήν ἔγκρισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρά μόνον μέ τήν ἔγκρισιν τῆς ὁμάδος τῶν Ἐπισκόπων τοῦ κ. Ματθαίου, ἤτοι τῶν Μεσσηνίας, Φθιώτιδος, Κοζάνης καί Θεσσαλονίκης.

14. Κατά τῆς πραξικοπηματικῆς ἐνεργείας τοῦ κ. Ματθαίου ἐξεδηλώθησαν μέ συγκεκριμένας ἐνεργείας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Μητροπολίτης Κιτίου, ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καί ὁ Ἀρχιγραμματεύς, οἱ ὁποῖοι καί ἦραν τάς ὑπογραφάς των ἐκ τοῦ κειμένου, τό ὁποῖον ὑπό τήν ἀπειλήν τοῦ σχίσματος εἶχεν ὑπογραφεῖ ὡς σχέδιον πρός μελέτην καί διόρθωσιν, τοῦ Μητροπολίτου Ἀργολίδος τηρήσαντος, πρό τῆς ἀπειλῆς τοῦ σχίσματος, στάσιν μετριοπαθῆ.[2]

15. Παρέλκει ἴσως, ἀλλά διά τήν ἱστορίαν, πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι οἱ πέντε Ἐπίσκοποι ἤρχισαν νά μή τηροῦν καί τά πλέον ἀπαραίτητα προσχήματα καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλά ὅλως ἀήθως, νά ἀπειλοῦν καί ὑβρίζουν, ἰδιαιτέρως τόν Προκαθήμενον, ἐνῶ ἤρχισαν, ἀπό τόν Μάϊον τοῦ 1993, νά μήν ὑπογράφουν καί τά πρακτικά τῶν συνεδριάσεων, εἰς τάς ὁποίας ὅμως καί ἦσαν παρόντες καί συμμετεῖχον, καί ἐποίουν κοινῶς τά «ἄνω κάτω»! Μάλιστα ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Τίτος, διέκοψε καί τόν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν μετά τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καί ἀπεχώρει αὐθαιρέτως τῶν συνεδριάσεων, ἀσεβῶν καί πρός τό Σῶμα ἀλλά καί πρός αὐτόν τοῦτον τόν Ἱερόν Θεσμόν τῆς Συνόδου, καί πρός τόν ἑαυτόν του. Ταῦτα δέ πάντα, διά τόν λόγον ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ λοιποί Ἀρχιερεῖς, ἦραν τάς ὑπογραφάς των ἐκ τοῦ σχεδίου· τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου»!

16. Αἱ σελίδες τίς ἱστορίες, αἱ ὁποῖαι γράφονται, κατά τό χρονικό διάστημα Μάρτιος τοῦ 1993, μέχρι καί τό θέρος τοῦ 1994 εἶναι ἐξαιρετικά μελαναί. Ἀπροκαλύπτως καί ἐκ προθέσεως πλέον οἱ πέντε, ἔργῳ καί λόγῳ, διασαλεύουν τήν Κανονικήν τάξιν, ἀφί-

---

(1) Ὁρᾶτε σχετικῶς πάλιν Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου «Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καί οἱ πολέμιοι αὐτῆς...» Πειραιεύς 1996 σελ. 41-52.

(2) Αὐτόθι σελ. 41-47.

στανται τῆς ὀρθοδοξίας, διασποῦν τήν ἑνότητα, νεκρώνουν κάθε μορφή ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐνσπείρουν πλάνας, καλλιεργοῦν καί αὐξάνουν τήν μισαλλοδοξιαν καί ἁπλῶς διατηροῦν εἰσέτι ἀκήρυκτον τό σχῖσμα των.

Χαρακτηριστικόν καί ἀξιοσημείωτον εἶναι τό γεγονός, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1993 ἐμφανίζεται ἐν Συνόδω, νά δηλώνη ὅτι δέν τόν ἐκφράζει ἡ ὁμόφωνος ΑΠΟΦΑΝΣΙΣ τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας (Β' Συνεδρία 19.8.1981) ἐπί τοῦ θέματος τῆς λεγομένης «χειροθεσίας» διότι, ὡς ἰσχυρίσθη δικαιολογούμενος, «αὐτήν τήν ἔγραψεν ὁ θεολόγος κ. Γκουτζίδης». Κατόπιν τῆς δηλώσεώς του ταύτης κατά τήν ἰδίαν στιγμήν, **ἀπεκηρύχθη ὁ Ἐπίσκοπος** ὑπό τοῦ Θεολόγου **ὡς αἱρετικός καί βλάσφημος,** μεθ' ὅ ἠκολούθησε τό ὑπ' ἀριθμ. 68/24.10.1993 ἔγγραφον τοῦ κ. Ματθαίου ὑπό τόν τίτλον «ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ...».[1]

Ὡσαύτως, χαρακτηριστικόν εἶναι καί τό γεγονός ὅτι διά τόν αὐτόν λόγον καθώς καί διά τήν β' λεγομένην ἐγκύκλιον ἀπετειχίσθη ὁ Ἱερομόναχος π. Ἀμφιλόχιος Ταμπουρᾶς, **πρᾶξις ἡ ὁποία, ἀσχέτως πῶς τήν ἐθεώρησεν ἕκαστος, ἔθεσε πολλούς πρό τῶν εὐθυνῶν των, τόσον ἐπί τῆς προπαγανδιζομένης «χειροθεσίας», ὅσον καί ἐπί τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου» τῶν πέντε.** Βεβαίως διά τήν ἐνέργειάν του αὐτήν ὁ διακεκριμένος Ἱερομόναχος ἐτέθη **ὅλως ἀντικανονικῶς καί ἀδίκως καί καθαρά ληστρικῶς, ὑπό ἀργίαν,** ἡ ὁποία ὅμως ὡς ἀντικανονική ἤρθη κανονικῶς, ἀφοῦ καί ὁ Ἱερομόναχος π. Ἀμφιλόχιος ἦρεν τήν ἀποτείχισίν του μόνον ἐκ τῶν Ἐπισκόπων ἐκείνων **οἱ ὁποῖοι δέν ἀπεδέχοντο τήν προπαγάνδα περί «χειροθεσίας» καί ἀπέρριπτον καί τήν λεγομένην «β' Ἐγκύκλιον» τῶν πέντε.**

17. Τήν 10.6.1994 συνεκλήθη ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ ἀντικείμενο τήν λεγομένην «β' ἐγκύκλιον», κατόπιν δέ τοῦ ἀδιεξόδου, τό ὁποῖον προέκυψεν, **ἀπεφασίσθη νά γνωματεύσουν ἐπ' αὐτῆς οἱ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας.** Τοῦτο ὑπῆρξεν μιά ἐλπίδα εἰρηνεύσεως καί ἀποκαταστάσεως τόσον τῆς Κανονικῆς Τάξεως, ὅσον καί τῆς σαλευθείσης εἰρήνης καί ἑνότητος εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ ἀνεμένετο πλέον καί ἡ ὑπό τό φῶς τῆς ὀρθοδοξίας τελική ἀντιμετώπισις, τοῦ ἀπό 23.2.1993 σχέδιου τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου».

18. Τήν 13.7.1994 συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μέ ἀποκλειστικό θέμα τήν μελέτην τῶν Γνωματεύσεων τῶν Θεολόγων. Κατ' αὐτήν ἐφάνη ὅτι παρεκάμφθη ὁ σκόπελος, διότι διά τῆς

---

(1) Δι' αὐτοῦ ἀντικανονικῶς καί ἀκύρως, ἐν τῆ ἀπογνώσει του, ἐπέβαλεν εἰς τόν Θεολόγον Ἐλ. Γκουτζίδη «τήν ποινήν τοῦ ἐπί τριετίαν ἀφορισμοῦ» ἐκ τῆς θείας κοινωνίας καί τήν ἀπαγόρευσιν, ἐπίσης ἐπί τριετίαν, νά ὁμιλῆ. Περιττόν νά λεχθῆ ὅτι πρόκειται περί μιᾶς τελείως ἀνοήτου ἐνεργείας, ἥτις εἶναι ἁπλῶς ἀποκαλυπτική τῆς ἀμηχανίας καί ἀδυναμίας τοῦ ἀνδρός.

ὑπ' ἀριθμ. 2772/13.7.1994 ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ. ὑπεγράφη τό κάτωθι κείμενον:

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ
Ἀρ. Πρ. 2772/13.7.1994

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν 13ην Ἰουλίου 1994 συνῆλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Μακ/του Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἀνδρέου καί παρόντων τῶν Σεβ/των Ἀρχιερέων Μεσσηνίας κ. Γρηγορίου, Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ματθαίου, Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου, Ἀργολίδος κ. Παχωμίου, Φθιώτιδος κ. Θεοδοσίου, Σερβίων καί Κοζάνης κ. Τίτου, καί Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου, ὡς καί τοῦ Ἱερέως π. Εὐσταθίου Τουρλῆ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, παρόντος καί τοῦ Ἀρχ/τεως Ἀρχιμ. π. Κηρύκου Κοντογιάννη. Κατ' ἀρχήν ἀνεγνώσθησαν αἱ γνωμοδοτήσεις τῶν θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας καί ἔγινε μακρά συζήτησις ἐπ' αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ, κατόπιν προτάσεως, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Ματθαίου, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως, ὅπως χωρίς νά γίνῃ λόγος περί τῆς ἐξεταζομένης Ἐγκυκλίου, συνταχθῇ νέα ἐγκύκλιος, εἰς τήν σύνταξιν τῆς ὁποίας θά κληθοῦν οἱ θεολόγοι εἰς πρώτην κοινήν συνεδρίασιν τήν Τρίτη 24 Αὐγούστου 1994, παρουσίᾳ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ματθαίου, Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου καί Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί ὅλων τῶν Ἀρχιερέων)

Ἡ χαρά καί ἡ ἀνακούφισις δέν διήρκεσεν ἐπί πολύ, διότι τήν 23.7.1994 ἔφθασε εἰς τά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ περιβόητος «Διευκρίνισις» τῶν πέντε Ἐπισκόπων, ἡ ὁποία ἔφερε ἡμερομηνίαν 13.7.1994 καί τήν ὁποίαν ὑπέγραφον ὡς **«τά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»!** Μέ αὐτήν ἀνέτρεπον τήν προηγουμένην ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας (2772/13.7.1994).

Ἡ ἐνέργεια αὔτη ἐπέδειξεν ὅτι οἱ πέντε δέν ἦσαν ἐλεύθεροι νά ἀποφασίζουν καί ὅτι πίσω ἀπό αὐτούς ἵσταντο ἄλλα πρόσωπα, τά ὁποῖα ἦσαν εἰς θέσιν νά ἐπιβάλλουν τό θέλημά τους. Ἐν προκειμένῳ ἐπέβαλον εἰς τούς πέντε νά ἐνεργήσουν τήν δευτέραν συνωμοτικήν - πραξικοπηματικήν των ἐνέργειαν, διά τῆς ὁποίας οὐσιαστικῶς **στασιάζουν κατά τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπογράφοντες, οἱ στασιασταί, καί ὡς «ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ».** Ἡ ἐνέργεια αὔτη, ὡς πρᾶξις, μέ τήν ὁποίαν διασαλεύθη ἡ Κανονική Τάξις καί ἐξυβρίσθη καί εὐτελίσθη ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὁ ὑπέρτατος οὗτος Ἐκκλησιαστικός θεσμός, ἀποτελεῖ συνέχεια καί ἐξέλιξιν ὅλων ἐκείνων τῶν πραξικοπηματικῶν - φατριαστικῶν ἐνεργειῶν αἱ ὁποῖαι προηγήθησαν ἤτοι α) κατά τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ. τῆς 19.9.1991 καί β) τῆς

δημοσιεύσεως τοῦ πρός μελέτην καί διόρθωσιν σχεδίου τῆς λεγομένης «β΄ ἐγκυκλίου», ἀπό 23.2.1993.

Παρά τάς ἀντιδράσεις καί παρά τά προσκόμματα τῶν θεολόγων τῆς πλευρᾶς τῶν «5» ἐπραγματοποιήθησαν καί δή ἀποτελεσματικῶς καί ἐποικοδομητικῶς, αἱ συνάξεις τῶν θεολόγων[1] πρός μελέτην τοῦ θέματος καί σύνταξιν τῆς νέας Ἐγκυκλίου, ὡς προεβλέπετο ἀπό τήν ὑπ' ἀριθμ. 2772/13.7.1994 Ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Σ. Ὅταν ὅμως οἱ «5» διεπίστωσαν, ὅτι ἡ «ἐπιχειρηματολογία» τῶν θεολόγων των προσέκρουσεν εἰς τήν Θεολογικήν καί Πατερικήν τεκμηρίωσιν, ἡ ὁποία προεβάλλετο ὑπό τῶν θεολόγων, τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τότε διέκοψαν μονομερῶς τήν συμμετοχήν τῶν θεολόγων των εἰς τάς συνάξεις καί ἔθεσαν ἀμέσως εἰς ἐφαρμογήν τό σχέδιον τοῦ Πραξικοπήματος τό ὁποῖον ἀπό καιροῦ ἐμεδόδευον.[2]

Τά πραξικοπήματα αὐτά ἦσαν τό προανάκρουσμα τοῦ τελικοῦ τοῦ Μαΐου - Ἰουνίου 1995. Τά γεγονότα τοῦ 1994 ἐκτίθενται, μέ κάθε λεπτομέρεια καί μέ ἀδιάσειστα ντοκουμέντα - ἐπίσημα κείμενα, εἰς τήν Ἱστορικήν Ἔκδοσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου, ὑπό τόν τίτλον **«ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΟΤΙ ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΠΟΝΗΡΑΙ ΕΙΣΙΝ». Ἀθῆναι Νοέμβριος 1994.**

ιβ) Εἰς τήν τελικήν εὐθεῖαν πρός ἐκκλησιαστικόν πραξικόπημα

Ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἔχει πλέον συνειδητοποιήσει, ὅτι ὅλα τά σχέδιά του τά ὁποῖα εἶχε σχεδιάσει, ὥστε δι' αὐτῶν νά φθάση νά ἐλέγχη τήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀπέτυχον. Κατόπιν τούτου ἦτο ἁπλῶς θέμα χρόνου καί συνθηκῶν, νά πλήξη τήν Ἐκκλησία μέ ἕνα σχῖσμα! Ἐν προκειμένῳ διά νά ἐλαχιστοποιήση τό ποσοστόν τῶν πιστῶν (κληρικῶν καί Λαϊκῶν) τό ὁποῖον θά παρέμενε εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἐπεδίωξεν νά περιέλθουν εἰς τόν ἔλεγχόν του καί τά νομικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀλλά καί εἰς αὐτό ἀπέτυχεν!

α) Ἐπεδίωξεν κατά τήν Γενικήν Συνέλευσιν τοῦ ΙΦΣΚΑΕ[3] νά διαγράψη μέλη τινά, ὥστε εἰς τάς ἀρχαιρεσίας πού θά ἠκολούθουν ἀμέσως νά ἔχη τήν πλειοψηφία ὥστε νά ἐλέγχη τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ ΙΦΣΚΑΕ. Παρά τήν ὁλοήμερη μάχη πού ἔδωκε μέ τό περιβάλλον του εἰς τήν Γενικήν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ ΙΦΣΚΑΕ κατά τήν 1/14.12.1994, καί παρά τά ἀκατονόμαστα ἔκτροπα

---

(1) Εἰς τάς ὁποίας, κατ' ἀπαίτησιν τῶν πέντε, δέν ἐπετρέπετο νά συμμετέχη ὁ θεολόγος Ἐλ. Γκουτζίδης...

(2) Τό αἴτημα νά συνεχισθοῦν μέ ἀνοικτάς πύλας, αἱ θεολογικαί συνάξεις παραμένει καί εἶναι ἀπαίτησις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

(3) Εἶναι τό ἕνα ἐκ τῶν Νομικῶν Προσώπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ «ΙΕΡΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ τῆς Ἐκκλησίας».

κλπ., δέν ἐπέτυχεν οὔτε διαγραφή μελῶν, οὔτε τήν ματαίωσιν τῶν ἀρχαιρεσιῶν. Ἀντιθέτως δέ σκοτισθείς καί ὁ ἴδιος καί ὁλόκληρος ἡ παραφερομένη ὁμάδα του (περίπου 15), ἐν καταφανῆ ἀπογνώσει, ἀπεχώρησαν ἐν χορῷ, ὑβρίζοντες, βλασφημοῦντες καί ἀπειλοῦντες μέ δικαστήρια. Οὔτω ὁ κ. Ματθαῖος ἐφαντάζετο ὅτι θά διέλυε τήν Γενικήν Συνέλευσιν, ἀλλά, πρός μεγάλην του ἀπογοήτευσιν, οὐδείς ἐδειλίασεν ἐκ τῆς ἀπομεινάσης πλειοψηφίας, ἡ ὁποία ὡλοκλήρωσεν Κανονικῶς καί Νομοτύπως τάς ἐργασίας της μέχρι τέλους, ἀναδείξασα καί νέον Δ.Σ.

β) Πράγματι, ὁ κ. Ματθαῖος μέ τήν ὁμάδα του, προσέφυγεν εἰς τά δικαστήρια ἐπιδιώξας νά ἀκυρώση τήν Γενικήν Συνέλευσιν (τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1994) καί ἐπομένως καί τάς ἀρχαιρεσίας. Ἀπέτυχεν ὅμως καί εἰς τάς προσφυγάς του εἰς τά δικαστήρια, ἀφοῦ παρά τούς ἀπεγνωσμένους ἀγῶνας, **ΟΡΚΟΥΣ καί ΨΕΥΔΟΡΚΙΑΣ**[1] τῶν Κληρικῶν του εἰς τά δικαστήρια, ἔχασε καί τά δύο δικαστήρια, (Ἀσφαλιστικά καί τακτική ἀγωγή) ὁπότε μή ἔχων ἄλλην ἐπιλογήν, ἐκήρυξε τό σχῖσμα του, κοινοποιῶν τήν 9.6.1995 τό ὑπ' ἀριθμ. 95/ 15.5.1995 ἔγγραφον.

Περί αὐτοῦ καί τῶν λοιπῶν πραξικοπηματικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἰδίου καί τῆς ὁμάδος του γίνεται λόγος εἰς τό **Β' Μέρος** τοῦ παρόντος εἰς τό ὁποῖον ἀναλύονται καί ἐλέγχονται, ὑπό τό φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας καί τά βλάσφημα καί αἱρετικά των φρονήματα, ὅπως αὐτά προκύπτουν ἐκ τῶν ἐπισήμων καί δημοσιευθέντων κειμένων των.

Ἐνταῦθα κλείεται τό Α' Μέρος, τό ἱστορικόν, τό ὁποῖον εἶχεν ὡς σκοπόν νά φανῆ ὅτι ὁ ἀπό τήν ἐπομένην τῆς 10.3.1924 ἀρξάμενος διωγμός κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὑπῆρξεν ἀδιάκοπος, κατά δέ τήν δεκαετίαν τοῦ 1990 κορυφώνεται καί ὑλοποιεῖται ἀπό αὐτό τοῦτο τό **κίνημα τῶν πρ. πέντε Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καί πάντως πρός μεγίστην καί ἀποκλειστικήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ!**

---

(1) Πρόκειται περί τρομακτικῶν ψευδορκιῶν, κληρικῶν τοῦ κ. Ματθαίου, οἱ ὁποῖοι, ὑπερβαίνουν κάθε ψευδορκίαν τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων!

ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΩΚΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 20ον ΑΙΩΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΙΩΝΟΠΡΟΒΛΗΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ (1920—1995)

⇓

**Ο ΣΙΩΝΟΠΡΟΒΛΗΤΟΣ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΕΙΣΒΑΛΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ 1920**

⇓

**ΤΟ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ» ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
(Μάϊος — Ἰούνιος 1923)
ΕΝΑ ΜΑΣΩΝΙΚΟΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ**

⇓

**Η Ε΄ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(23.12.1923)
ΠΕΙΘΗΝΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ**

⇓

**Ο ΑΠΟ 23.3.1924 ΕΠΙΒΛΗΘΕΙΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΙΣΤΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

⇓

**ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.**

⇓

**ΤΟ ΦΛΩΡΙΝΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ (1937) Η ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΔΙΩΓΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.**

⇓

**ΑΙ ΜΕΘΟΔΕΙΑΙ ΝΑ ΕΚΛΕΙΨΗ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΚΑΙ ΥΠΑΓΩΓΗ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΟΗΜ/ΣΜΟΝ - ΟΙΚΟΥΜ/ΣΜΟΝ**

⇓

**ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΥΠ᾽ ΑΥΤΩΝ ΠΡΟΚΛΗΘΕΝ ΣΧΙΣΜΑ (ΜΑΪΟΣ 1995)
Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΥΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΙΩΝΟΠΡΟΒΛΗΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ**

⇓

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΑ ΕΙΣΕΛΘΗ ΕΙ ΤΑΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΑΣ;

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Μέ τό ὑπ' ἀριθμ. **3038/9/22.1.998** ἔγγραφον τοῦ Ἀνακριτοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Παχωμίου ἐτέθη ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἡ ὑπ' ἀριθμ. **3005/18.6.1997** Ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, διά τῆς ὁποίας ἀπηγγέλθη κατηγορητήριον κατά τῶν ἀπεσχισθέντων πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, ἤτοι τῶν κ.κ. Γρηγορίου, Ματθαίου, Θεοδοσίου, Τίτου καί Χρυσοστόμου καί μᾶς ἐζητήθη νά καταθέσωμεν τήν ἄποψίν μας ἐπί τε τοῦ Κανονικοῦ καί Θεολογικοῦ μέρους τοῦ ἀπαγγελθέντος Κατηγορητηρίου.

Συγκεκριμένως μᾶς ἐζητήθη νά γνωματεύσωμεν ἐπί τῶν κατηγοριῶν:

α) Διά ***συνωμοσίαν, φατρίαν, τυρείαν καί ἀνταρσίαν*** κατά τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὑπό τῶν πέντε πρ. Μητροπολιτῶν.

β) Ἐπί προκλήσει ***σχίσματος καί ἀντιποιήσει*** ὑπό τῶν πέντε πρ. Μητροπολιτῶν τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

γ) Ἐπί κηρύξει δημοσίᾳ καί ***«γυμνῇ τῇ Κεφαλῇ»*** κακοδόξων καί αἱρετικῶν φρονημάτων, καθώς καί ἐπί ψεύδεσι καί συκοφαντίαις.

Τό ὅλον κατηγορητήριον ἀφορᾶ τετελεσμένα ἀδικήματα, ἀφ' ἑνός ***φύσεως Κανονικῆς*** καί ἀφ' ἑτέρου ***φύσεως Θεολογικῆς - Δογματικῆς - Ὀρθοδοξίας καθώς καί ἤθους Χριστιανικοῦ.***

Προτάσσομεν τήν Γνωμάτευσίν μας εἰς τό κατηγορητήριον ἐπί θεμάτων Ὀρθοδόξου Θεολογίας - Πίστεως, καί ἀκολουθεῖ καί ἡ τοιαύτη ἐπί τοῦ Κανονικοῦ πεδίου.

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν μας τά κάτωθι δημοσιευμένα κείμενα τῶν πέντε ἀπεσχισμένων Ἐπισκόπων, τά ὁποῖα εἶναι καί ἀντιπροσωπευτικά ὅλων τῶν ὑπολοίπων ἐπισήμων δημοσιευμάτων των:

1ον. Τήν ἀπό 11.10.1991 «Ἐγκύκλιον ἐπιστολήν» τήν ὑπογραφομένην ὑπό τοῦ Κυπρίου Ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου!

2ον. Τήν πραξικοπηματικῶς ὑπό τῶν ἰδίων πέντε Ἐπισκόπων κυκλοφορηθεῖσαν ὡς «β' ἐγκύκλιόν» των ἀπό 26.2.1993.

3ον. Τήν ὑπ' ἀριθμ. 35/19.2.1997 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ» ἐπίσης τῶν πέντε, δημοσιευθεῖσαν εἰς τό περιοδικόν «Κ.Ε.Ο.», τεῦχος 5, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997, σελ. 7-20.

Τά ἀνωτέρω κείμενα ἐξετάζονται εἰς τήν συνέχεια μέ τήν χρονολογική τους σειρά, ἀλλά καί ἀπό κοινοῦ ὅπου τό θέμα τό ἐπιβάλλει.

1) Η «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ» 11.10.1991 τοῦ Κυπρίου ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου

Αὐτη καίτοι ὑπογράφεται ὑπό τοῦ Κυπρίου Ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου, ὅμως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καί ἐξετάζεται, διότι ἐν τῷ συνόλῳ της ἐκφράζει τούς πέντε. Εὐθέως οὗτοι τήν ὑπερησπίσθησαν, τήν διέδωσαν ἀλλά καί τήν ἐφήρμοσαν ἐν τῇ πράξει ἐνῶ δέν παρέλειψαν:

α) Νά διακηρύξουν προφορικῶς καί γραπτῶς, ἀκόμη καί ἐντός τῆς Συνόδου ὅτι εἰς τό κείμενο αὐτό **«τά λέγει καλά ὁ Εὐθύμιος»** καί

β) Ἠρνήθησαν κατηγορηματικῶς νά ἀποδοκιμάσουν καί νά καταδικάσουν αὐτό τό κείμενο. Εἷς δέ ἐκ τῶν λόγων διά τούς ὁποίους δέν προσῆλθον εἰς τό Συνοδικόν Συλλείτουργον τῆς 21.4.1994, ἦτο καί αὐτός. Γνωστόν ὅτι κατά τό συγκεκριμένον Συνοδικόν καί πανιερατικόν θεῖον Συλλείτουργον ἡ Ἱερά Σύνοδος μετά τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ ***ἀπεκήρυξε καί κατεδίκασεν ὡς βλάσφημον τό κείμενον τοῦτο.***

Εἰδικῶς, τό κείμενον τοῦτο, ἐκτός τῆς ἐπιχειρουμένης προπαγάνδας περί «εἰκονομαχίας», χαρακτηρίζεται ἀπό τάς κάτωθι συκοφαντίας, αἱ ὁποῖαι εὐθέως εἶναι καί βλασφημίαι διότι «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρύσσεται:

α) Ὅτι «Ἠθετήσαμεν τήν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας», «ἐξεφύγομεν τῆς γραμμῆς πλεύσεως».

β) Ὅτι «Ἐπταίσαμεν καί διά τοῦτο παιδευόμεθα οὐχί ὡς ἄτομα ἀλλ' ὡς Ἐκκλησία».

γ) Ὅτι «Ἐδέχθημεν χειροθεσίαν ἀπό τούς Ρώσους τῆς διασπορᾶς... μᾶς περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς χειροθεσίας τοῦ 1971...».

δ) Ὅτι «Παραμένει ἡ ἐκφωνηθεῖσα βλασφημία τοῦ 1979...».

ε) Προπαγανδίζει «κάθαρσιν άπό τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν κενολόγων είκονοκλαστῶν καί τῶν ὁμοφρόνων των' τήν καταδίκην τούτων, ὅσον ὑψηλά καί ἄν εὑρίσκωνται...».

Τάς συκοφαντικάς, ἀλλά καί βλασφήμους ταύτας θέσεις διετύπωσεν μέν καί ὑπέγραψεν ὁ Κύπριος Ἱερομόναχος, ὡς θεολογικός σύμβουλος τοῦ κ. Ματθαίου Μακρῆ, ἀλλ' ὡς προελέχθη οὗτος μετά τῶν λοιπῶν **ἐπεδοκίμασαν** τάς θέσεις ταύτας καί τάς **ὑπερησπίσθησαν.**

Αἱ βλασφημίαι - ἀναλήθειαι

Ἐπί τῆς πρώτης καί δευτέρας βλασφημίας, καθ' ἥν δῆθεν ἐξεφύγομεν τῆς γραμμῆς πλεύσεως, δηλαδή ἐξεφύγομεν τῆς γραμμῆς τῆς Ὀρθοδοξίας καί διά τοῦτο παιδευόμεθα ὡς Ἐκκλησία, πρέπει νά εἴπωμεν ὅτι, αὕτη ἡ θέσις εἶναι καταφανῶς βλάσφημος καί ἑπομένως ἀπαράδεκτος διότι: **Ἡ Ἐκκλησία δέν σφάλλει, δέν πλανᾶται, ἀλλά μόνον τά μέλη της ὡς ἄτομα ἤ καί ὡς ὁμάδες, καί ἐκφεύγουν τῆς ὀρθοδοξίας καί σφάλλουν καί πλανῶνται. Ἀπόδειξις ὅτι ὁ συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου ὡς ἄτομον καί οἱ πέντε ὡς ὁμάδα, καί ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐξέφυγον καί ἐπλανήθησαν καί ἐβλασφήμησαν καί ἀπεσχίσθησαν καί πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας κατεστάθησαν.**

Ἐπί τῆς τρίτης βλασφημίας καθ' ἥν δῆθεν «μᾶς περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς Χειροθεσίας» παρατηροῦμεν ὅτι διά τῆς θέσεως ταύτης ἐφ' ὅσον γίνεται δεκτή καί δέν καταδικάζεται, ὁμολογεῖται ὅτι τό 1971 ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐδέχθη χειροθεσίαν ὡς ἐπί σχισματικῶν, ὅπερ ἀναληθές καί συκοφαντικόν, ἀλλά καί ἐσχάτη βλασφημία, διότι διά τῆς συγκεκριμένης θέσεως βλασφημεῖται εὐθέως ἡ Ἀποστολική Διαδοχή.

Τό μεῖζον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ θέσις αὕτη τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου, ἡ ὁποία εἶναι καί θέσις τῶν πέντε, ἀποτελεῖ συνέχεια τῶν πρό καί μετά τό 1971 ἐπιβούλων σχεδίων κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐάν ἡ βλασφημία αὕτη καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἄμεσον ἤ ἔμμεσον, ἐγένετο δεκτή, εἰς τήν οὐσίαν θά κατήργει καί τήν Γνησίαν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τούς ὁποίους αὐτομάτως θά ὑπήγαγεν εἰς τήν τάξιν τῶν πεπτωκότων, δηλαδή μιᾶς σχισματικῆς ὁμάδος καί δή βλασφήμου. Πέραν ὅμως τούτου θά καθίστα καί τήν Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν Αὐτῆς, κενόν λόγον.

Τό κείμενον τοῦτο τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου, τό ὁποῖον ὑπό τῶν πέντε, ἐτιμήθη ὡς «εὐαγγέλιον» καί ἐφηρμόσθη ὡς «καταστατικός χάρτης» τῶν ἐνεργειῶν των, βάλλει εὐθέως κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.[1]

---

(1) Περί τοῦ θέματος τούτου ὁρᾶτε πλείονα εἰς τό ἡμέτερον τεῦχος «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ τῆς «ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ 10.11.1991, τοῦ Ἀρχ/του Εὐθυμίου Ἐπιφανίου» Αὔγουστος 1992.

Καί μόνον ἐκ τοῦ ἐν λόγω κειμένου ἀβιάστως προκύπτει ὅτι ἤδη ἀπό τό 1991 τό κίνημα τῶν πέντε δέν εἶναι ἁπλοῦν καί φυσικόν φαινόμενον πλάνης καί μισαλλοδοξίας. Δέν πρέπει ὅμως καί νά ἀγνοῆται ὅτι καί ἡ μισαλλοδοξία ἐκαλλιεργήθη διά νά ἀποτελέση τήν βάσιν καί τό μέσον διά νά ἐπιτευχθῆ ὁ σκοπός κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ποῖος αὐτός ὁ σκοπός καί ποῖον τό σχέδιον διά τήν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ κατά τῆς Ἐκκλησίας;

Ὅπως καί εἰς τό Α΄ Μέρος, τό Εἰσαγωγικόν - Ἱστορικόν, ἐσημειώσαμεν τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν, ἀπό τό 1924, τόν ἠνώχλησεν καί τόν ἀπησχόλησεν ἡ ***Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.*** Τό 1935, τόν ἠνώχλησεν ἰδιαίτερα, μέχρι τρομοκρατήσεως, ἡ ἐπιστροφή ἐκ τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν τριῶν Ἀρχιερέων καί ἰδιαιτέρως τό γεγονός τῆς ὑπ' αὐτῶν Χειροτονίας Ἐπισκόπων καί τῆς συγκροτήσεως Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ **Ἐκκλησιολογία καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή** εἰς τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἦσαν αὐτά τά ὁποῖα ἠνώχλησαν καί ἐνοχλοῦν. Στόχος μόνιμος καί ἀδιάκοπος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ὑπῆρξεν τό νά παύση ἡ Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία καί καθ' οἱονδήποτε τρόπον νά ἀπολεσθῆ ἡ Ἀποστολική διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων Της, μετατρεπομένης οὕτω τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς μίαν κενήν καί ἀκίνδυνον διαμαρτύρησιν διά τόν Οἰκουμενισμόν, κίνημα δέ ἀνόητον διά τούς «διαμαρτυρομένους» ἤ «ἐνισταμένους» δεκατριμερῖτας - «παλαιοημερολογίτας». Αὐτόν ἀκριβῶς τόν στόχον, εἶναι φανερόν ὅτι ἀνέλαβεν νά ὑλοποιήση ὁ ἀρχηγός τοῦ κινήματος μετά τοῦ ὅλου μηχανισμοῦ του, δηλαδή νά προσβληθῆ ἡ Ἀποστολική Διαδοχή καί κατά συνέπειαν νά ἀχρηστευθῆ καί ἡ Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἡ ἀφετηρία τῆς «νέας ἐποχῆς», διά τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ξεκινᾶ πρίν τό 1971, ἔχει ὅμως ὡς ἐπίσημον ἀφετηρίαν αὐτό τό ἔτος. Κατά τόν Σεπτέμβριον 1971 ἐσημειώθη ἀπόπειρα νοθεύσεως καί οὕτω καταργήσεως τῆς Γνησίας καί Ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ ὁποία βεβαίως ἀπέτυχεν.(1)

Τό θέμα συνεχίζεται

Τό θέμα δέν ἔληξεν καί δέν ἔκλεισεν τό 1971. Ἀφοῦ δέν κατωρθώθη νά προσβληθῆ ἡ Ἀποστολική Διαδοχή, ἀλλά τουναντίον ἀνεγνωρίσθησαν καί ὡς κανονικαί αἱ χειροτονίαι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., αὐτός ἦτο ὁ λόγος νά κλιμακωθῆ ὁ σχετικός «ἀγῶνας». Οἱ ἴδιοι Φλωρινικοί παράγοντες, ὡρισμένοι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπεκρίθησαν καί εἰσεχώρησαν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (π.χ. ὁ ἀποθανών, τότε ἀρχιμανδρίτης Καλλιόπιος), προσεπάθησαν ἔστω

(1) Ὁρᾶτε: Ἀρχ/που Ἀνδρέου «ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ» 1974 καί Ἐλευθ. Γκουτζίδη «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ...» Ἀθῆναι 1985 σελ. 144 καί «ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ» Ἀθῆναι 1984 σελ. 64-67. Καί ἔμπροσθεν σελ. 16-19 τοῦ παρόντος.

καί ἐκ τῶν ὑστέρων, νά θέσουν εἰς τό στόμα τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου ὅτι ἡ ἐξωτερική τυπική πρᾶξις, τοῦ 1971, ἡ οὕτως χαρακτηρισθεῖσα ὡς «χειροθεσία», ἦτο πρᾶξις οὐσιαστική καί ἐγένετο ὡς ἐπί σχισματικῶν, ὅπερ καί ἐπέτυχον διά τοῦ ἐν λόγῳ Ἐπισκόπου! Τό ἀποτέλεσμα τῆς βλασφημίας αὐτῆς τοῦ Ἐπισκόπου ἦτο νά ἐκπέσῃ ὁ ἴδιος τῆς Ἐκκλησίας καί νά προσχωρήσῃ εἰς τήν σχισματικήν παράταξιν τῶν Φλωριναίων, ὑπό τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτός ὡς «Ἐπίσκοπος» ἀπό τό 1971 καί ὄχι ἀπό τό 1948 ὅτε πράγματι ἐχειροτονήθη.

Μετά ἤ καί συγχρόνως μέ τόν Κάλλιστον, τήν ἰδίαν προσπάθειαν, δηλαδή νά παρουσιάσουν ἐκ τῶν ὑστέρων τήν μή γενομένην οὐσιαστικήν χειροθεσίαν ὡς πραγματικήν, ἀνέλαβον τόσον νεοημερολογιτικοί παράγοντες, ὅσον καί «ἡμέτεροι», ἐν οἷς ὁ Κύπριος Ἱερομόναχος Εὐθύμιος καί ὁ μείζων πάντων, Ἱερομόναχος ἐπίσης κατά τό 1971 Ματθαῖος Μακρῆς, ἀπό τό 1973 Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς. Οὗτος ἐξέφρασε καί συνεχίζει νά ἐκφράζῃ καί νά προωθῇ τό σχέδιον νά προσβληθῇ ἡ Γνησία καί ἀδιάκοπος Ἀποστολική Διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.! Διατί; **Διότι οὕτω πίπτει καί ἀχρηστεύεται καί ἡ Ὁμολογία Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., δέν ὑφίσταται κἄν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀλλά μία παλαιοημερολογιτική σχισματική κοινότης, διά τήν ὁποίαν ἀνοίγεται διάπλατη ἡ ὁδός πρός τήν ἀναγνώρισιν καί τήν ὑπαγωγήν της εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν.**

Ὁ κ. Ματθαῖος ἔγινε ἀπ' ἀρχῆς θιασώτης καί τῆς «ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ», σεμνυνόμενος ὅτι μετά τήν **«χειροθεσία τόν ἀναγνωρίζουν ὅλοι»** ἤ **«ἔχει ψηλά τό κεφάλι»**, ἐνῶ ἐπισήμως ἐν Συνόδῳ, τό 1993, ἐδήλωσεν ὅτι **δέν τόν ἐκφράζει ἡ ἐπί τοῦ θέματος ἐπίσημος ΑΠΟΦΑΝΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ, ἡ ὁποία ἐξέφρασε τήν καθολικήν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας περί τῆς λεγομένης «χειροθεσίας»,** ὡς τυπικῆς ἐξωτερικῆς καί ὄχι οὐσιαστικῆς πράξεως.[1] Ἑτέρωθεν, καθ' ὅλην τήν δεκαετίαν τοῦ 1980 μέχρι καί τό 1990 δέν ἔπαυσεν νά καλλιεργῇ τήν ἰδέαν - σχέδιον ὑπαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.[2]

---

(1) Πλείονα ὁρᾶτε: α) Ἐλευθ. Χρ. Γκουτζίδη «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ «ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ...» Ἀθῆναι 1985 σελ. 166-172. β) Τοῦ ἰδίου: «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ...» Ἀθῆναι 1998 σελ. 15-18. γ) Τοῦ ἰδίου: «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ «ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ» 10.11.1991 1992.

(2) Ταῦτα ἀπεπειράθη καί ἐμφανῶς καί ἐνώπιον ἡμῶν ἀλλά καί «δι' ἡμῶν», διότι ἐγνώριζε σαφῶς ὅτι ἐάν δέν ἐφρόντιζε καταλλήλως νά μᾶς μυήσῃ εἰς τό σχέδιον, ὡς δῆθεν «Ἀγαθοῦ καί Ἁγίου» καί νά τό πιστεύσωμεν ἐξαπατουμένοι, θά ἀπετύγχανε. Πλήν τοῦ ὑποφαινομένου, ὑπάρχουν καί ἕτεροι μάρτυρες ὅτι δύο φορές, κατά τήν 10ετίαν τοῦ 1980, μᾶς ὡδήγησεν εἰς πολιτικούς παράγοντας τῶν ἑκάστοτε κυβερνήσεων διά νά μᾶς δελεάσουν ὥστε νά συμπράξωμεν εἰς τήν προδοσίαν. Τό δέ 1990 ἀπεγνωσμένα ἀπετόλμησεν νά φέρῃ ἐξωτερικούς παράγοντας εἰς τά γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Μπόταρη 8). Κατ' αὐτήν ἦσαν παρόντες πλήν ἡμῶν καί Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς, ἀλλά καί πάλιν οὐδέν ἐπέτυχεν. Δυστυχῶς τότε ὁμολογοῦμεν ὅτι, δέν ὑποψιαζόμεθα καί δέν ἑρμηνεύαμε καί δέν ἀξιολογούσαμε ὀρθά τάς ἐνεργείας του.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι αὐτό εἶναι τό θέμα, τό πρόβλημα, τό ὁποῖον ἀντιμετώπισεν ἡ Ἐκκλησία καί ἀφοῦ ἐν τῷ συνόλῳ του ἀπέτυχεν, τότε ἐφευρέθη ἡ «νεοεικονομαχία» διά νά χρησιμεύση διττῶς: Ἀφ' ἑνός νά συκοφαντηθοῦν ὡς «αἱρετικοί» οἱ ἀντιδρῶντες εἰς τά σχέδιά του, ὥστε νά περιθωριοποιηθοῦν, καί ἀφ' ἑτέρου νά νεκρωθῇ ὁ ἀγών τῆς Ἐκκλησίας κατά τῆς «νέας τάξεως πραγμάτων». Ὀφείλουμε ἐνταῦθα νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ κ. Ματθαῖος Μακρῆς ἐπέτυχεν ἀπολύτως ὡς πρός τό δεύτερον. Δηλαδή, καί τόν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἐνέκρωσε καί ἀποπνικτικήν μισαλλοδοξίαν ἤγειρεν, καί σχῖσμα προεκάλεσε καί ἔδωκεν καί δίδει τήν εὐχέρεια καί τόν χρόνον εἰς τόν Οἰκουμενισμόν νά προχωρῇ ἀνενόχλητος.

Ταῦτα ἀπεκαλύφθησαν καί κατηγγέλθησαν εἰς τάς ἀρχάς τῆς 10ετίας τοῦ 1990, ἀλλά τό σχέδιο τῆς προδοσίας δέν ἐσταμάτησε.

Ἤδη μετά τό 1992-1993 διατυπώνεται ἡ θεωρία καθ' ἥν, προκειμένου νά παύση αὐτός ὁ σάλος μέ τό θέμα «Χειροθεσία», «νά καταδικασθῇ αὕτη ὡς πρᾶξις, νά ἀποκηρυχθῇ καί οὕτω νά ἡσυχάση ἡ Ἐκκλησία ἀπό αὐτόν τόν πειρασμόν»!

Διά τῆς προτεινομένης, ὡς δῆθεν σωτηρίου, ἀλλά τῇ οὐσίᾳ σατανικῆς ἐπινοήσεως, **ἐπεδιώχθη μέσω τῆς «καταδίκης» νά δοθῇ ὑπόστασις εἰς τήν ἀνυπόστατον χειροθεσίαν! Οὕτω ἡ βλασφημία θά καθίστατο γεγονός καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή θά προσεβάλετο ἅπαξ διά παντός!** Καί αὐτή ὅμως ἡ δολιότης ἀπεκαλύφθη καί ἔπεσεν εἰς τό κενόν, τόν Δεκέμβριον τοῦ 1994, ὁπότε ἡ ὁμάς τοῦ κ. Ματθαίου ἐπέσπευσε τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ σχίσματος, ἐνῶ δέν παραλείπει τάς προσφυγάς της εἰς πολιτικούς καί εἰς τά δικαστήρια.

Διά τῆς τετάρτης συκοφαντικῆς ψευδοῦς κατηγορίας, τῆς ἐν λόγῳ «Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς», συκοφαντεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς δῆθεν διατυπώσας τό 1979 αἱρετικήν θέσιν. Ἡ θέσις ὅμως τοῦ Μ/του Ἀρχιεπισκόπου, δέν ἦτο αἱρετική, ἀλλά ἀπολύτως Ὀρθόδοξος, ἴσως ὑστεροῦσε εἰς τήν διατύπωσιν, καί ἐξέφραζε καθαρά Ἐκκλησιολογικήν θέσιν – Ὁμολογίαν, ἡ ὁποία οὕτως εἰπεῖν, ἀποτελεῖ τό «κόκκινο πανί» διά τόν Νεοημερολογιτισμόν – Οἰκουμενισμόν καί δυστυχῶς καί διά τόν Κύπριον Ἱερομ. Εὐθύμιον, ἀπό δέ τό 1991 καί διά τούς ἀποσχισθέντας πέντε πρώην Μητροπολίτας. Μία, διατύπωσις, ἡ ὁποία ὅμως διευκρινίσθη, ἀνεκλήθη, καί τέλος ἀντεκατεστάθη πρός χάριν των, ἐγένετο ἀφορμή νά συκοφαντηθῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἤδη ἀπό τό 1979, **καί ἄν ἐπετύγχανον νά τόν ἀνετρέπον ἀπό τότε.**

Ἡ Ἐκκλησιολογική αὐτή Ὁμολογία – θέσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι: ***«Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ συνέχεια τῆς Ἀδιαιρέτου καί ἀκαινοτομήτου Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ μυστικῶς ἀεί ὁ Χριστός γεννᾶται, νηπιάζει, κηρύσσει, Σταυροῦ-***

ται καί 'Ανίσταται καί οὕτω οἱ πιστοί ἐν Αὐτῇ, οἰκειοποιοῦνται τήν ὑπό τῆς Θείας Χάριτος παρεχομένην σωτηρίαν».[1]

Σαφῶς τόσον ὁ συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου ὅσον καί οἱ πέντε ἀποκαλύπτουν τό ἀπό τό 1991 σχέδιόν των δι' ἀνατροπήν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐφ' ὅσον οὗτος δέν θά εὐθυγραμμίζετο καί δέν θά ὑπέκυπτεν εἰς τά σχέδιά των.

Εἶναι πλέον αὐταπόδεικτον, εἶναι δεδομένον, ὅτι οἱ παράγοντες τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ – Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νά εἶναι ἀπογοητευμένοι ἀπό τήν ὅλην ἔκβασιν τοῦ κινήματος τῶν πέντε, ἀφοῦ οὔτε ἡ **Ἀποστολική Διαδοχή,** οὔτε ἡ **Ἐκκλησιολογία** προσεβλήθησαν, ἡ δέ Ἐκκλησία συνεχίζει τήν πορεία της ἀπαλλαγεῖσα διά παντός ἀπό τούς πέντε. **Καί ἄν ἀκόμη οἱ πέντε οὐδέν ἄλλο κακόν εἶχον ἐνεργήσει, καί μόνον διά τό κείμενον αὐτό, τό ὁποῖον παρουσιάσθη ὡς «Ἐγκύκλιος Ἐπιστολή» τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου Ἐπιφανίου, καί τό ὁποῖον περικλείει ἐν αὐτῷ τήν ἐσχάτην προδοσίαν κατά τῆς Ἐκκλησίας, καί ἐφ' ὅσον ἠρνήθησαν νά τό ἀποκηρύξουν καί νά τό καταδικάσουν, ἀλλά καί τό ἔχουν οὕτως εἰπεῖν ὡς ἄλλο «εὐαγγέλιον», πρέπει νά τούς ἐπιβληθῇ ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν καί νά κηρυχθοῦν ὡς οἱ ἔσχατοι ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐνσάρκωσαν καί προώθησαν ἀνεπιτυχῶς βεβαίως, ὅλα τά σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, μέ ἀποκορύφωμα τό σχῖσμα.**

Προσωπική ἄποψις – ἐκτίμησίς μας εἶναι ὅτι οἱ πέντε δέν ἱκανοποίησαν τόν Νεοημερολογιτισμόν – Οἰκουμενισμόν, παρά τό σχῖσμα τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τῷ ὄντι μεγίστην προσφοράν. Δέν εἶναι ἱκανοποιημένοι διότι δέν προσεβλήθη ἡ Ἀποστολική Διαδοχή, τῶν Ἐπισκόπων, δέν ἀνετράπη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δέν ἠμποδίσθησαν χειροτονίαι νέων Ἐπισκόπων, δέν «πῆραν τά κεφάλια» ὅσον εἶχον ἐπικηρύξει! Κατόπιν τούτων, ὑπάρχουν δεδομένα, ὅτι ἀναζητεῖται τρόπος διά νά ἐπιτύχουν ὅσα δέν ἐπέτυχον. Ἐν προκειμένῳ ὅμως, οὗτοι μέ τάς κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημίας των, ἀλλά καί τήν ἐκ βάθρων ἀνατροπήν τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς κανονικῆς τάξεως, μόνον ὡς εἰλικρινῶς μετανοοῦντες ἔχουν θέσιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Οἱ πέντε, μόνον ὑπό τάς προϋποθέσεις τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας, καί διά νά ἐργασθοῦν τήν σωτηρίαν τους, πρέπει νά γίνουν δεκτοί. Οὗτοι δύνανται καί ἅγιοι νά γίνουν καί θαύματα νά ποιήσουν, ὄχι ὅμως πλέον ὡς Ἐπίσκοποι διότι πολλαπλῶς ἐβλασφήμησαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

---

(1) Ὁρᾶτε αὐτόθι σελ. 15-18, καθώς καί Κ.Γ.Ο., Τόμος 1979, ἀριθμ. τεύχ. 18, σελ. 2 καί 7, Τόμος 1980, ἀριθμ. τεύχ. 28, σελ. 31, Τόμος 1983, ἀριθμ. τεύχ. 62, σελ. 57.

2) Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «Β΄ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΑΠΟ 26.2.1993

Ἡ ἀνάλυσις αὐτοῦ τοῦ κειμένου ἀπέδειξεν ὅτι:

α) Εἶναι ὅλως ἀτυχές καί ἀδόκιμον κείμενον καί ἐξ ἐπόψεως **φιλολογικῆς, ἤτοι γραμματικῆς - συντακτικῆς,** ἀλλά καί ἐξ ἐπόψεως **Θεολογικῆς - Ἱστορικῆς καί ἐν γένει Ὀρθοδόξου Παραδόσεως,** εἶναι μνημειῶδες κείμενον, διά τοῦ ὁποίου γίνεται ἐμφανές ὅτι ἐπεχειρήθη μέ ψευδεῖς ἀληθοφανείας ἡ ἀνατροπή τῆς Ὀρθοδοξίας.

β) Εἶναι κείμενον παραπλανητικόν καί διαστροφικόν τῆς ἀληθείας τῆς τε Ἱστορικῆς καί θεολογικῆς, τό ὁποῖον ἐκκινεῖ ἀπό ἀοριστολογίας καί καταλήγει εἰς παράθεσιν ἐν πολλοῖς ἀσχέτων χωρίων Συνοδικῶν καί Πατερικῶν, τά ὁποῖα περιστρέφει (παραποιεῖ) καί παρερμηνεύει, διά νά ἀποδείξη ὡς ἀληθῆ τά ἐσφαλμένα καί βλάσφημα φρονήματα τῶν πέντε.[1]

γ) Ἀποκαλύτεπται, ἐκ τοῦ κακοδόξου αὐτοῦ κειμένου, ἡ πανουργία τήν ὁποίαν διαθέτει ὁ ἄγνωστος συντάκτης του, καθώς καί ἡ ὑψηλή αὐτοῦ ἱκανότης πρός διαστροφήν τῆς θεολογικῆς καί ἱστορικῆς ἀληθείας.

δ) Τό κείμενον ἐν τῷ συνόλῳ του ἐμελετήθη καί διεμορφώθη οὕτως ὥστε νά ἀποτελέση ἱκανόν «ἐργαλεῖον», διά νά στηρίξη τήν φαιάν προπαγάνδαν περί «εἰκονομαχίας», καί νά ἀποτελέση κριτήριον, κανόνα, καί νόμον διά νά δολοφονηθοῦν, ἠθικά καί πνευματικά, ὀρθόδοξοι Κληρικοί καί Λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐμπόδια εἰς τά σχέδια τῶν πέντε καί ἐξαιρέτως τῶν ὡς ἀρχηγῶν προκυπτόντων κ.κ. Ματθαίου Μακρῆ καί Χρυσοστόμου Μητροπούλου.

Ἐπειδή ἡ λεγομένη «β΄ ἐγκύκλιος» τῶν πέντε, ἀφ' ἑνός περιέχεται εἰς τήν Γ΄ Ἐγκύκλιόν των, περί τῆς ὁποίας ἀναλυτικῶς γνωματεύομεν εἰς τήν συνέχεια καί ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχει δι' αὐτήν σειρά γνωματεύσεων διακεκριμμένων θεολόγων,[2] βάσει τῶν ὁποίων αὕτη ὁμοφώνως παρεμερίσθη καί κατηργήθη κατά τήν συνεδρίαν τῆς 13.7.1994 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, παρέλκει πᾶσα περαιτέρω κρίσις ἐπ' αὐτῆς.

---

(1) Τό σχέδιον αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου κατηλέγξαμεν διά δύο ὑπομνημάτων μας πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον. Τό πρῶτον ὑπεβλήθη τήν ἡμέραν καθ' ἥν ἡ Ἱερά Σύνοδος θά ἐκαλεῖτο νά τό ἐγκρίνη, ἤτοι τήν 21.2.1993. Τό δεύτερον ὑπεβλήθη τήν 27.4.1993.

(2) Ἀνεπιφυλάκτως συστήνομεν τάς Γνωμοδοτήσεις ἐπί τῆς ἐν λόγῳ «β΄ Ἐγκυκλίου» τῶν: Σεβ/του κ. Κηρύκου, καί κ. Δημ. Κάτσουρα, οἱ ὁποῖαι ὑπεβλήθησαν τήν 30.6.1994 εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον καί αἱ ὁποῖαι κυκλοφοροῦν καί εἰς ἰδιαίτερα τεύχη ἐκδοθέντα ὑπό τῶν ἰδίων.

3) Η ΥΠ. ΑΡΙΘΜ. 35/19.2.1997 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ»

Διά τῆς «Γ΄ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ», ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 35/19.2.1997, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν τῶν πέντε ἀπεσχισμένων 'Αρχιερέων, («Κ.Ε.Ο.» 'Αρ. Τεύχ. 5, Μάρτιος - 'Απρίλιος 1997), οὗτοι «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», δημοσίως κηρύσσουν καί θεσμοθετοῦν ὅλα τά βλάσφημα - κακόδοξα καί αἱρετικά των φρονήματα, τά ὁποῖα προηγουμένως διετύπωσαν καί εἰς τήν λεγομένην «β' ἐγκύκλιόν» των (23.2.1993), καθώς καί εἰς πλεῖστα ὅσα ἄλλα ἔντυπά των. Ἐν τῇ ἀπεγνωσμένῃ προσπαθείᾳ των νά στοιχειοθετήσουν τήν προπαγάνδα περί «νεοεικονομαχίας» καί νά δικαιολογήσουν καί καλύψουν τό σχῖσμα τοῦ Μαΐου 1995, τό μέγιστον καί ἔσχατον τοῦτο ἀδίκημα κατά τῆς 'Εκκλησίας, ἀνέτρεψαν καί ἀνεθεμάτισαν συλλήβδην τήν 'Ορθόδοξον Παράδοσιν - Θεολογίαν καί ὅλους τούς 'Αγίους Πατέρας.

Ἡ ἐν λόγῳ «Ἐγκύκλιος» διακρίνεται εἰς δύο μέρη:

Τό πρῶτον φαίνεται ὅτι ἔχει χαρακτῆρα πληροφοριακόν, πλήν ἀποτελεῖ ἀήθη διαστροφικήν παραπληροφόρησιν - προπαγάνδαν περί δῆθεν «εἰκονομαχίας», ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει εἰς τάς χιλιάδας σελίδας ὁμοίων κειμένων, τά ὁποῖα ἐκυκλοφόρησαν τόσον οἱ ἴδιοι ὅσον καί συνεργάται των: Μοναχή Μαγδαληνή ἐκ Κοζάνης, ὡρισμένοι 'Αγιορεῖται, ὁ 'Ιερομ. Εὐθύμιος, ὁ ἐκ Γορτυνίας Μοναχός 'Αντώνιος καθώς καί χιλιάδες σελίδων παρομοίων δικογράφων των (ἀγωγαί - προτάσεις κλπ.).

Τό δεύτερον μέρος αὐτῆς, τό ὁποῖον θά ἐξετάσωμεν καί ἐπί τοῦ ὁποίου θά γνωματεύσωμεν, ἔχει χαρακτῆρα «Δογματικόν» καί ἀποτελεῖται ἀπό 13 ψευδεῖς καί αἱρετικούς «ὅρους πίστεως», καί οἱ ὁποῖοι καταλήγουν εἰς τό «Ἀνάθεμα (τρίς)»!

Α΄
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Α.Τ. 5/1997, σελ. 13)

Ἐπικαλεσθέντες οἱ πέντε 'Επίσκοποι τό ***«τό ὄνομα τῆς 'Αγίας καί 'Ομοουσίου καί Ζωοποιοῦ καί 'Αδιαιρέτου Τριάδος»*** καί βεβαιώσαντες ὅτι δῆθεν ἀκολουθοῦν τά ἴχνη τῶν 'Αγίων 'Αποστόλων καί τῶν 'Αγίων Πατέρων, λέγουν: ***«ἐν ὄψει τῶν συγχρόνων νεοφανῶν αἱρετικῶν Εἰκονομάχων, οἵτινες ὑβρίζουν καί βλασφημοῦν 'Ιεράς Εἰκόνας, ὡς εἴδωλα, μύθους καί αἱρετικάς καί τούς προσκυνοῦντας αὐτάς ὡς εἰδωλολάτρας, παγανιστάς, (ἤτοι σατανιστάς) αἱρετικούς καί ἀναθεματισμένους, ἤ ὅτι τό θέμα τῶν Εἰκόνων εἶναι «θεολογούμενον» ἀναφωνοῦμεν πᾶσιν αὐτοῖς καί τοῖς κοινωνοῦσιν καί ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)».***

Ὅσα εἰς τόν ὡς ἄνω «α' ψευδοόρον» των περιέλαβον εἶναι καταφανῶς ἀναληθῆ, διότι δέν ὑπῆρξεν εἰς τήν 'Εκκλησίαν «εἰκονομαχία» καί οὐδείς εἶπεν ὅτι τό θέμα τῶν εἰκόνων εἶναι θεολογούμενον», οὔτε ὅτι αἱ ἱεραί εἰκόνες εἶναι «εἴδωλα», κλπ.

Ἐκ προοιμίου κρίνεται ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά καταστήσωμεν σαφές τί σημαίνει ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ και ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ, ἀποκλειστικῶς

ὑπό τό φῶς τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Παραδόσεως. Εἰκονομαχία σημαίνει τό κίνημα τῶν αἱρετικῶν πού κορυφώθηκε τόν 7ον καί 8ον αἰῶνα, μέ τό ὁποῖον ἐβλασφημεῖτο ὁ Χριστός καί ἐπολεμεῖτο ἡ εἰκών αὐτοῦ καί ὅλαι αἱ εἰκόνες ἤτοι: τῆς **Κυρίας Θεοτόκου** τῶν **Ἁγίων Ἀγγέλων** καί **ὅλων τῶν Ἁγίων.** Ἡ εἰκονομαχία ἦτο οὐσιαστικά Χριστολογική αἵρεσις καί κατ' ἐπέκτασιν καί Τριαδολογική. Οἱ εἰκονομάχοι δέν κατενόουν οὔτε τήν Π.Δ., οὔτε καί τήν Καινήν, διό ἐβλασφήμουν τόν τυπικῶς ὁραθέντα καί προφητευθέντα κατά τήν Π.Δ. Θεόν Λόγον, ἀλλά καί ἐνανθρωπήσαντα ἀρνούμενοι τήν εἰκόνα Του, ἠρνοῦντο τήν πραγματικήν ἐνανθρώπησίν Του, καταλύοντες τό δόγμα τῆς ἐν τῷ Χριστῷ Ὑποστατικῆς ἑνώσεως τῆς Θείας καί Ἀνθρωπίνης Φύσεως. Τήν ζοφώδη νύκτα τῆς εἰκονομαχίας διέλυσεν καί ἐφώτισεν ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος καθώς καί οἱ προηγηθέντες Ἅγιοι Πατέρες μέ τά συγγράμματά τους.

Ἡ Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος διά τῆς Γ' Πράξεως ὁρίζει: «**...τάς ἁγίας καί σεπτάς εἰκόνας προσκυνοῦντες περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μορφήν δούλου λαβόντος. Οὐ ἡ εἰκών καί τό ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος τῆς ἀδιασπάστως ἑνωθείσης τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ σαρκί φέρει τόν χαρακτῆρα· ἀόρατος γάρ καί ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις, καί ἀσχημάτιστος· Θεόν γάρ οὐδείς ἑώρακε πώποτε· αὐτός ὁ Μονογενής ἐξηγήσατο· ἀλλά τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουργοῦντες τήν εἰκόνα προσκυνοῦμεν... Προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τήν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος· ἄπαγε· ἀλλ' ἡνωμένου ταύτῃ ἐξ ἄκρας συλλήψεως**» (Πρακτικά Σελίς 766) 266 ὡς καί PG 94, 1169, 1172, 1236, 1237, 1240, 1289, 1293 καί PG 98, 157 καί PG 99, 468 καί ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρας καί ὁλόκληρον τήν Ἁγ. Γραφή).

Καί εἰς τήν Ζ' Πρᾶξιν της, ὅπου καί ὁ Ὅρος της ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος, θεσμοθετεῖται: «**Ὁρίζομεν σύν ἀκριβείᾳ πάσῃ καί ἐμμελείᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτάς καί ἁγίας εἰκόνας... τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνος, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τιμίων τε ἀγγέλων καί πάντων τῶν ἁγίων καί ὁσίων ἀνδρῶν**» (Πρακτικά σελ. 874/374 καί σχετικά σελ. 814-815, 880-881 κλπ.).

Ἐπίσης εἰς τό ἴδιον ὅρον προηγουμένως τονίζεται ὅτι εἰκονίζομεν τόν Χριστόν «**πρός πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ λόγου ἐνανθρωπήσεως**» (Αὐτόθι).

Οὔτε τόν Θεόν Λόγον εἰκονίζομεν, οὔτε ὅμως καί τήν ἀνθρωπότητα εἰκονίζομεν κεχωρισμένως τῆς ἀοράτου Θεότητος, ἐνῶ ποτέ δέν εἰκονίσαμεν τήν ὑπερούσιαν θείαν φύσιν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, οὔτε τῶν Ὑποστάσεων Αὐτοῦ. Δέν «ἱστοροῦμεν» δέ καί δέν «ζωγραφοῦμεν» τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, «**ἐπειδή οὐκ οἴδαμεν, τίς ἐστίν, καί Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι· καί εἰ ἐθεασάμεθα καί ἐγνω-**

ρίσαμεν, καθώς καί τόν υἱόν αὐτοῦ, κἀκεῖνον ἄν εἴχομεν ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι» (Πρακτικά σελ. 713/211).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐνδεικτικῶς ἐκτεθέντων ἐκ τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σαφῶς προκύπτει ὅτι **«ὅστις ταύτης τῆς ὁμολογήσεως ἔχεται, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστί γνήσιος υἱός τε καί μέτοχος»** (Πρακτικά σελ. 882/382). Ἀντιθέτως δέ ὅσοι καί σήμερον ὅπως τότε οἱ εἰκονομάχοι **«συστήσαντες Καϊαφικόν συνέδριον, γεννήτορες γεγόνασι δυσεβῶν διδαγμάτων καί ἀρᾶς καί πικρίας ἔχοντες στόμα,... καί ὡς ἔπος εἰπεῖν, τάς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας λυμηνάμενοι διετάραξαν, καί αἱρεσιάρχαι οἱ ἱεράρχαι γεγόνασι· καί ἀντί μέν εἰρήνης ἔριν τῷ λαῷ προσεφώνησαν, ἀντί δέ σίτου ζιζάνια ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρούραις ἐνέσπειραν· τόν οἶνον ἔμιξαν ὕδατι, καί τόν πλησίον ἐπότισαν ἀνατροπήν θολεράν· καί λύκοι Ἀραβικοί ὄντες, δοράν προβάτων ὑπεκρίθησαν ἐνδύσασθαι· καί τήν ἀλήθειαν παραλογιζόμενοι, τό ψεῦδος ἐπεσπάσαντο»** (Πρακτικά σελ. 879/379) (Ὅρα καί ἐν σελ. 831).

Ὅσοι λοιπόν διακρατῶσιν ἀνόθευτον τόν ὅρον καί διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οὗτοι δέν εἶναι «εἰκονομάχοι» ἀλλά γνήσιοι υἱοί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί πολέμιοι τῶν εἰκονομάχων. Εἰκονομάχοι καί «Καϊαφικόν συνέδριον», καί «λύκοι ἀραβικοί», οἱ ὁποῖοι κατασπαράσσουν τά γνήσια τέκνα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅσοι δέν ἀκολουθοῦν τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ἀλλά καί ἀνατρέπουν αὐτήν, ὡς διαποτισμένοι καί ἐπηρεασμένοι ἐκ τῶν θολερῶν ὑδάτων τῆς Ὀρθολογιστικῆς Δύσεως. Αὐτοί εἶναι οἱ σύγχρονοι εἰκονομάχοι! Ἤδη, παρεχώρησεν ὁ Θεός, νά γίνουν ἐμφανεῖς μετά ἀπό τά ἀδιάψευστα ἐπίσημα αἱρετικά - εἰκονομαχικά κείμενά των, ὅπως εἶναι καί τό ὑπό κρίσιν γενικόν ἐπίσημον, σαφές καί περιεκτικόν κείμενον, καί τό ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρον τήν αἱρετικήν Γραμματολογίαν τοῦ κινήματος τῶν πέντε.

Τά περί «εἰκονομαχίας» τήν ὁποίαν καί ἐνταῦθα ἐπικαλοῦνται, εἶναι προπαγάνδα ἡ ὁποία ἐπενοήθη, ἐκαλλιεργήθη καί ἐπεβλήθη ὑπό ἐξωσυνοδικῶν παραγόντων, ἐκμεταλλευθέντων τό ὑφιστάμενον ἀπό αἰώνων (15ον) εἰς τήν Ἐκκλησίαν θέμα. Τό θέμα αὐτό εἶναι λελυμένον καί θεσμοθετημένον ὑπό τῶν Πατέρων τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καί ὅτε ὅμως προέκυψεν, μετά τόν 15ον αἰῶνα, ἠσχολήθησαν καί νεώτεροι Ὀρθόδοξοι Σύνοδοι,(1) ὡς τῆς Μόσχας 1666 καί τῆς Κων/λεως 1780. Οὐδείς ποτέ εἰς τούς τέσσαρας αἰῶνας, οἱ ὁποῖοι προηγήθησαν, καί κατά τούς ὁποίους ὑφίσταται αὐτή ***ἡ ἔρις,*** δέν διενοήθη νά χαρακτηρίσῃ τήν ἐπί τῶν συγκεκριμένων εἰκονογραφικῶν παραστάσεων ἔριδα ὡς «εἰκονομαχίαν».

---

(1) Ὁμολογοῦμεν Ὀρθοδόξους Συνόδους ταύτας διότι αὗται δέν ἀφίστανται τῶν Ἁγίων Ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων (ὁρᾶτε σχετικῶς καί «Ἔλεγχος καί Ἀνατροπή τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ Δημητριάδος Ἀθῆναι 1985 σελ. 29).

Δέν ὑπῆρξεν εἰκονομαχία εἰς τήν Ἐκκλησίαν, διότι δέν ὑπῆρξεν καμμία ἀπολύτως ἐκτροπή ἐκ τῶν ὅρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὑπ' αὐτήν τήν Ὀρθόδοξον ἔννοιαν, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. οὔτε ποτέ ὑπῆρξεν «εἰκονομαχία» οὔτε ὑπάρχει, οὔτε καί θά ὑπάρξη. Βλάσφημα – αἱρετικά φρονήματα, ἀλλά καί ἐνέργειαι κατά Ἱερῶν Εἰκόνων καί τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας – Παραδόσεως, ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν μόνον εἰς τούς πέντε ἀποσχισθέντας Ἀρχιερεῖς, εἰς τινας κληρικούς των, καί εἰς ὀπαδούς των. Ταῦτα δέ συνωψίσθησαν εἰς τήν πλέον ἀκραίαν μορφήν των εἰς τάς Ἐγκυκλίους τῶν πέντε ἀπό 23.2.1993 καί ἰδιαιτέρως εἰς τήν ἀπό 19.1.1997.

Εἶναι ἐπίσης ἀπολύτως ἀναληθής ἡ διατύπωσις τῶν πέντε καθ' ἥν δῆθεν εἶπεν ἤ ἔγραψέ τις ὅτι τό θέμα τῶν Ἁγίων Εἰκόνων εἶναι «θεολογούμενον». Ὅλως ἀντιθέτως, ἐτονίσθη ἐν Συνόδοις, ὅτι τό θέμα τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων εἶναι λελυμένον καί θεσμοθετημένον παρά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς ὁποίας τούς ὅρους διακρατῶμεν καί εὐθέως εἴμεθα ἡνωμένοι ἐν τῇ ἰδίᾳ πίστει καί ὁμολογίᾳ πρός Αὐτήν».

Ποῖοι ἐπενόησαν τήν προπαγάνδα

Ἡ περί «νεοικονομαχίας» ψευδής, διαστροφική καί βλάσφημος προπαγάνδα τοῦ μηχανισμοῦ τῶν πέντε, ***δέν ὑπῆρξεν ποτέ ἄποψις τῆς Ἐκκλησίας.*** Ταύτην ἀνέλαβον νά προπαγανδίσουν καί ἐπιβάλουν ὑπό τάς (ἀοράτους κατ' ἀρχάς) «εὐχάς καί εὐλογίας» τῶν πέντε σχισματικῶν Ἀρχιερέων οἱ κάτωθι:

1) ***Πρῶτος*** ὅστις σημειώνει διά πρώτην φοράν τήν λέξιν – ἀπειλήν «εἰκονομαχία», εἶναι ὁ ἐκ Πατρῶν γνωστός (ἀλλά καί ἐν πολλοῖς ἴσως ἄγνωστος) κ. ***Παναγιώτης Ἀλεξόπουλος,*** ὁ ὁποῖος ἀπό δεκαετιῶν εἶναι ὁ ἄμεσος θεολογικός σύμβουλος τοῦ κ. Ματθαίου Μακρῆ, τοῦ ἑνός ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ σάλου καί ἀρχηγῶν τοῦ σχίσματος. Οὗτος παρουσιάζεται νά εἰσάγη πρῶτος τήν προπαγάνδα περί δῆθεν «εἰκονομαχίας» καί «εἰκονομάχων», ἀπό τούς ὁποίους μάλιστα ὡς ἰσχυρίζεται κινδυνεύει ἡ Ἐκκλησία καί ἀπειλεῖται σχῖσμα! Εἰς ἐπιστολήν του ἀπό 16 Σεπτεμβρίου 1991, τήν ὁποίαν ἀπευθύνει εἰς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, γράφει: *«... παρέστη ἡ ἀνάγκη νά γράψω... ἐναντίον τῆς ὑποβρυχίως κινουμένης δυστυχῶς ΝΕΑΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ. Εἶναι πολύ ἀναλυτικόν νυστέρι. Ἡ πλάνη αὐτή, ἤδη ἔχει ἐξαπλωθῆ πολύ δυστυχῶς μεταξύ μερικῶν λαϊκῶν καί κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὑπάρχει κίνδυνος Σχίσματος. Εἶναι πολύ σοβαρόν θέμα καί ὑποκρύπτονται βλασφημίαι κατά τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς* ***Συνόδου, χωρίς νά τό ἀντιλαμβάνονται καί εἶναι ἀμέσου προτεραιότητος. Πρέπει νά ἀντιμετωπισθῆ ἀμέσως. Καί ὄχι μέ ἡμίμετρα καί πέντε λέξεις. Καί δέν νομίζω ὅτι εἰς τήν στιγμήν κατά τήν ὁποίαν ἀπειλεῖται*** *μέ Σχῖσμα ἡ Ἐκκλησία μας ἡμεῖς νά γράφουμε ἱστορίες».*

Κατά τόν κ. Π. 'Αλεξόπουλο, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1991 ὑπάρχει ***«Νέα Εἰκονομαχία», καί «ἀπειλεῖται Σχῖσμα».*** Πέντε ὁλόκληρα χρόνια πρίν, προβλέπει τό σχῖσμα τοῦ Μαΐου 1995 καί θέλει νά σώση τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν «εἰκονομαχίαν» καί ἀπό τάς «βλασφημίας κατά τῆς 'Αγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου!». Αὐτό καί μόνον ἀποδεικνύει ὅτι ὁ μηχανισμός εἶναι ἤδη στημένος, ἔχει καλά μελετημένα σχέδια τά ὁποῖα ἐνεργεῖ ἀπό τό 1991 ἐμφανῶς. Ποῖος εἶναι ὁ κ. 'Αλεξόπουλος, μετά ποίων, ποῦ, καί πότε συνεσκέφθη καί συνελήφθη ἡ προπαγάνδα περί «εἰκονομαχίας», σχίσματος, καί ἀνατροπῆς τῶν ὅρων τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου, ἀνέλαβεν δέ οὗτος νά τήν προπαγανδίση καί νά ἀπειλήση δι' αὐτῆς τόν Προκαθήμενον;

2) ***Δεύτερος,*** ὁ ὁποῖος κατά τήν ἴδιαν ἀκριβῶς περίοδον, ἤρχισεν ἀπό τῆς ὡραίας πύλης τοῦ Ναοῦ νά προπαγανδίζη τήν «νεοεικονομαχία» καί νά καταγγέλλη «νεοεικονομάχους» εἶναι ὁ ἕτερος θεολογικός σύμβουλος τοῦ κ. Ματθαίου, ὁ ***Κύπριος*** 'Ιερομόναχος ***Εὐθύμιος Ἐπιφανίου.*** Οὗτος μετά ἀπό τά προφορικά του κηρύγματα, τήν 11.10.1991 ἐκδίδει καί *«ποιμαντορικήν ἐγκύκλιον»*, διά τῆς ὁποίας ἀρχίζει δημοσίως καί διεθνῶς τήν προπαγάνδα περί «εἰκονομαχίας», κατονομάζει δέ καί πέντε Κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας ὡς δῆθεν *«νεοφανεῖς εἰκονομάχους».* Συγχρόνως παρακινεῖ εἰς στασιασμόν, Κλῆρον καί Λαόν λέγων: ***«νά ζητήσωμεν*** *(ὅπως ἀκριβῶς γράφει)* ***ἀπό τήν σεπτήν ἱεραρχίαν μας τήν, τό συντομώτερον, κάθαρσιν ἀπό τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν κενολόγων εἰκονοκλαστῶν καί τῶν ὁμοφρόνων των· τήν καταδίκην τούτων ὅσον ὑψηλά καί ἄν εὑρίσκωνται...».*** [1] Δέν προπαγανδίζει μόνον τήν πλάνην περί *«εἰκονομαχίας»* ἀλλά ἔχει προτείνει καί τήν *«Κάθαρσιν»* ὅλων τῶν *«εἰκονομάχων,»* ὅσο *«ὑψηλά καί ἄν εὑρίσκωνται»!* Δηλαδή ἔχει συλλάβει καί τήν ἀνατροπήν τοῦ Μακαριωτάτου προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ, ἐνῶ τό ἴδιον κείμενον γέμει καί βλασφημιῶν, αἱ ὁποῖαι εὐθέως καθάπτονται καί πλήττουν ***τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί τήν Ἐκκλησιολογίαν Αὐτῆς.***

ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕΝ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ λοιπόν, ἀλλά καί ποτέ δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξη «εἰκονομαχία» καί «εἰκονομάχοι» εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε εἶναι «θεολογούμενον» τό ἅπαξ καί διά παντός ὑπό τῆς 'Αγίας Ἑβδόμης Οἰκουμ. Συνόδου θεολογηθέν.

'Αντιθέτως εἰκονομαχία σαφῶς ὑπάρχει εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι παραβιάζουν τούς ὅρους καί γενικώτερα τήν θεολογία περί εἰκόνων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πρός τήν ὁποίαν εἶναι σύμφωνος ἡ καθολική γνώμη τῶν 'Αγίων Πατέρων. Τό φαινόμενον αὐτό παρατηρεῖται μέγιστον καί ὀξύτατον, μόνον εἰς τούς πέντε καί τους συνοδοιπόρους των. Ἐκ τῶν ἐπισήμων κειμένων των καί ἐξ ὅλης τῆς

---

(1) 'Ολόκληρος ἡ ἐν λόγῳ «ἐγκύκλιος» ἀποτελεῖ ἱστορικόν ἀποκαλυπτικόν κείμενον τοῦ μηχανισμοῦ. 'Ορᾶτε: Ἐλ. Γκουτζίδη, «Συντριβήτωσαν ὡς σκεύη κεραμέως τά ἔργα αὐτῶν, ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ τῆς Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς 11.10.1991, τοῦ Ἀρχιμ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου», Τεῦχος 3ον, Αὔγουστος 1992).

γραμματολογίας τοῦ κινήματός των προκύπτει ὅτι ***«γυμνῇ τῇ κεφαλῇ»*** κηρύσσουν αἱρέσεις, μέ τάς ὁποίας δέν παραβιάζουν ἕναν ὅρον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά τήν ἀνατρέπουν καί τήν μεταστοιχειώνουν!

Ὁ πρῶτος ψευδοόρος μέ τόν ὁποῖον ἐκφωνοῦν «ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)» εἰς τούς «αἱρετικούς εἰκονομάχους», εἶναι κενός πρός τρίτους, δι' αὐτούς ὅμως, οἱ ὁποῖοι ψευδόμενοι τόν ἐξεφώνησαν ἀδίκως, ἀποτελεῖ πραγματικόν ἀναθεματισμόν, ὁ ὁποῖος ἐνέπεσεν ἐπί τῶν κεφαλῶν των.

Β'
ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Αὐτόθι σελ. 13)

Μέ τόν δεύτερον ψευδοόρον των οἱ πέντε «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ (τρίς)» αὐτούς οἱ ὁποῖοι ***«τολμοῦν καί ὑβρίζουν καί βλασφημοῦν καί χλευάζουν τήν Ἱεράν Εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τήν ὁποίαν εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ, ὡς παλαιός τῶν ἡμερῶν, ὁ υἱός ὡς ἐφανερώθη ἐν σαρκί καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἴδει περιστερᾶς καί λέγουν, ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή εἶναι εἴδωλον... εἶναι εἰδωλολατρεία καί χεῖρον τῆς εἰδωλολατρείας... ἀντίθετα πρός τήν διδαχήν τῶν Ἁγίων ὅτι «παντός εἰκονιζομένου οὐχί ἡ φύσις, ἀλλά ἡ ὑπόστασις εἰκονίζονται», (Θεοδ. Στουδίτης)... Ἀνάθεμα (τρίς)».***

Ἐλέχθη καί ἐγράφη ὅτι ὑπό τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δέν ἐθεσμοθετήθη εἰκών τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ὅτι τό νά προσπαθῇ κάποιος νά περιγράφῃ καί νά μορφοποιῇ τήν ὑπερούσιον Θεότητα καί νά θεοποιῇ τήν εἰκόνα λέγων ὅτι **«ἐδῶ εἶναι ἡ Ἁγία Τριάδα» ἤ «αὐτή εἶναι ἡ Ἁγία Τριάδα καί ὄχι ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ»** καί νά εἰκονίζῃ ἀνθρωπομορφικῶς τήν ἀπερίγραπτον ὑπόστασιν τοῦ Ὑπερουσίου καί Ἀπροσίτου Ἀνάρχου Πατρός ἤ μέ μορφήν περιστερᾶς τήν τοιαύτην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τοῦτο, πράγματι ἐγράφη, ὅτι «εἶναι εἰδωλολατρεία καί χεῖρον τῆς εἰδωλολατρείας», διότι πράγματι εἶναι. Ἐγράφη διότι εἶναι ἀπολύτως ἀληθές, ὅτι οἱ πέντε καί πολλοί ἐκ τῶν πλανηθέντων ὀπαδῶν των, ταυτίζουν τήν γνωστήν εἰκονικήν παράστασιν τήν κακῶς λεγομένην «τῶν τριῶν προσώπων», μέ αὐτάς τάς ἰδίας τάς ὑποστάσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. **Δυστυχῶς, αὕτη ἡ ἀδιανόητος ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως κακκοδοξία, ἔγινε ἐπίσημος «ΟΡΟΣ ΠΙΣΤΕΩΣ» τῶν πέντε ἀπεσχισμένων Ἀρχιερέων!** Μέ τόν ὡς ἄνω ψευδοόρον «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ (τρίς)» ὅσους δέν δέχονται ὅτι εἰς τήν εἰκονικήν παράστασιν τήν λεγομένην τῶν τριῶν προσώπων *«... εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ ὡς Παλαιός τῶν ἡμερῶν καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἴδει Περιστερᾶς»,* διότι κατά τόν ὅρον αὐτόν τῶν πέντε σχισματικῶν, καί ἤδη καί αἱρετικῶν **«παντός εἰκονιζομένου οὐχί ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται», (Θεόδ. Στουδίτης).** Κατά τόν ἐπίσημον τοῦτον «ὅρον» ὁμολογίαν τῶν πέντε ἀπεσχισμένων, σαφῶς καί ρητῶς, ἡ οὕτω ἀποκαλουμένη «εἰκών τῶν τριῶν προσώπων» εἰκονίζει τάς Ὑποστάσεις

(• πρόσωπα) τῆς Ὑπερουσίου Ἁγίας Τριάδος! Εἶναι καταφανές ὅτι αἱ θέσεις αὗται εὑρίσκονται εἰς τόν ἀντίποδα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Θεολογίας.

Πρός ἐπίρρωσιν τῶν ἀπόψεών των ἐπικαλοῦνται, διαστροφικώτατα τήν ἀνωτέρω φράσιν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ὁ Ἅγιος, ὅμως Θεόδωρος, είς τόν **«Γ' Ἀντιρρητικόν του κατά Εἰκονομάχων λόγον»**, δέν ὁμιλεῖ διά εἰκόνισιν τῶν Ὑποστάσεων τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἄπαγε τῆς βλασφημίας, οὔτε ὅτι εἰκονίζονται αἱ θεῖαι ὑποστάσεις τοῦ Πατρός, τοῦ Λόγου καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, **ἀλλά ὁμιλεῖ περί τῆς ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων, τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἀγγέλων.** Ὁ ἅγιος Πατήρ δέν ἦτο αἱρετικός ἀλλά Ὀρθοδοξότατος. Φαίνεται ὅτι οὔτε ἀνέγνωσαν τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην, οὔτε, ἄν τις τόν ἀνέγνωσεν, κατάλαβε τί λέγει ὁ Ἅγιος, ἤ ἄν κατάλαβε, τότε συμβαίνει τό χειρότερον, ὅπερ ἡ ἐνσυνείδητος κατάχρησις, παρερμηνεία καί διαστροφή τοῦ λόγου τοῦ Ἁγίου, διά νά στηρίξουν τήν αἵρεσίν των, καθ' ἥν εἰς τήν λεγομένην εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰκονίζεται ὄχι ἡ φύσις ἀλλά αἱ ὑποστάσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Ἄπαγε τῆς τοιαύτης βλασφημίας! Φιμωθήτωσαν τά ἀπύλωτα στόματα τῶν συγχρόνων αἱρετικῶν!

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης γράφει ὅτι **«παντός εἰκονιζομένου, οὐχί ἡ φύσις ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται· πῶς γάρ καί εἰκονισθείη φύσις μή ἐν ὑποστάσει τεθεωρημένη;»** καί συνεχίζει καί ὁλοκληρώνει εἰς τήν ἴδιαν παράγραφον λέγων: **«... Περιγραπτός ἄρα ὁ Χριστός καθ' ὑπόστασιν κἄν τῇ θεότητι ἀπερίγραπτος...»**, (P.G. 99, σελ. 405 B.C.).

Καί εἰς τόν Α' ἀντιρρητικόν του λόγον ὁ ἴδιος πατήρ λέγει: **«Ἐπειδή δέ δι' ἄκραν ἀγαθότητα εἰς φιλανθρωπείαν φύσιν ἐλήλυθε γενόμενος καθ' ἡμᾶς ὁ εἷς τῆς Τριάδος· καί γέγονε τῶν ἀμίκτων μίξις, καί τῶν ἀκράτων κρᾶσις, ἤτοι τοῦ ἀπεριγράπτου** *(τοῦ Θεοῦ Λόγου)* **πρός τό περιγεγραμμένον** *(τήν ἀνθρωπίνην φύσιν)*... **διά τοῦτο Χριστός εἰκονίζεται καί ὁ ἀόρατος ὁρᾶται· καί φυσικήν περιγραφήν καταδέχεται τοῦ σφετέρου σώματος** *(σ.σ. κατά τήν ἡμετέραν ἀνθρωπίνην φύσιν)* **ὁ τῇ οἰκεία θεότητι ὑπάρχων ἀπερίγραπτος»** (P.G. 99, σελ. 329 D. 330A).

Δέν ἠδύνατο νά γίνῃ σαφέστερος ὁ Ἅγιος, οἱ πέντε ὅμως ἐτόλμησαν διά πολλοστήν φοράν νά καταχρασθοῦν, νά περιστρέψουν ἤ νά παρερμηνεύσουν πατερικήν φρᾶσιν διά νά ἐξυπηρετήσουν τόν κακόν σκοπόν τους!

Καί ὀλίγον μόλις προηγουμένως ὁ Ἅγιος Θεόδωρος λέγει περί τῆς Ἁγίας Τριάδος: **«Ἡμῖν δέ εἷς Θεός ἐν Τριάδι προσκυνούμενος. Καί ὅσον μέν τό τῆς θεολογίας δόγμα, οὐχ ὅτι περιγραφῆς ἤ καταλήψεως εἶδος ἐξευρίσκειν, ἄπαγε. Τοῦτο γάρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπινοίας ἐφεύρεμα»** (Migne P.G. 99, 329 D).

Καί εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν Ἱστορίαν τοῦ Νικηφόρου Καλλίστου (14ος αἰών) ἀναγινώσκομεν: **«Καί εἰκόνας τοῦ πατρός καί τοῦ Ἁγ. Πνεύματος εἰκονίζουσιν, ὅπερ ἄτοπον. Αἱ γάρ εἰκόνες ὁρατῶν καί περιγραπτῶν**

σωμάτων εἰσίν, οὐ μήν τῶν ἀκατανοήτων καί ἀοράτων» (Migne P.G. 147, 441B). Πρίν δέ ἀπό τόν Νικηφόρον, ὁ Νικήτας Χωνιάτης (Βυζαντινός ἀξιωματοῦχος καί ἱστορικός. Τά ἔργα του περιλαμβάνονται εἰς τούς τόμους 139 καί 140 τῆς P.G. τοῦ Migne), ὁ ὁποῖος ἔζησε τήν Λατινοκρατίαν τῆς Κων/λεως (1210 περίπου) γράφει πρῶτος: **«Καί εἰκόνας ἀνόμως κατασκευάζουσι τῶν μή σαρκωθέντων φημί τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αἱ γάρ εἰκόνες ὁρατῶν καί περιγραπτῶν σωμάτων εἰσίν. Οὐ μήν τῶν ἀκατανοήτων καί ἀοράτων» (Περιοδ. «Θεολογία» Ἀρ. Τ. λζ' σελ.).** Ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός θεωρεῖ ὡς «παραφροσύνη» τήν εἰκόνισιν τοῦ Θεοῦ καί **«ἀσέβειαν»** καί τήν τοιαύτην λέγει εἰκόνα **«ὡς ψευδῆ ἀποβαλλόμεθα»** (Migne P.G. 94: 1169 C, 1237 C).

Τί λοιπόν προκύπτει ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἁγίου; Δέν λέγει ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὅτι εἰκονίζονται αἱ Ὑποστάσεις τῶν τριῶν θείων προσώπων τῆς Μιᾶς Ὑπερουσίου Θεότητος, ἀλλά λέγει ὅτι εἰκονίζομεν τόν Χριστόν κατά τήν ὁραθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν, οὕτω δέ ὁμολογοῦμεν ὅτι πραγματικά ἔγινε ἄνθρωπος ὁ Θεός Λόγος καί ὄχι κατά δόκησιν (φαντασίαν). Καίτοι ἐν τῇ εἰκόνι περιγράφεται (ζωγραφίζεται ὡς ὡράθη) ὁ Χριστός ὅμως κατά τήν Θεότητα παραμένει ἀπερίγραπτος! **«Οὕτω τοίνυν νόει αὐτόν μεμενηκέναι καί ἀπερίγραπτον ἐν τῷ περιγεγράφθαι. Ταῦτα γάρ καί ὁμοίως ἰδιώματα· ἀλλά τό μέν τῆς ἀπεριγράπτου φύσεως ἐν οἷς τό εἶναι Θεός γνωρίζεται· τά δέ τῆς περιγεγραμμένης, ἐν οἷς τό εἶναι ἄνθρωπος ὡμολόγηται. Καί οὐδ' ἕτερον θάτερον κεκαινοτόμηκεν, οὐδ' ἀπεφοίτησε τοῦθ' ὅπερ ἦν... ἀλλ' εἷς και ὁ αὐτός ἐστί τῇ ὑποστάσει τό ἀσύγχυτον τῶν δύο φύσεων εἴσω τῶν οἰκείων ὅρων ἔχων· Τοίνυν ἤ δέξαι τό περιγραπτόν, ἤ, εἰ μή τοῦτο... ὀφθείης μή προσιέμενος ὅλως τό σάρκα γενέσθαι τόν Λόγον, ὅ τῶν ἄγαν ἀσεβημάτων»** (P.G. 99, σελ. 332 C).

Σαφῶς ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἀναφέρεται εἰς τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέ τήν ὁποίαν εἰκονίζομεν τήν ὁραθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν, καί οὕτω ὁμολογοῦμεν ὅτι ἔγινε ὁ Θεός πραγματικός ἄνθρωπος. Μή περιγράφοντες δέ τήν ἀπερίγραπτον θείαν φύσιν ὁμολογοῦμεν τόν Κύριον Θεόν ἀληθινόν. Ἔτσι ὁμολογεῖ ὁ ἅγιος και τάς δύο ἐν Χριστῷ φύσεις καί ὑπερμάχεται τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ.(1) Οἱ πέντε ὅμως Ἐπίσκοποι (ὄχι, πιστεύομεν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀγραμματοσύνης των καί τῆς ἀπαιδευσίας, ἀλλά ἐξ αἰτίας τῆς ἀσεβείας των καί τῆς κακῆς σκοπιμότητος) παρουσιάζουν τόν Ἅγιον ὅτι κηρύσσει τά ἰδικά των αἱρετικά φρονήματα, τά ὁποῖα καταργοῦν πραγματικά τό δόγμα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, μορφοποιοῦν τό θεῖον, τό περιγράφουν καί τό καθιστοῦν τῇ ἀληθείᾳ «εἴδωλον», δηλαδή ἐπινόημα καί δημιούργημα τοῦ ἐσκοτισμένου ἐγκεφάλου των. Ἐκ προθέσεως περιστρέφουν καί παρερμηνεύουν τόν Ἅγιον Θεόδωρον καί συλλήβδην ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρας.

Καί ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος, εἰς τήν ὁποίαν δέν ἀναφέρονται μέ τόν ψευδοόρον τους, ἰδού τί λέγει: «**Ἀόρατος καί ἀπερίγραπτος ἡ θεία**

(1) Ὅρα πλείονα ἐν σελίσι 85-87 τοῦ παρόντος.

φύσις καί ἀσχημάτιστος, Θεόν γάρ οὐδείς ἑώρακε πώποτε, αὐτός ὁ μονογενής ἐξηγήσατο, τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουργοῦντες τήν εἰκόνα προσκυνοῦμε... Προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τήν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος» (Πρακτ. Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 766/266). Οὐδαμοῦ ἀπολύτως οἱ Πατέρες καί ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος δέν διανοοῦνται εἰκόνα τοῦ Πατρός ἤ καί τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ Θεός εἶναι ἕνας καί τρισυπόστατος. Ἕνας κατά τήν θείαν φύσιν καί οὐσίαν ἐν τρισί τελείοις Προσώποις - Ὑποστάσεσι ἀμερίστως διακρινόμενος. Τό δόγμα τοῦτο ἐνῶ εἶναι πάντη ἀπρόσιτον καί ἀκατάληπτον καί ἀπερίγραπτον, ὅμως κηρύσσεται καί μαρτυρεῖται καί ὑπό τῆς Π.Δ. καί ὑπό τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου. Πῶς ὁ Εἷς κατά τήν φύσιν Ὑπερούσιος Θεός διακρίνεται εἰς τρεῖς Ὑποστάσεις - Πρόσωπα ἀμερίστως; Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τό πάντη ὑπέρ λόγον ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΥΣΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ. Αὗται αἱ τρεῖς Ὑποστάσεις - Πρόσωπα μεριζόμενα ἀνερμηνεύτως, δέν διαιροῦνται ἐν τῇ ὁμοουσιότητι καί δέν ἀποτελοῦν τρεῖς Θεούς, ἀλλά καί δέν συγχέονται μεταξύ των. Ὁ τρόπος τῆς ἀϊδίου ὑπάρξεως τοῦ Ἑνός κατά τήν θείαν φύσιν καί οὐσίαν Θεοῦ καί ἐν ταυτῷ τρισυποστάτου, ἐπαναλαμβάνομεν εἶναι **ἀπρόσιτος, ἀπερινόητος, ἀκατάληπτος καί ἀπερίγραπτος καί ἀνεικόνιστος.** Μία Θεότης ἐν τρισί Προσώποις - Ὑποστάσεσι! Ἕκαστον Πρόσωπον - Ὑπόστασις, εἶναι τέλειος ὁ ὅλος Θεός, ἀλλά δέν εἶναι κεχωρισμένος καί δέν εἶναι τρεῖς Θεοί. Τά τρία Πρόσωπα - Ὑποστάσεις εἶναι ΟΜΟΟΥΣΙΩΣ συναπτόμενα ἐν τῇ ταυτότητι τῆς Μιᾶς ὑπερουσίου Θείας Οὐσίας καί διακρίνονται ἀμερίστως καί ἀδιαιρέτως διά τῶν τριῶν Προσώπων - Ὑποστάσεων: **Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος.** Τίποτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω δέν εἶναι προσιτόν, οὔτε καταληπτόν, οὔτε περιγραπτόν καθ' οἱονδήποτε τρόπον, (οὔτε ἡ Θεία φύσις, οὔτε αἱ θεῖαι Ὑποστάσεις - Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος), διό καί ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν διενοήθη οὔτε ἐθεσμοθέτησεν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἰδού ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος πῶς διδάσκει τό τριαδολογικόν δόγμα:

«Πιστεύομεν τοίνυν... Τριάδα ὁμοούσιον καί ὁμότιμον καί ὁμόθρονον, συμφυᾶ καί συγγενῆ καί ὁμόδοξον, εἰς μίαν συγκεφαλαιουμένην θεότητα, καί εἰς μίαν συναγομένην κοινήν κυριότητα, ἄνευ προσωπικῆς ἀναχύσεως, καί ὑποστατικῆς ἐκτός συναιρέσεως. Τριάδα γάρ ἐν μονάδι πιστεύομεν, καί μονάδα ἐν Τριάδι δοξάζομεν. Τριάδα μέν ταῖς τρισίν ὑποστάσεσι, μονάδα δέ τῷ μοναδικῷ τῆς Θεότητος· ἥ τε γάρ Ἁγία Τριάς ἀριθμητή ταῖς προσωπικαῖς ἐστίν ὑποστάσεσιν, ἥτε παναγία μονάς πάσης ἐκτός ἐστίν ἀριθμήσεως· καί ἡ μέν ἀδιαίρετον ἔχει διαίρεσιν, καί ἀσύγχυτον φέρει συνάφειαν, διαιρουμένη γάρ ταῖς ἀριθμηταῖς ὑποστάσεσι, καί ἀριθμουμένη ταῖς προσωπικαῖς ἑτερότησι τῷ ταυτῷ τῆς οὐσίας καί τῆς φύσεως ἥνωται καί τόν παντελῆ μερισμόν οὐ προσίεται ἥ τε μονάς ἑνιαία τέ ἐστί καί ἄζυγος, καί πᾶσαν φεύγει τήν κατ' οὐσίαν

ἀρίθμησιν. Εἷς γάρ Θεός ἡμῖν ἀραρότως πιστεύεται, ὅτι καί θεότης μία διαπρυσίως κηρύσσεται, κἄν ἐν τριάδι προσώπων γινώσκηται, καί εἷς Κύριος ἡμῖν ἀναγέλλεται, ὅτι καί κυριότης μία βεβαίως διέγνωσται κἄν ἐν τρισίν ὑποστάσεσι δείκνυται οὔτε καθό εἷς Θεός ὁ Θεός καί μία θεότης Ἐστί διαιρούμενος καί εἰς τρεῖς Θεούς μεριζόμενος, ἤ εἰς τρεῖς θεότητας ἐκφερόμενος· οὔτε καθό εἷς Κύριος ὁ εἷς Κύριος διιστάμενος, καί εἰς Κυρίους τρεῖς εὐρυνόμενος, ἤ κυριότητας τρεῖς πλατυνόμενος... Καί διά τοῦτο καλῶς τοῖς θεολόγοις τεθέσπισται, μονάδα μέν ἡμᾶς φρονεῖν μιᾷ καί ἑνιαίᾳ Θεότητι καί τῷ ταυτῷ τῆς οὐσιώδους τε καί φυσικῆς κυριότητος, Τριάδα δέ ταῖς ἀσυγχύτοις τρισίν ὑποστάσεσι, καί τῷ διαφόρῳ τῆς τρισαρίθμου προσωπικῆς ἑτερότητος...». (Πρακτικά τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμος Γ', Πρᾶξις ΙΑ', σελ. 603/97 καί 604/98).

Οἱ πέντε μέ τόν β' ψευδοόρον των ἀνατρέπουν ὁλόκληρον τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀναθεματίζουν δέ ὅσους δέν δέχονται τά αἱρετικά των φρονήματα.

Ἡ ἀρχή αὐτῆς τῆς διαστροφῆς ἡ ὁποία ὡδήγησεν εἰς τήν φοβεράν αἵρεσιν

Ἡ ἀρχή αὐτοῦ τοῦ αἱρετικοῦ φρονήματος ἐκδηλώνεται τό πρῶτον διά τῆς κακοδόξου «θεολογικῆς» διατριβῆς τοῦ **Ἱερομ. Χρυσοστόμου Τζανῆ τοῦ Κατουνακιώτου, ὑπό τόν τίτλον «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΝ»** (25 Δεκεμβρίου 1990).[1] Καί μόνον ὁ τίτλος τῆς ἐργασίας του ἀπάδει καί πρός τό ὀρθόδοξον Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί πρός τήν Ὀρθόδοξον περί εἰκονογραφίας διδασκαλίαν καί τήν εἰκονογραφικήν Παράδοσιν, τήν ὁποία ἐθεσμοθέτησεν ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος. Τό κείμενον, τοῦ Ἱερομ. Χρυσοστόμου, ἐν πολλοῖς σημείοις, διακρίνεται διά τάς περιστροφάς (ἀλλοιώσεις) Συνοδικῶν καί Πατερικῶν κειμένων, καταχρήσεις καί παρερμηνείας αὐτῶν.

Εἰς τήν σελίδα 13, τῆς προδηλωθείσης ἐργασίας του, ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος, εἰς τό κεφάλαιον **«ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ»**, προκειμένου νά ἀνατρέψη τήν κοινήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν τῶν Πατέρων, καθ' ἥν ὁ ἐν τοῖς Ὁράμασι τῆς Π.Δ. τυπικῶς - συμβολικῶς ἐμφανιζόμενος Θεός εἰς τούς Προφήτας καί Πατριάρχας, εἶναι ὁ Θεός Λόγος, καί νά ἀποδείξη τό ἀντίθετον, ὅτι δηλαδή ἐμφανίζεται καί ὁ Πατήρ καί ἑπομένως... εἰκονίζεται καί ὁ Θεός Πατήρ, γράφει: ***«Διά νά ἀποδειχθῆ πόσο ἐσφαλμένες εἶναι αὐτές οἱ ἀπόψεις*** (σ.σ. δηλ., ὅτι τά ὁράματα τῆς Π.Δ. ἀναφέρονται εἰς τόν Λόγον), ***παραθέτουμε τί λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ἡ Ἁγία καί ὁμοούσιος Τριάς, οὐχί ἀκατάληπτος καί ἀχώριστος, καί ἀδιαίρετός ἐστι, καί τοῖς***

---

(1) Ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος προηγεῖται ὅλων, καί δίδει τήν βεβαίωσιν ὅτι ὁ πυρήν τοῦ κακοῦ εὑρίσκεται εἰς τούς ψευτοζηλωτάς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Βεβαίως καί οὗτος ἀντέγραψεν ἐν πολλοῖς τήν ἐκ Κοζάνης περιβόητον μοναχήν Μαγδαληνήν.

σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς ἀθεώρητος; Καί πῶς ηὐδόκησεν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀβραάμ φιλοξενηθῆναι;». Καί ἐπεξηγεῖ ὁ Ἱερομόναχος. ***«Δέν λέγει ἕνας μόνο, ὁ «Υἱός», ἀλλά ἡ «Τριάς»***. *Λέγει παρακάτω: Οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει, ὁρατοί διά τήν συγκατάβασιν γεγόνασιν· οὐχί τῆς φύσεως αὐτῶν οὕτως ἦν ἡ μορφή»*. Καί πάλιν ὁ ἴδιος ἐπεξηγεῖ διαστροφικά: ***«Δέν ὁμιλεῖ εἰς τόν ἑνικόν ἀλλά εἰς τήν πληθυντικό, πού σημαίνει καί τά τρία πρόσωπα»!***

Ὁποίαν ΑΠΑΤΗΝ ἐτεχνούργησεν ὁ ἀσκητής τῆς ἐρήμου κ. Χρυσόστομος Τζανῆς; Ποῖος ἁπλοῦς δέν θά πιστέψη, μέ αὐτά τά ὁποῖα γράφει, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός θεσμοθετεῖ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος(1) ἤ ὅτι εἰς τάς ἡμέρας του ὑπῆρχε τοιαύτη εἰκών;

Τί λέγει ὅμως ἀκριβῶς τό κείμενον τοῦ Ἁγίου εἰς τήν ὁλότητά του; Ἰδού: **«ιβ΄. Καί πάλι ἐγκαλεῖ ὁ Εἰκονομάχος, λέγων· Καί πῶς τούς ἀγγέλους ποιοῦσι καί ἱστοροῦσιν, ὡς ἀνθρώπου μορφήν ἔχοντας, καί δυσί πτέρυξι κεκοσμημένους; Μή τῶν ἀγγέλων ἡ φύσις πτεροῖς ἔγκειται; Ἀλλ᾿ ἄκουσον ὁ ἀντιλέγων: «Ἡ Ἁγία καί ὁμοούσιος Τριάς, οὐχί ἀκατάληπτος καί ἀχώριστος και ἀδιαίρετός ἐστι, καί τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς ἀθεώρητος; Καί πῶς ηὐδόκησεν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀβραάμ φιλοξενηθῆναι; Οὐχ ὡς ἀνθρώπου μορφῇ τεθέαται ὁ (Θεοῦ) θεράπων καί προσεκύνησεν; Οὐχί καί Λώτ ὁ ἀνεψιός αὐτοῦ, εἰς τήν Σοδόμων καταστροφήν τούς δύο ἀγγέλους οὕσπερ ἐθεάσετο, ἐν εἴδει ἀνθρώπου αὐτούς ἑώρακε συνοδεύοντας αὐτῷ, καί διασώζοντας ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης τῆς παρανόμου; Καί οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει** (σ.σ. οἱ ἄγγελοι), **ὁρατοί διά τήν συγκατάβασιν γεγόνασι; Οὐχί τῆς φύσεως αὐτῶν οὕτως ἦν ἡ μορφή· ἀλλά τό ἀσώματον ὅσον ἠδύνατο ὁμιλῆσαι τῷ σώματι, οὕτως ὤφθησαν τοῖς γενομένοις ἀξίοις θεωρῆσαι αὐτούς· διό καί ἡμεῖς εἰκονίζομεν αὐτούς** (σ.σ. τους Ἀγγέλους) **καθώς ὤφθησαν τότε ἐν σχήματι ἀνθρωπίνῳ. Τῶν δέ πτερύγων ἡ διακόσμησις σημαίνει αὐτῶν τό κοῦφον, καί μετάρσιον καί ἀόρατον καί ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ γινομένη ἀπ᾿ οὐρανοῦ ἐπί τῆς γῆς αὐτῶν συγκατάβασιν καί ἔλευσιν· οὕτως, ἀνόητοι, οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχετε λέγειν κατ᾿ αὐτῶν». (P.G. 95, σελ. 328-329).**

Ποῦ εἶδε νά ὁμιλῆ ὁ Ἅγιος περί Θεοφανείας τοῦ Πατρός; Καί ἑπομένως καί εἰκονίσεως κατά τόν Ἁγιορείτην; Ἡ ἀπάτη τοῦ ἀσκητοῦ τῶν Κατουνακίων, προκειμένου νά δογματίση ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνίσταται ἐκ τῶν κάτωθι:

---

(1) Πρέπει ἐνταῦθα νά διευκρινίσωμεν καί νά καταστήσωμεν σαφές, ὅτι τά ὁράματα τῶν προφητῶν εἶναι προτυπώσεις, προεικονίσεις καί σύμβολα τῶν μελλόντων νά γίνουν πραγματικότητες. Ὑπό τό δεδομένον τοῦτο αἱ Θεοφάνειαι εἶναι ὅλαι χριστολογικαί, καί προτυπώνουν τόν μέλλοντα νά ἀποκαλυφθῆ διά τῆς ἐνανθρωπήσεως Χριστόν. **Δέν δυνάμεθα νά λέγωμεν περί τυπικῆς - συμβολικῆς Θεοφανείας τοῦ πατρός, διότι ὁ Πατήρ ποτέ δέν ἀπεκαλύφθη, πρός τί νά πρωτυπηθῆ;** Καί ἄν ἀκόμη κάποιος, πλανώμενος, δεχθῆ ὅτι προτυπώνεται καί προεικονίζεται ὡς «Παλαιός ἡμερῶν» καί ὁ Ἄναρχος Πατήρ, εἰς καμμίαν περίπτωσιν δέν νοεῖται να εἴπωμεν ὅτι εἰκονίζοντες τόν «Παλαιόν τῶν ἡμερῶν» εἰκονίζουν τόν «Ἄναρχον Πατέρα»! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας.

Πρῶτον, δέν παρέθεσε τό κείμενον ὅπως τό ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀλλά τό **περιέκοψεν, τό περιέστρεψεν καί τό παρηρμήνευσεν.**

Δεύτερον, τήν φράσιν **«οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει»**, ὁ Ἅγιος δέν τήν ἀποδίδει (οὔτε εἶναι δυνατόν νά ἀποδοθῇ συντακτικῶς καί νοηματικῶς - θεολογικῶς) εἰς τήν Ἁγία Τριάδα, ἀλλά εἰς τούς Ἀγγέλους.

Ὁ εἰκονομάχος, τόν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ὁ Ἅγιος, δέν παραδέχεται τήν εἰκόνισιν τῶν Ἀγγέλων. Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος ἀναφέρει ὅτι εἴδαμε τούς Ἀγγέλους, δι' αὐτό τούς εἰκονίζομεν. Ἀναφέρει δέ μεταξύ τῶν πολλῶν Ἀγγελοφανειῶν καί αὐτήν τῶν τριῶν Ἀγγέλων,[1] καί καταλήγει λέγων ὅτι ἐνῶ ἡ φύσις τῶν Ἀγγέλων εἶναι ἀθεώρητος, ὅμως διά συγκατάβασιν ἔγιναν οὗτοι ὁρατοί. Περί εἰκονίσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος, οὔτε ὁ Ἅγιος Ἰ. ὁ Δαμασκηνός, οὔτε ἄλλος τις, οὔτε ἡ Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος ὡμίλησαν, ἀλλ' οὔτε καί διενοήθησαν τοιοῦτόν τι, ἀφοῦ τό μόνον τό ὁποῖον κηρύσσεται (καί ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρας καί ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδον) εἶναι ὅτι ἡ θεία Φύσις καί αἱ Ὑποστάσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ δέν εἰκονίζονται, καί μόνον περί εἰκονίσεως τοῦ Χριστοῦ θεσμοθετοῦν.

Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπόν ὅτι ὁ αἱρετικός εἰκονομάχος, ἀφοῦ εἰς ἄλλο προηγούμενο ἐρώτημά του εἶπεν ὅτι δέν εἶδε ποτέ κανείς τούς Ἀγγέλους καί πῶς τούς ζωγραφίζουν, ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπέδειξεν ὅτι πλεῖστοι εἶδον τούς Ἀγγέλους καί φέρει παραδείγματα τήν Θεοτόκον, τάς Μυροφόρους, τούς Ἀποστόλους, τούς Προφήτας κλπ. Κατόπιν συνεχίζει, διά τῶν ἀνωτέρω, ὁ Ἅγιος τήν ἀπάντησιν εἰς τό ἐρώτημα τοῦ εἰκονομάχου, διατί εἰκονίζουν τούς Ἀγγέλους ὡς ἀνθρώπους καί μέ πτέρυγας. Μέ αὐτήν τήν ἀφορμήν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφέρει καί τήν Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ,[2] λέγων ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς, ἡ ὁποία εἶναι ὁμοούσιος, ἀκατάληπτος, ἀχώριστος, ἀδιαίρετος, ἀθεώρητος, ηὐδόκησεν νά φιλοξενηθῇ τυπικῶς ἐν ὁμοιώματι ἀνθρωπομορφικοῦ Ἀγγέλου (**«ὡς ἀνθρώπου μορφῇ, εἴδει ἀνθρώπου, σχήματι ἀνθρώπων»**) Καί ἀφοῦ περιγράφει καί τούς δύο ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι ἀνθρωπομορφικῶς συνώδευσαν τόν Λώτ, καταλήγει ὅτι **οἱ κατά τήν φύσιν των ΑΘΕΩΡΗΤΟΙ (ἀόρατοι), ΑΓΓΕΛΟΙ κατά θείαν συγκατάβασιν ἔγιναν ὁρατοί δι' ἡμᾶς καί διά τοῦτο τούς εἰκονίζομεν.**

Ὁ Ἱερομόναχος, ὅμως, π. Χρυσόστομος διέστρεψεν τό νόημα καί ἔδωσε τήν ἑρμηνεία τήν ἰδικήν του, ὅτι ὁ πληθυντικός <u>«οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει»</u> ἀναφέρεται εἰς τά τρία πρόσωπα - Ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας

(1) Ὁρᾶτε σχετικῶς: Δημητρίου Κάτσουρα: «Γνωμοδότηση ἐπί τοῦ κειμένου τῆς λεγομένης β' Ἐγκυκλίου» (26.2.1993) σελ. 14 καί 15.

Τριάδος, διά νά δογματίση ὅτι εἰκονίζεται ἡ Ἁγία Τριάς καί ὅτι αἱ Ὑποστάσεις τοῦ Ἑνός Θεοῦ εἶναι Ἀγγελομορφικαί!

Περαιτέρω ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, τά δογματικά συγγράμματα τοῦ ὁποίου κατά πολύ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος λέγει: **«Πρός δέ τούτοις τοῦ ἀοράτου καί ἀσωμάτου, καί ἀπεριγράπτου καί ἀσχηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καί ἀσεβείας τό σχηματίζειν τό θεῖον»** (P.G. 94, 1169C-1172A).

«Εἰ δέ Θεότητος τῆς ἀΰλου καί ἀσωμάτου, καί ἀοράτου καί ἀσχηματίστου, καί ἀχωρίστου, εἰκόνα τις τολμήσει ποιῆσαι, ὡς ψευδῆ ἀποβαλλόμεθα» (Αὐτόθι σελ. 1293).

«Θεοῦ μέν γάρ τοῦ ἀσωμάτου, καί ἀοράτου καί ἀΰλου, καί μήτε σχῆμα, μήτε περιγραφήν, μήτε κατάληψιν ἔχοντος, ἀδύνατον ποιεῖν εἰκόνα. Πῶς γάρ τό μή ὁραθέν εἰκονισθήσεται;» (αὐτόθι 1289 BC καί 288A).

«Ἀδύνατον εἰκονίζεσθαι Θεόν, τόν ἄποσον, καί ἀπερίγραπτον, καί ἀόρατον» (Αὐτόθι σελ. 1237C).

Αὐτά λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἰς τά δογματικά κείμενά του καί ὄχι ὅσα διαστροφικῶς διετύπωσεν ὁ Ἱερομόναχος ἀσκητής τῶν Κατουνακίων.

Γ'
ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Αὐτόθι σελ. 13-14)

Εἰς αὐτόν περιλαμβάνουν τά κάτωθι:

«Εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δέν δέχονται νά εἰκονίζεται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐν εἴδει περιστερᾶς, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην εἰκόνα, ἐκτός τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ καί εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι δέν τό δέχονται οὔτε καί εἰς τήν εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως καί φρονοῦν ὅτι ὅσοι ἔχουν τό Πνεῦμα, δέν παρουσιάζουν τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τήν μορφήν περιστεριοῦ, ἀντιτιθέμενοι εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀναθεμάτισεν τόν Ξεναΐαν, τόν φρονοῦντα τά ἴδια μέ τούς νεοφανεῖς εἰκονομάχους, ἤ ὑβρίζουν αὐτό ὡς «πουλί» καί «πτηνόν...» ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)».

Ὁλόκληρος ἡ ὡς ἄνω διατύπωσις εἶναι ἕνα ψεῦδος καί μία βλασφημία κατά τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι Αὕτη δέν λέγει τίποτε ἀπό ὅσα φρονοῦν καί λέγουν οἱ πέντε. Οὔτε ὅμως καί κανείς ἐφρόνησε καί ἐκήρυξεν ὅσα λέγουν.

Πρῶτον: Κανείς ἀπολύτως δέν διενοήθη νά εἴπη τι κατά τῆς εἰκόνος τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου, διότι κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον ὁλόκληρος ἡ Ἔνσαρκος Θεία Οἰκονομία, ἀπό τῆς Γεννήσεως μέχρι καί τῆς Ἀναλήψεως εἰκονίζεται. Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἴδει περιστερᾶς εἰς τήν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου, δέν εἶναι ἡ Ὑπόστασις Αὐτοῦ. Εἰς τό γεγονός τοῦτο, τῆς Βαπτίσεως τοῦ

Κυρίου, δέν εἴδομεν τάς τρεῖς Ὑποστάσεις τοῦ Ὑπερουσίου Θεοῦ, ἀλλά μόνον τήν Ὑπόστασιν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ. Ὡς ἱστορικόν γεγονός τῆς θείας Οἰκονομίας εἰκονίζεται, εἶναι δέ κάκιστον ψεῦδος ὅ,τι ἀντίθετο διατυπώνουν οἱ πέντε εἰς τόν ὡς ἄνω ψευδοόρον τους διά νά ἐντυπωσιάσουν, ἐξαπατήσουν, φανατίσουν, καλλιεργήσουν τό μῖσος, στηρίξουν τήν προπαγάνδα τους περί «εἰκονομαχίας» καί στερεώσουν τό σχῖσμα τους.

Δεύτερον, ἡ Ζ΄ Οἰκουμ. Σύνοδος δέν ἐθεσμοθέτησεν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὔτε εἶπεν ὅτι ἡ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἴδει περιστερᾶς, ἀποτελεῖ ἀποκάλυψιν Αὐτῆς τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ὅτι πρέπει νά τίθεται παντοῦ. Δέν ἀποτελεῖ κακοδοξίαν νά περιορίζωμεν τήν ἐν εἴδει περιστερᾶς παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τό ἱστορικόν γεγονός τῆς Βαπτίσεως, **ἀλλά καί μαρτυρεῖ ὀρθόδοξον φρόνημα καί σεβασμόν πρός τό συγκεκριμένον Ἱστορικόν γεγονός τῆς Θείας Οἰκονομίας.**

Ἄς ἴδωμεν ὅμως τί λέγει ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος

Εἰς τήν σελίδα 819 τοῦ Β΄ τόμου τῶν Συνοδικῶν Πρακτικῶν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς (ἤ σελ. 319 τοῦ Γ΄ κατά τήν Ἔκδοσιν Ἁγίου Ὄρους 1986) ἀναγινώσκομεν:

«Πέρσης τις Ξεναΐας ἐπικληθείς, ὅν ἐν τοῖς αὐτοῦ ἱερατικοῖς χρόνοις ὁ Καλενδίων εὑρηκώς τά ἐκκλησιαστικά νοθεύοντα δόγματα, καί τάς κώμας ἀναστατοῦντα, ἀπελαύνει τῆς χώρας... Μή γάρ εἶναι θεμιτόν ἔλεγεν ὁ Ξεναΐας, ἀσωμάτους ὄντας ἀγγέλους σωματοποιεῖν, καί ὡς ἐν μορφαῖς ἀνθρωπίναις ὑπάρχοντας ἐνσωμάτους τυποῦν, ἀλλά μήν μηδέ κἀκεῖνο νομίζειν, τιμήν ἤ δόξαν ἐκνέμειν τῷ Χριστῷ τήν διά γραφῆς αὐτῷ τεχνιτευομένην εἰκόνα· εἶναι δέ μόνην αὐτῷ προσδεκτικήν εἰδέναι τήν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκύνησιν. Καί μεθ᾽ ἕτερα εἰδέναι δέ λέγει κἀκεῖνο, νηπιώδους εἶναι φρενός τό πλαστουργεῖν ἐν περιστερᾶς εἰδώλῳ τό πανάγιον καί προσκυνητόν πνεῦμα· καίτοι τῶν εὐαγγελικῶν οὐδαμῶς παραδεδωκότων γραμμάτων, ὅτι γέγονε περιστερά τό ἅγιον πνεῦμα, ἀλλ᾽ ὅτι ἐν εἴδει περιστερᾶς ὤφθη ποτέ· τό δέ οἰκονομικῶς, ἀλλ᾽ οὐκ οὐσιωδῶς οὕτω πως ἐφάπαξ φανέν οὐδαμῶς ἁρμόδιον τοῖς εὐσεβοῦσι σώματος εἴδωλον ποιεῖν. Ταῦτα Φιλόξενος(1) διδάσκων, ὁμοῦ τῇ διδασκαλίᾳ καί τοὔργον ἐπέφερε. Πολλαχόθεν γοῦν ἀγγέλων μέν εἰκόνας καταφέρων ἐξήλειφε, τάς δέ τόν Χριστόν τυπούσας εἰς ἀδύτους ἐταμίευε τόπους».

---

(1) Κατά τήν προσωπικήν ἄποψιν τινῶν, καθώς καί τήν ἰδικήν μας, οὗτος ὁ Φιλόξενος δέν εἶναι ἄλλο πρόσωπον ἀλλά τό αὐτό πρός τόν Ξεναΐαν.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω κειμένου τῶν Συνοδικῶν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς, σαφῶς προκύπτουν τά κάτωθι:

— Ὁ Πέρσης Ξεναΐας ἐνόθευε τά δόγματα καί ἀνεστάτωνε τάς πόλεις, δηλαδή ἦτο ἕνας αἱρετικός.

— Δέν ἐδέχετο τήν εἰκόνισιν τῶν Ἀγγέλων, οὔτε τήν εἰκόνισιν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, δηλαδή ἦτο εἰκονομάχος.

— Ἔλεγεν ἐκτός τῶν ἀνωτέρω καί ὅτι: «νηπιώδους εἶναι φρενός, τό πλαστουργεῖν ἐν περιστερᾶς εἰδώλῳ τό πανάγιον καί προσκυνητόν Πνεῦμα». Δηλαδή δέν ἐδέχετο τά ἐκ χρυσοῦ ἤ ἀργύρου ὁμοιώματα τῆς περιστερᾶς, τά ὁποῖα εὑρίσκοντο ἄνω τῶν θυσιαστηρίων καί τῶν καλυμβηθρῶν, διότι ἔλεγεν, ὅτι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία μέ τόν τρόπο αὐτό ἐδέχετο ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα «γέγονε περιστερά», ὅπερ ἀναληθές.

Δηλαδή, ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική κατεδίκασεν τόν Ξεναΐαν, διότι δέν ἐδέχετο τήν εἰκόνισιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ἀλλά καί ἔκρυπτεν καί κατέστρεφε αὐτάς τάς εἰκόνας.

Περαιτέρω ὁ Ξεναΐας συνέπλαθε, ὅπως καί οἱ πέντε, ψευδεῖς κατηγορίας καθ' ἅς δῆθεν ἡ Ἐκκλησία εἶχεν υἱοθετήσει αὐτά τά γλυπτά ὡς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ἐπροχώρει εἰς τήν κατηγορίαν πάλιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δῆθεν ἐδέχετο ὅτι κατά τήν βάπτισιν, τό ἅγιον Πνεῦμα, ἔλαβεν τήν ὑπόστασιν τῆς Περιστερᾶς. Διά αὐτούς τούς λόγους, ἐπομένως ἀναθεματίζεται ὁ Ξεναΐας καί ὄχι δι' ὅσα γράφουν οἱ πέντε.

Τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐδέχθη τά γλυπτά τῶν περιστερῶν ἤ ἀκόμη καί τῶν Ἀγγέλων,(1) δέν σημαίνει ὅτι ἐθεώρησεν ποτέ ταῦτα τά γλυπτά, ὡς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἤ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, εἰκόνας τῶν Ὑποστάσεων αὐτῶν. Ἐξ ἄλλου οὐδέποτε τό γλυπτά αὐτά ὑπῆρξαν προσκυνητά οὔτε ἐξελήφθησαν ὡς εἰκόνες.

Ἡ ἄποψις ὅτι μόνον εἰς τήν εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου πρέπει νά ζωγραφίζεται ἐν «εἴδει περιστερᾶς», καί οὕτω νά ὑποδηλοῦται ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί μετά τῆς Φωνῆς τοῦ Πατρός, ὅπως διηγεῖται τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον, νά κηρύττεται ἡ τῆς Τριάδος προσκύνησις, δέν εἶναι κακόν φρόνημα ἀλλά ὅλως Ὀρθόδοξον, τό ὁποῖον δέν ἀντιτίθεται, ἀλλά καί συνάδει ἀπολύτως πρός τό πνεῦμα καί τό γράμμα τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Δ'
ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Αὐτόθι σελ. 14)

Εἰς τόν τέταρτον «ψευδοόρον» των οἱ πέντε λέγουν *Ἀνάθεμα (τρίς)»: **«Εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι φρονοῦν καί δημοσιεύουν ἐγγράφως, ὅτι αἱ ὁράσεις τῶν προφητῶν, δέν εἰκονίζονται... παρά τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ'***

(1) Ὅπως συμβαίνει καί σήμερον νά ὑπάρχουν π.χ. εἰς ὡρισμένους πολυελαίους.

Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τό Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας διά τῶν ὁποίων μακαρίζονται οἱ εἰκονίζοντες αὐτάς, ...ἤ λέγουν ὅτι τά ὁράματα τῶν προφητῶν εἰς τήν παλαιάν Διαθήκην ἀναφέρονται ὅλα εἰς τόν Χριστόν καί ὄχι εἰς τόν Πατέρα, ἤ ὅτι εἶναι παράλογον νά εἰκονίζεται ὁ Κύριος Σαβαώθ (δηλ. ὁ Πατήρ), διότι ἔτσι γίνεται προσπάθεια ἀπεικονίσεως τῆς «θεϊκῆς φύσης» ἤ ὅτι κανένα λειτουργικό κείμενο δέν ἀποδίδει τίς προφητικές ὁράσεις, ἤ τό ὄνομα «ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν» εἰς τόν Θεόν Πατέρα ἀλλά εἰς τόν Χριστόν ἤ ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἦτο ἐπηρεασμένος ἀπό τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν τοῦ παπισμοῦ καί ἦτο τέκνον τοῦ αἰῶνος του, δι' ὅλα αὐτά καί δι' ὅσα ἄλλα ἀντιφατικά, παράλογα, ὀρθολογιστικά καί αἱρετικά φλυαροῦν περί τῶν ὁράσεων, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)».

Δέν λέγει τίποτε ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀπό ὅσα οἱ πέντε ἀνωτέρω ἰσχυρίζονται. Ἐκ τοῦ ὅρου Αὐτῆς προκύπτει ὅτι, ὑπῆρχον δύο κατηγορίαι εἰκονομάχων, ἐξ ὧν ἡ μία ἄν καί δέν τό ἤθελεν, ὅμως παρεδέχετο ὅτι ἔγιναν αἱ ὁράσεις εἰς τούς Προφήτας, ἀλλά δέν ἀπεδέχοντο τάς ὑπ' αὐτῶν κατόπιν περιγραφομένας εἰκόνας, διότι ἐφρόνουν ὅτι οἱ Προφῆται εἶδον ὄχι περιγραπτάς εἰκόνας ἀλλά τήν ἄληπτον καί ἀθέατον θείαν οὐσίαν, ὅπερ ἄκρως αἱρετικόν φρόνημα. Ἡ δευτέρα κατηγορία εἰκονομάχων ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον μέν ὀρθόδοξον φρόνημα περί τῶν Προφητικῶν ὁράσεων, δηλαδή οἱ προφῆται ἠξιώθησαν νά μεθέξουν τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅ ἐχώρει ἕκαστος ἰδόντες τύπους καί σχήματα τοῦ μέλλοντος νά ἐνανθρωπήση Χριστοῦ. Καί αἱ δύο ὅμως αὗται κατηγορίαι **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘΗΣΑΝ ΩΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΔΕΧΟΝΤΟ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ.**

Ἰδού καί ὁ Συνοδικός Ὅρος:

«Τοῖς τάς μέν προφητικάς ὁράσεις, κἄν μή βούλοιντο, παραδεχομένοις· τάς δ' ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας (ὤ θαῦμα;) καί πρό σαρκώσεως τοῦ λόγου μή καταδεχομένοις, ἀλλ' ἤ αὐτήν τήν ἄληπτόν τε καί ἀθέατον οὐσίαν ὀφθῆναι τοῖς τεθεαμένοις κενολογοῦσιν ἤ εἰκόνας μέν ταῦτα τῆς ἀληθείας καί τύπους καί σχήματα ἐμφανισθῆναι τοῖς ἑωρακόσι συντιθεμένοις, εἰκονογραφεῖν δέ ἐνανθρωπήσαντα τόν λόγον καί τά ὑπέρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, ἀνάθεμα. (Πρακτικά Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου σελ. 907/407).

Τό κείμενον ἐν μεταφράσει:

—Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἀκόμη καί παρά τήν θέλησίν τους (ἤ ἐξ ἀνάγκης ἤ διότι δέν μποροῦν νά κάνουν διαφορετικά) **παραδέχονται μέν τάς** (ἐν τῇ Π.Δ. περιγραφομένας). **Προφητικάς ὁράσεις.**

—Δέν ἀποδέχονται δέ τάς εἰκονογαφίας (- περιγραφάς τύπους, σύμβολα) **αὐτάς πού ἀπεκαλύφθησαν εἰς αὐτούς** (τούς Προφήτας), **ὤ τοῦ θαύματος, καί πρό τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.**[1]

---

(1) Ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική διά τοῦ ὅρου αὐτοῦ εἶναι σαφής ὅτι αἱ ὀφθεῖσαι ὑπό τῶν Προφητῶν ὁράσεις ἦσαν θεοφάνεια τοῦ Θεοῦ Λόγου πρό τῆς Σαρκώσεως.

—Ἀλλά ἤ **κενολογοῦν** (φλυαροῦν, ἀνοηταίνουν, βλασφημοῦν) **ὅτι εἰς τούς ἀξιωθέντας νά ἴδουν αὐτάς τάς ὁράσεις,** (- εἰκόνας, τύπους, σύμβολα, ὁμοιώματα), **ἀπεκαλύφθη ἡ ἀκατάληπτος** (καί ἀπερίγραπτος) **καί ἀθέατος θεία οὐσία** (ἡ ὁποία οὔτε ὁρᾶται, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε περιγράφεται, οὔτε εἰκονίζεται).

—**Ἤ συμφωνοῦν μέν** (συνομολογοῦν ὀρθοδόξως, παραδέχονται) **ὅτι εἰς τούς ἀξιωθέντας νά ἴδουν αὐτάς τά ὁράσεις ἐνεφανίσθησαν εἰκόνες, τύποι καί σύμβολα τῆς ἀληθείας** (τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι).

—**Δέν ἀνέχονται δέ** (δέν ἀποδέχονται ὅμως) **ἐπ' οὐδενί νά εἰκονογραφῆται ὁ Χριστός, ὅπως ἔγινε ὁρατός διά τῆς ἐνανθρωπήσεως καί ὑπέστη** (ὡς ἄνθρωπος) **τά πάθη διά τήν ἰδικήν μας σωτηρία, Ἀνάθεμα.**

Σαφῶς ὁ ὅρος τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνάδου καταδικάζει τούς εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι δέν ἐδέχοντο **«εἰκονογραφεῖν Ἐνανθρωπήσαντα τόν Λόγον καί τά ὑπέρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη».** Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ αἱρετικοί Εἰκονομάχοι τούς ὁποίους μνημονεύει ἀνωτέρω ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, (εἴτε παρεδέχοντο τάς ὁράσεις, εἴτε δέν ἐδέχοντο τάς περιγραφομένας εἰκόνας τοῦ μέλλοντος νά σαρκωθῆ, εἴτε ἔλεγον ὅτι ἐθεάθη ἡ θεία οὐσία κλπ.), ἀναθεματίζονται διότι **ὅλοι ἠρνοῦντο τήν εἰκόνα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ.**

Ἀλλά καί ὁ ἕτερος ὅρος τῆς Ἁγίας Ζ΄ Συνόδου τά αὐτά λέγει:

«Τῶν τάς προφητικάς ὁράσεις ὡς αὐτό τό θεῖον αὐτάς ἐσχημάτιζε καί διετύπου, εἰδότων καί ἀποδεχομένων, καί πιστευόντων ἅπερ ὁ τῶν προφητῶν χορός ἑωρακότες διηγήσαντο· καί τήν διά τῶν ἀποστόλων καί εἰς πατέρας διήκουσαν ἔγγραφόν τε καί ἄγραφον παράδοσιν κρατυνόντων, καί διά τοῦτο εἰκονιζόντων τά Ἅγια, καί τιμώντων, Αἰωνία ἡ μνήμη (γ΄)». (Αὐτόθι σελ. 905-05).

Καί αὐτοῦ τοῦ κειμένου ἡ μετάφρασις εἶναι:

«Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν (κατανοοῦν εἰς βάθος) **καί ἀποδέχονται** (μετά πίστεως) **τάς προφητικάς ὁράσεις ὅπως ὁ ἴδιος ὁ θεός τάς ἐσχημάτιζε καί τάς διετύπωνε** (- ἀπεκαλύπτετο μέ σχήματα καί τύπους, ὡμοιοῦτο). **Καί πιστεύουν ὅλα ὅσα ὁ χορός τῶν Προφητῶν, ἀφοῦ ἠξιώθησαν νά ἴδουν, κατόπιν διηγήθησαν** (περιέγραψαν)· **Καί κρατοῦν γερά** (- φυλάσσουν πιστά) **τήν ἀδιάκοπον ἔγγραφον καί ἄγραφον παράδοσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ ὁποία ἐσυνεχίσθη μέσω τῶν Ἁγίων Πατέρων, καί διά τοῦτο** (πιστοί εἰς τήν Παράδοσιν) **εἰκονίζουν τά Ἅγια** (- τήν Θείαν Οἰκονομίαν: Γέννησιν, θαύματα, Σταύρωσιν, Ἀνάστασιν, Ἀνάληψιν, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, ἀλλά καί τήν Κυρίαν Θεοτόκον, τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους) **καί τιμητικῶς προσκυνοῦν** (τάς εἰκόνας των), **Αἰωνία ἡ μνήμη τρίς».**

Ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς μέν τόν προηγηθέντα ὅρον, ἀναθεματίζει αὐτούς πού δέν ἐδέχοντο τήν εἰκόνισιν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, εἴτε ἐδέχοντο, εἴτε ἀπέρριπτον τάς ὁράσεις, εἰς δέ τόν δεύτερον τοῦτον ὅρον μακαρίζει ὅλους τούς δεχομένους τάς

Προφητικάς όράσεις, όπως περιγράφονται εἰς τήν Π.Δ. καί κρατοῦν τήν Ἀποστολικήν καί Πατερικήν Παράδοσιν καί εἰκονίζουν τά ἅγια. Ποία λοιπόν εἶναι ἡ διά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί Ἁγίων Πατέρων **«διήκουσα ἔγγραφος τε καί ἄγραφος Παράδοσις»** τήν ὁποίαν **«κρατύνουν»** οἱ ὀρθόδοξοι «καί εἰκονίζουν τά Ἅγια» καί ἐπομένως μακαρίζονται μέ τό **«αἰωνία ἡ μνήμη»**; Σαφῶς τά **«Ἅγια»** τά ὁποῖα εἰκονίζουν κατά τήν Ἀποστολικήν καί Πατερικήν Παράδοσιν, εἶναι ὁλόκληρος ἡ θεία Οἰκονομία, τήν ὁποίαν ἐπλήρωσεν ἀπό τῆς Ἐνανθρωπήσεως μέχρι τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Ἀναλήψεως Αὐτός ὁ Χριστός. Ἀσφαλῶς εἰκονίζονται καί αἱ ὁράσεις, ὡς περιγράφονται, ὅμως, τῶν συμβόλων καί τῶν τύπων, ἡ Ἐκκλησία, ὁρίζει, νά προτιμᾶται ἡ φανερωθεῖσα χάρις (κανών πβ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Πρίν παρερμηνεύσουν καί διαστρέψουν τούς ὅρους τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προκειμένου νά ἀναθεματίσουν, διατί δέν ἐδιάβασαν τούς ὅρους τῆς Συνόδου, καί ἄν ἡ ἀγραμματοσύνη των δέν τούς ἐπέτρεπε νά κατανοήσουν αὐτούς, διατί δέν εὗρον ἕναν πού νά γνωρίζη στοιχειωδῶς ἑλληνικά, ἀλλά καί νά κατανοῆ τούς Πατέρας, διά νά τούς διαφωτίση; Δέν τούς πταίει ὅμως ἡ ἀγραμματοσύνη, ἀφοῦ γνωρίζουν τήν ἀλήθεια, διότι τούς ὑπεδείχθη, ἀλλά τούς πταίει ἡ σκοπιμότητα νά «ἀναθεματίσουν» καί νά κηρύξουν «εἰκονομάχους»! Αὐτή τούς ἐσκότισεν.

Ὁ «παλαιός τῶν Ἡμερῶν»

Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου ἡ αἵρεσις καί ἡ βλασφημία τῶν πέντε καί ὅλων τῶν ὁμοφρόνων των κορυφώνεται, εἶναι τό «ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)» κατά τῶν λεγόντων ὅτι τά «ὁράματα» ἤ τό ὄνομα «παλαιός τῶν Ἡμερῶν» ἀναφέρονται εἰς τόν Λόγον καί ὄχι εἰς τόν Πατέρα. Ἀνατρέπουν ὁλόκληρον τήν Θεολογίαν τῆς τε Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, περιστρέφοντες τό περιεχόμενον τῶν Προφητικῶν Ὁράσεων, τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ εἶναι καθαρά Χριστολογικός.

Συγκεκριμένως οἱ πέντε, ἐν τῇ παραφροσύνῃ των, «ἀναθεματίζουν» πρωτίστως, τόν Χριστόν!

Ὁ Κύριος λέγει: **«Ἐρευνᾶτε τάς Γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωήν αἰώνιον ἔχειν· καί ἐκεῖναι εἰσίν αἱ μαρτυροῦσαι περί ἐμοῦ».** (Ἰωάννου Ε' 39). Καί συνεχίζων ὁ Κύριος λέγει: **«εἰ γάρ ἐπιστεύετε Μωϋσῇ, ἐπιστεύετε ἄν ἐμοί· περί γάρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν».** (Αὐτόθι 46). Καί πάλιν ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος λέγει **«...ὦ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπί πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται! Οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν... καί ἀρξάμενος ἀπό Μωϋσέως καί ἀπό πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τά περί ἑαυτοῦ».** (Λουκᾶ ΚΔ' 25-27). Ὁ Ἴδιος λοιπόν ὁ Κύριος λέγει, ὅτι ἅπαντες οἱ Προφῆται, ὁλόκληρος ἡ Π.Δ. ὁμιλοῦν περί Αὐτοῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγει ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐαγγελίου του: «**Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦν πρός τόν Θεόν καί Θεός ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρός τόν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἕν ὅ γέγονεν**». (Ἰωάννου Α' 1-3). Ὅλη ἡ δημιουργία, ὅλη ἡ Ἀποκάλυψις τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης ἐγένετο διά τοῦ Λόγου.[1] ΟΥΔΕ ΕΝ ΕΓΕΝΕΤΟ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΥ. Καί πάλιν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγει, ὅτι ὁ Ἀβραάμ μέ πολλήν ἀγαλλίασιν καί χαράν ἐπόθησεν νά ἴδη τήν ἡμέρα τῆς ἐνανθρωπήσεώς μου καί τήν εἶδε καί ἐχάρη: «**Ἀβραάμ ὁ πατήρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδη τήν ἡμέραν τήν ἐμήν καί εἶδε καί ἐχάρη**». (Ἰωάννου Ε' 56).

Καί ἕν μόνον ἐκ τοῦ Ἀπ. Παύλου: «**Οὐ θέλω δέ ὑμᾶς ἀγνοεῖν ἀδελφοί, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπό τήν νεφέλην ἦσαν, καί πάντες διά τῆς θαλάσσης διῆλθον, καί πάντες εἰς τόν Μωϋσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καί ἐν τῇ θαλάσσῃ, καί πάντες τό αὐτό πνευματικόν πόμα ἔπιον· ἔπινον γάρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας, ἡ δέ πέτρα ἦν ὁ Χριστός**» (Α' Κορινθ. Ι' 1-4).

Ἄν θελήσωμεν νά συνεχίσωμεν, θά πρέπει νά ἀντιγράψωμεν ὁλόκληρον τό Εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ Χάρις, ἡ Ἀλήθεια ἡ ὁποία σκιωδῶς προετυπώθη καί προεμηνύθη εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην διά τῶν Χριστολογικῶν ὁραμάτων, γεγονότων καί προφητειῶν.

Τί λέγουν ὅμως καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διά τάς Θεοφανείας καί τάς προφητείας τῆς Π. Διαθήκης. Δέν θά μεταφέρωμεν ἐδῶ ὁλόκληρον τήν Πατρολογίαν, διότι εἶναι ἀδύνατον, ἀλλά θά παραθέσωμεν μόνον χωρία τινα ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅσον εἶναι ἀπαραίτητον, διά νά φανῇ ἡ CONSENSUS PATRUM (ἡ Συμφωνία τῶν Πατέρων) καθ' ἥν ὁ ὅρος «**παλαιός τῶν ἡμερῶν**» ἀναφέρεται εἰς τόν Θεόν Λόγον τόν μέλλοντα νά ἐνανθρωπίσῃ καί ὄχι εἰς τόν Πατέρα, ἀφοῦ ὁ ἐμφανιζόμενος καί τά πάντα ἐνεργῶν καί ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ εἶναι ὁ Λόγος, εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός καί συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Θά παραθέσωμεν πρῶτα τήν ἄποψιν τοῦ Ἁγίου τοῦ αἰῶνος μας, τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος καί Ἅγιος καί γνώστης τῶν Ἁγ. Γραφῶν καί τῶν Ἁγίων Πατέρων ἦτο. Οὗτος εἶναι κατηγορηματικός ὅτι ὁ ἀποκαλυπτόμενος Θεός «**ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἐστίν ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί οὐχί ὁ Πατήρ**». (Ἁγίου Νεκταρίου «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ», Ἔκδοσις Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, σελ. 246). Περαιτέρω, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος λέγει: «... **ὁ ἀποκαλυφθείς τῷ Μωϋσῇ Θεός ἐστίν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί οὗτος ἐστιν ὁ ἐν ὅλῃ τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἀποκαλυπτόμενος Θεός, θέλομεν ἀποδείξει προσάγοντες τά σχετικά χωρία τῶν Ἁγίων Γραφῶν, καί πιστοῦντες δι' αὐτῶν διά παραθέσεως τήν τοῦ θέματος ἀλήθειαν. Αἱ ἐκ τῶν χωρίων τῶν Ἁγίων γραφῶν ἀποδείξεις δύνανται νά διακριθῶσιν εἰς δύο τάξεις:**

(1) Ἐννοεῖται πάντοτε «εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός καί συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

α) Εἰς ἀποδείξεις μαρτυρούσας, ὅτι ἅπασαι αἱ θεῖαι ἐμφάνειαι αἱ γενόμεναι κατά τήν παλαιάν Οἰκονομίαν, αἱ ἀναφερόμεναι ἐν τῇ Παλαιᾷ Γραφῇ, ἀναφέρονται εἰς ἕν καί τό αὐτό θεῖον Πρόσωπον.

β) Εἰς ἀποδείξεις μαρτυρούσας ὅτι τό ἕν τοῦτο θεῖον πρόσωπον ἐστιν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἀναλαβών καί ὁ τελειώσας τό ἔργον τῆς Οἰκονομίας καί ὅτι ὁ αὐτός ἐστιν ὁ ἀρχηγός τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης». (Αὐτόθι, σελ. 246-247).

Ὅλα τά ἀνωτέρω οἱ πέντε, μέ αὐτόν τόν ψευδοόρο τους, τά ἀναθεματίζουν καθώς καί τόν ἴδιο τόν Ἅγιον Νεκτάριον!

Εἰς τήν συνέχεια, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, παραθέτει χωρία τῆς Π. Διαθήκης καί γνώμας Ἁγίων Πατέρων διά τῶν ὁποίων ἀποδεικνύει ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην εἶναι ὁ Θεός Λόγος καί ὄχι ὁ Πατήρ.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἑρμηνεύων τό χωρίον τοῦ ΛΑ' κεφ. στίχ. 11-13 τῆς Γενέσεως καταλήγει ὅτι ὁ Θεός πού ἐμφανίζεται εἰς τόν Ἰακώβ' **«οὐχ ὁ Πατήρ ἐστίν ὁ ὀφθείς, ἀλλ' ὁ Μονογενής Υἱός»** (P.G. 80, σελ. 197, ἐρωτ. ΠΘ' καί Ἁγ. Νεκταρίου «Ὀρθόδοξος Κατήχησις» σελ. 249, σημ. 1) Καί πάλιν τονίζει ὁ Ἅγιος: **«Ἐπισημητέον δέ ἐνταῦθα ὡς τόν αὐτόν καί ἄνθρωπον** ἐκάλεσε καί **Θεόν»** καί καταλήγει: **«Διά τούτων δέ πάντων μανθάνομεν, ὡς ὁ μονογενής Υἱός Θεοῦ καί Θεός ἐπεφάνη ἐνταῦθα τῷ Ἰακώβ»** (Αὐτόθι, σελ. 201).

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων εἰς τήν δεκάτην Κατήχησίν του λέγει ὅτι ὁ ἐμφανιζόμενος καί ἐνεργῶν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην εἶναι ὁ Χριστός καί καταλήγει: **«Βλέπεις ὅτι καί οἱ Προφῆται τότε ἔβλεπον τόν Χριστόν, ἀλλά καθό ἐχώρουν ἕκαστος».** (Αὐτόθι, σελ. 249).

Καί ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος, ὁ Φιλόσοφος καί μάρτυς, εἰς τόν περίφημον διάλογον πρός Τρύφωνα, διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός καί ὄχι ὁ Πατήρ ὁμιλεῖ καί ἐνεργεῖ εἰς τήν Π. Διαθήκην: **«Κλίμακα ἔφη ἑωρᾶσθαι αὐτῷ (τῷ Ἰακώβ) καί τόν Θεόν ἐπ' αὐτῆς ἐστηρῖχθαι ἡ Γραφή δεδήλωκε· καί ὅτι οὐχ ὁ πατήρ ἦν, ἀπό τῶν Γραφῶν ἀπεδείξαμεν»** (αὐτόθι σελ. 250). Ἀλλά καί εἰς τήν 127 παράγρ. τοῦ «Διαλόγου» του, ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος γίνεται κατηγορηματικώτερος **«Οὔτε οὖν Ἀβραάμ οὔτε Ἰσαάκ οὔτε Ἰακώβ οὔτε ἄλλος ἀνθρώπων εἶδεν τόν Πατέρα καί ἄρρητον Κύριον τῶν πάντων ἁπλῶς καί αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνον τόν κατά βουλήν τήν ἐκείνου καί Θεόν ὄντα, υἱόν αὐτοῦ, καί ἄγγελον ἐκ τοῦ ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ αὐτοῦ· ὅν καί ἄνθρωπον γεννηθῆναι διά τῆς Παρθένου βεβούληται...»** (Β.Ε.Π. Τόμος 3ος, σελ. 327). Ὅρα ἐπίσης αὐτόθι, σελ. 280 καί 281).

Ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας διδάσκει ὅτι: **«Ὁ Μονογενής Υἱός, ὁ ὤν εἰς τόν κόλπον τοῦ Πατρός, ὑποκαταβαίνων τοῦ ἰδίου μεγέθους, σμικρύνων δέ ἑαυτόν, ἐξ ἐκείνου ὁρατόν καί καταληπτόν ἀνθρώποις ποιεῖ. Ὤφθη καί τῷ Ἀβραάμ ἡνίκα εἶπεν αὐτῷ... καί αὖθις ἐπί τοῦ Ἰακώβ εἴρηται... Καί Μωϋσῆς δέ τόν χρηματίζοντα αὐτῷ Θεόν ἱκέτευε λέγων... Ἀλλά καί ὁ Ἰεζεκιήλ τόν ἐπί Χερουβείμ καθήμενον εἶδεν ὡς ὅρασιν ἀνθρώπου...**

Τό γάρ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου καί ἡ θεότης τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ θνητῇ φύσει οὐκ ἄν γένοιτο καταληπτή· καί τῷ Ἰεζεκιήλ δέ ἡ τοῦ Λόγου δόξα δι' αἰνιγμάτων ἐθεωρεῖτο· τῷ δέ Ἀβραάμ ἐσχηματισμένος ἑωρᾶτο ἐν ἀνθρώπου μορφῇ... Ὁ δέ παρών Προφήτης (Ἰεζεκιήλ) ἰδεῖν καί αὐτός μαρτυρεῖται τήν δόξαν αὐτοῦ. Οὐκοῦν τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»... (Β.Ε.Π. Τόμος 23ος, σελ. 30-31).

Ἑρμηνεύων ὁ ἴδιος Πατήρ τόν 3ον στίχον ἐκ τοῦ ΣΤ' Κεφ. τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου, ὅπου εἶδε τά Σεραφείμ λέγοντα τό «Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ», λέγει ὅτι ὁ Κύριος Σαβαώθ εἶναι ὁ Θεός Λόγος, «ὑπερεξέπληξεν αὐτά (= τά Σεραφείμ) ἡ ἀπό τῶν ὑψηλοτέρων μετά τήν εἰς ἄνθρωπον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν παρουσίας». (Αὐτόθι σελ. 32).

Καί εἰς τήν δεκάτην τετάρτην Κατήχησίν του ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων πάλιν γράφει: «Καί τοῦτον τόν θρόνον πρό τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Σωτῆρος ἑωρακώς ὁ προφήτης φησίν Ἠσαΐας: «Εἶδον τόν Κύριον καθήμενον ἐπί θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου» (Ἠσαΐας ΣΤ' 1) καί τά ἑξῆς. «Τόν Πατέρα μέν γάρ οὐδείς ἑώρακε πώποτε» (Ἰωάν. Α' 18)· ὁ δέ τῷ προφήτῃ τότε φανείς, ὁ Υἱός ἦν». (αὐτόθι σελ. 252).

Καί ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἀναφερόμενος εἰς τόν πρῶτον στίχον τοῦ ΣΤ' Κεφαλαίου τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου: «Καί ἐγένετο τοῦ ἐνιαυτοῦ οὗ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ βασιλεύς, εἶδον τόν Κύριον Σαβαώθ καθήμενον ἐπί θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου». Καί ἑρμηνεύων ὁ Ἅγιος λέγει: «Ὅτι μέν οὖν τόν Υἱόν ὁ Προφήτης τεθέαται ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, οὐκ ἄν ἐνδοιάσειτέ τις, Ἰωάννου γράφοντος ἐναργῶς περί αὐτοῦ» P.G. Τόμος 70, σελ. 172D καί 173A). Τί λέγει ὅμως καί ὁ θεῖος Εὐαγγελιστής εἰς τό ΙΒ' Κεφ., στίχους 38-41; Λέγει ὅτι ὁ Προφήτης Ἠσαΐας εἶδεν τήν δόξαν αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) καί ἐλάλησε περί αὐτοῦ: «ἵνα ὁ λόγος Ἠσαΐου τοῦ Προφήτου πληρωθῇ ὅν εἶπεν· Κύριε, τίς ἐπίστευσεν τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καί ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; διά τοῦτο οὐκ ἠδύνατο πιστεύειν ὅτι πάλιν εἶπεν Ἠσαΐας· τετύφλωκεν αὐτῶν τούς ὀφθαλμούς καί πεπώρωκεν αὐτῶν τήν καρδίαν, ἵνα μή ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καί νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καί ἐπιστραφῶσι καί ἰάσομαι αὐτούς. Ταῦτα εἶπεν Ἠσαΐας ὅτε εἶδε τήν δόξαν αὐτοῦ καί ἐλάλησε περί αὐτοῦ». Καί ὁ Ἅγ. Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «Τόν Πατέρα γάρ οὐδείς ἑώρακε πώποτε, ὁ δέ τῷ προφήτῃ τότε φανείς ὁ Υἱός ἦν» (Κατηχ. ΙΔ, κζ Β.Ε.Π., 183 καί 278). Καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος: «Ἐκπλήττει γάρ με τό θαῦμα. Ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν παιδίον γέγονεν, ὁ ἐπι θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου καθήμενος, ἐν φάτνῃ τίθεται...» P.C. Τόμος 56 389). Καί ὁ Ἅγιος Μεθόδιος Ὀλύμπου: «ὑπεδέξατο μέν ταῖς γηραλέαις ἀγκάλαις τόν ἐν νηπιότητι Παλαιόν τῶν ἡμερῶν, εὐλόγησε δέ τόν Θεόν καί εἶπε· Νῦν ἀπολύεις...» (P.G. Τόμος 18, 365).

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἐπίσης διδάσκει ὅτι ὁ Λόγος ἐποίησε τά πάντα καί χωρίς αὐτοῦ δέν ἔγινε τίποτε. Αὐτός ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως ἔγινε καί ἄνθρωπος, Αὐτός ἔπλασε τόν ἄνθρωπον, Αὐτός ἐπηγγέλλετο τῷ Ἀβραάμ, Αὐτός ἔδωκεν εἰς τόν Μωϋσῆ τόν Νόμον, Αὐτός ἐνεφανίσθη εἰς

τούς Πατριάρχας καί ἐλάλησεν εἰς τούς Προφήτας, Αὐτός εἶναι ὁ «διαθέμενος» τήν Παλαιάν καί Νέαν Διαθήκην. **«Αὐτός (ἐστίν) ὁ πλάσας τόν ἄνθρωπον· οὗτος ὁ τήν Ἐπαγγελίαν δούς τῷ Ἀβραάμ, οὗτος ὁ καταβάς ἐπί τῷ σῶσαι τόν λαόν, ὁ Μωϋσῇ τόν νόμον δούς· οὗτος ὁ Θεός Ἀβραάμ, καί Θεός Ἰσαάκ, καί Θεός Ἰακώβ, ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, ὁ διαθέμενος τήν Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην, ὁ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν σάρκα ἐκ Παρθένου λαβών, θνητήν, οὐκ αὐτός ὤν θνητός» (Β.Ε.Π. Τόμος 37, σελ. 79-80).**

Καί εἰς τήν «Ἐπιστολήν περί τῶν γενομένων ἐν τῇ Ἀριμίνῳ τῆς Ἰταλίας καί ἐν Σελευκείᾳ τῆς Ἰσαυρίας Συνόδων» διατυπώνονται οἱ κάτωθι ὅροι:

«ΧΦ Εἴ τις μή τόν υἱόν λέγοι τῷ Ἀβραάμ ἑωρᾶσθαι, ἀλλά τόν ἀγέννητον Θεόν ἤ μέρος αὐτοῦ ἀνάθεμα ἔστω.

ΨΙΙ. Εἴ τις τῷ Ἰακώβ μή τόν υἱόν ὡς ἄνθρωπον πεπαλαικέναι, ἀλλά τόν ἀγέννητον θεόν, ἤ μέρος αὐτοῦ λέγῃ ἀνάθεμα ἔστω. (P.G. Τόμος 26, σελ. 281 κ. ἑξ.).

Καί εἰς τόν «Διάλογον περί τῆς Τριάδος, ἐν ᾧ διαλέγονται ὀρθόδοξος καί ἀνόμοιος Ἀρειανιστής», εἰς τήν ἐρώτησιν τοῦ αἱρετικοῦ: **«Ἐάν οὖν θέλῃ ὁ Υἱός ἀποκαλύψαι τινί, οὐ δύναται; Ὀρθόδοξος: Ἀποκαλύπτει μέν, ἀλλ' οὐχ οὕτως αὐτῷ ἀποκαλύπτει ὡς αὐτός ἑαυτόν οἶδεν· ἀλλ' ὡς δύναται γνῶναι ὁ καταξιούμενος. Διότι τῷ μέν Ἰεζεκιήλ ἀπό ὀσφύος καί ἄνω ἠλέκτρινος ἐγνώσθη· τῷ δέ Δανιήλ παλαιός ἡμερῶν· τῷ δέ Ἠσαΐα καλυπτόμενος ὑπό τῶν σεραφείμ». (P.G. Τόμος 20, 1116 καί Β.Ε.Π. Τ. 36).**

Μία μαρτυρία ἀκόμη τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ θά παραθέσωμεν καί μίαν τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος εἰς τήν «Β' Ἑκατοντάδα τῶν Γνωστικῶν Κεφαλαίων» εἰς τό ΚΗ' Κεφάλαιον γράφει: **«κη'. Ὥσπερ πρό τῆς ἐμφανοῦς καί κατά σάρκα παρουσίας, νοητῶς ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος τοῖς πατριάρχαις καί προφήταις ἐνεδήμει, προτυπῶν τά μυστήρια τῆς αὐτοῦ παρουσίας· οὕτω καί μετά ταύτην τήν ἐνδημίαν, οὐ μόνον ἐν τοῖς ἔτι νηπίοις παραγίνεται, διατρέφων πνευματικῶς καί ἄγων πρός ἡλικίαν τῆς κατά Θεόν τελειότητος· ἀλλά καί ἐν τοῖς τελείοις, προδιαγράφων αὐτοῖς κρυφίως τῆς μελλούσης αὐτοῦ παρουσίας ὡς ἐν εἰκόνι τούς χαρακτῆρας. κθ'. Ὥσπερ οἱ τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν λόγοι, πρόδρομοι τυγχάνοντες τῆς κατά σάρκα τοῦ Λόγου παρουσίας, τάς ψυχάς εἰς Χριστόν ἐπαιδαγώγουν· οὕτω καί αὐτός ὁ δεδοξασμένος τοῦ Θεοῦ Λόγος σαρκωθείς, πρόδρομος τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ παρουσίας γεγένηται· παιδαγωγῶν τάς ψυχάς διά τῶν οἰκείων λόγων, πρός ὑποδοχήν τῆς ἐμφανοῦς αὐτοῦ θεϊκῆς παρουσίας· ἥν ἀεί μέν ποιεῖται, μεταβάλλων ἀπό τῆς σαρκός πρός τό πνεῦμα διά τῶν ἀρετῶν τούς ἀξίους· ποιήσει δέ καί ἐπί τέλει τοῦ αἰῶνος, ἐμφανῶς ἀποκαλύπτων τά τέως πᾶσιν ἀπόρρητα». (P.G. Τόμος 90, σελ. 1137 C.D.)**

Καί ὁ Ἱερός Χρυσόστομος εἰς τήν ἑρμηνείαν τοῦ ΜΣΤ' Ψαλμοῦ πάλιν τονίζει, ὅτι τόσον τῆς Παλαιᾶς, ὅσον καί τῆς Καινῆς Διαθήκης νομοθέτης

εἶναι ὁ αὐτός Χριστός. Πρός τοῦτο ἐπικαλεῖται καί ἑρμηνεύει τάς ρήσεις τῶν Προφητῶν Ἱερεμίου καί Βαρούχ. Καί ὁ μέν Προφήτης Ἱερεμίας εἰς τό ΛΗ' Κεφ., στίχ. 31 καί ἑξῆς ἀκούει τόν Κύριον νά ὁμιλῆ διά τήν Νέαν Διαθήκην: **«Διαθήσομαι ὑμῖν Διαθήκην Καινήν, οὐ κατά τήν Διαθήκην, ἥν διεθέμην τοῖς πατράσιν ὑμῶν, ἐν ἡμέρα ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρός αὐτῶν ἐξαγαγεῖν ἐκ τῆς Αἰγύπτου»** (Ἱερεμία ΛΗ' 31).

Καί ὁ Προφήτης Βαρούχ: **«Οὗτος ὁ Θεός ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρός αὐτόν· ἐξεῦρε πᾶσαν ἐπιστήμην καί ἔδωκεν αὐτήν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ καί Ἰσραήλ τῷ ἠγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. Μετά τοῦτο ἐπί γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη».** (Βαρούχ Γ' 36-38).

Μέσα στόν Ἁγιογραφικό καί Πατερικό Πνευματικό Θησαυρό τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, αὐτά τά ὁποῖα παρεθέσαμεν εἶναι ἐλάχιστα, ἀλλά καί πάρα πολλά, διά νά καταδειχθῆ ἡ συμφωνία Ἁγίας Γραφῆς καί Ἁγίων Πατέρων, ὅτι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην δέν εἶναι ὁ Πατήρ, ἀλλά ὁ μέλλων νά ἐνανθρωπίση Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐνεφανίσθη, Αὐτός ὡμίλησε εἰς τούς Προφήτας, Αὐτός ἐσαρκώθη, Αὐτός εἶναι Κύριος τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. **Αὐτός εἶναι ὁ «Παλαιός τῶν ἡμερῶν».**

Καί ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ὑμνολογίας μας:

Καί ἡ «Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας τό αὐτό ὁμολογεῖ ἐν τῆ λατρεία: **«Ὡς εἶδεν Ἠσαΐας συμβολικῶς, ἐν Θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὦ τάλας, ἐβόα, ἐγώ! πρό γάρ εἶδον σωματούμενον Θεόν φωτός ἀνεσπέρου καί εἰρήνης δεσπόζοντος»** (Καταβασία Ὑπαπαντῆς).

— **«Νηπιάζει δι' ἐμέ ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν...»** (Κάθισμα μετά τόν πολυέλαιον τῆς 2 Φεβρουαρίου).

— **«Ὁ Παλαιός ἡμερῶν νηπιάσας σαρκί ὑπό μητρός Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται...»** («Καί νῦν» τῆς Λιτῆς 2 Φεβρ.).

— **«Ὁ παλαιός ἡμερῶν, ὁ καί τοῦ νόμου πάλαι ἐν Σινᾶ δούς τῷ Μωϋσῆ, σήμερον ὡς βρέφος ὁρᾶται...»** (Πρῶτον ἰδιόμελον τῆς Λιτῆς αὐτόθι).

— **«Ἐν τοῖς Προφήταις ὡράθης, ὡς θέμις ἦν** (=ὡς ἦτο δυνατόν) **Ἰησοῦ, σέ θεαθῆναι πάλαι· ἀλλά νῦν Θεοῦ Λόγε, σαρκί παντί τῷ κόσμῳ, ὤφθης ἑκών, ἐκ Παρθένου Μαρίας...»** (Δεύτερον στιχηρόν ἑσπερινοῦ αὐτόθι).

— **«Σήμερον Συμεών ἐν ταῖς ἀγκάλαις τόν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὅν ὑπό τόν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ πλάκας δόντα αὐτῷ· Ὅστις ἐστίν, ὁ ἐν τοῖς προφήταις λαλῶν καί τοῦ νόμου ποιητής· ὅν ὁ Δαυΐδ καταγγέλλει...»** (Τέταρτον τροπάριον τῆς Λιτῆς αὐτόθι).

— **«... Οὗτός ἐστιν, ὁ διά νόμου λαλήσας· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν προφήταις ρηθείς· ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς καί σώσας τόν ἄνθρωπον...»** (Δεύτερον στιχηρόν τοῦ Ἑσπερ. αὐτόθι).

— **«... Οὗτός ἐστιν ὅν ὁ Δαυίδ καταγγέλλει, οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν προφήταις λαλήσας».** (Τρίτον στιχηρόν τοῦ Ἑσπερ. Αὐτόθι).

«...Ὅν γάρ ἐκεῖνοι πολυτρόπως ἐθεάσαντο, καί αἰνιγματωδῶς προεκήρυξαν, τοῦτον βαπτίσαι ἐν Ἰορδάνῃ κατηξιώθης...» (Δοξαστ. Ἑσπερ. 23 Σεπτεμβρίου).

«...καί γάρ πάντων τῶν Προφητῶν μείζονα σέ ποιήσω· ἐκείνων μέν οὐδείς σαφῶς μέ κατεῖδεν, ἀλλ' ἐν τύποις καί ἐν σκιαῖς καί ἐνυπνίοις· σύ δέ, ἐπί σοῦ ἱστάμενον κατά γνώμην» (Μηναιοῦ 5 Ἰανουαρίου «οἶκος»).

«Νέον παιδίον ὑπέρ λόγον τέτοκας, τόν παλαιόν ἡμερῶν, νέας ἐν γῇ τρίβους ἀρετῆς δεικνυόμενον...». (Θεοτοκίον α' ᾠδῆς 5 Ἰουλίου καί παρακλητική η' ᾠδή πλ. β' τρίτη πρωΐ).

«Νέον βρέφος ἡμῖν, τόν Παλαιῶν Ἡμερῶν, ἁγνή παρθένε ἀπεκύησας, παλαιωθεῖσαν τήν φύσιν ἀνακαινίσαντα, ἄνθρωπον Πανάμωμε τῷ θείῳ πάθει αὐτοῦ» (Παρακλητική Θεοτοκ. α' ᾠδῆς πλ. α' Παρασκ. πρωΐ).

Ἑπομένως καί ἡ Ὀρθόδοξος Ὑμνολογία θεολογοῦσα, ἐν τῷ συνόλῳ της κηρύσσει ὅτι ὁ «Παλαιός τῶν ἡμερῶν» εἶναι ὁ Θεός Λόγος, ὁ ὁποῖος ἐν τέλει ἐνηνθρώπησεν καί ὡλοκλήρωσε τήν πρός τόν ἄνθρωπον ἀποκάλυψιν καί θείαν Οἰκονομίαν.

Ε'
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 14-15)

Μέ τόν πέμπτον ψευδοόρον των **«Ἀναθεματίζουν (τρίς)»** ὅσους λέγουν καί γράφουν ὅτι:

α) Ἡ εἰκόνα τῆς ἐκ τάφου ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου, «δέν ἔχει καμμία ἱστορικήν βάσιν, διότι κανείς δέν εἶδε αὐτό τό καθαρά ὑποθετικό γεγονός... ἤ πιστεύουν ὅτι δέν ἔχει ἔρεισμα εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν καί εἶναι ἄνευ Ἁγιοπατερικῆς τεκμηριώσεως καί ἀποτέλεσμα δυτικοῦ φρονήματος».

β) Ὅτι «Ὅτι ἡ διατύπωσις «ἔνσωμος ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ» εἶναι αἱρετική, διότι οἱ ἴδιοι φρονοῦν ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει ἀπό τό «τετέλεσται» καί ὅτι «μέ τό σῶμα κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδη» καί ὅτι «ἐκεῖ (σ.σ. εἰς τόν Ἅδην) ***ἀνεστήθη ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ».***

γ) «...εἰς τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ».

δ) «Ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ».

Καί εἰς τόν ψευδοόρον αὐτόν ἀποκαλύπτεται ἀλλοῦ ἡ ἀμάθεια, ἀλλοῦ τό κακόηθες ψεῦδος διαστροφή, καί παντοῦ τά αἱρετικά των φρονήματα καί ὁ πνευματικός σκοτισμός. Συγκεκριμένως:

α) «Ἀναθεματίζουν (τρίς)» ἐκείνους οἱ ὁποῖοι λέγουν καί γράφουν ὅτι ἡ εἰκονική παράστασις, ἡ ὁποία παριστᾶ τόν τρόπον τῆς Θεοπρεποῦς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, δέν στηρίζεται οὔτε εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν, οὔτε εἰς τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, οὔτε εἰς τούς Ἁγίους Πατέρας. **Μά αὐτό εἶναι βασική ἀλήθεια τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία λάμπει ὑπέρ τόν ἥλιον. Ἡ Ὀρθοδοξία ἐνῶ ὁμολογεῖ περιτράνως τήν ἐκ τάφου τριήμερον ἔγερσιν τοῦ Κυ-**

ρίου, ὅμως οὔτε περιέγραψε ποτέ, οὔτε εἰκόνισε τόν τρόπον καί τήν ὥραν τῆς ἐκ Τάφου Ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου. Διότι καί τοῦτο τό γεγονός, ὡς ὑπερφυές μυστήριον, δέν περιγράφεται οὔτε εἰς τά Ἱερά Εὐαγγέλια, οὔτε ἀλλοῦ εἰς τάς Ἁγίας Συνόδους καί τούς Ἁγίους Πατέρας. Οὔτε καί εἰς τήν εἰκονογραφικήν παράδοσιν τῆς ὀρθοδοξίας ἀναφέρεται ἤ ὑπονοεῖται ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη εἰκών, πρίν ἀπό τό 17ον αἰῶνα. **Οὐδείς πράγματι εἶδεν αὐτήν ταύτην τήν Ἀνάστασιν, ἀλλά οἱ πάντες εἶδον τόν κατόπιν ἐμφανισθέντα ἀναστημένον Χριστόν.** Ὁ τρόπος καί ὁ χρόνος τῆς Ἀναστάσεως, οὐδαμοῦ περιγράφεται, διότι ὅπως καί ὁ τρόπος τῆς Γεννήσεως, ἔτσι καί τῆς ἐκ τοῦ τάφου τριημέρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι ΜΥΣΤΗΡΙΑ, τά ὁποῖα οὔτε κατανοοῦνται διά τοῦ λόγου, οὔτε περιγράφονται, οὔτε ζωγραφίζονται. **Εἰκονίζεται ὁ Γεννηθείς καί Ἀναστηθείς Κύριος, ὅπως ὡράθη καί συναναστράφη ἡμῖν. Αἱ ἅγιαι Οἰκουμενικαί Σύνοδοι καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες κηρύσσουν, καί μετ' Αὐτῶν καί ἡμεῖς πιστεύομεν, ὁμολογοῦμεν καί κηρύσσομεν ὅτι Ἀνέστη ὁ Κύριος τριήμερος ἐκ νεκρῶν, (ἐκ τοῦ τάφου) ἀλλά πῶς καί πότε οὐκ ἴσμεν.** Τόσον οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταί, ὅσον καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες δέν περιγράφουν οὐδαμοῦ τό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως, ἐνῶ κηρύσσουν:

Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος: **«Οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γάρ καθώς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τόν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος»** (Ματθ. ΚΗ΄ 6).

Ὁ θεῖος Μᾶρκος ἐπίσης: **«ὁ δέ λέγει αὐταῖς· μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν ναζαρινόν τόν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔτιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν»** (Μάρκ. ΙΣΤ΄ 6).

Ὁ Ἱερός Λουκᾶς ὡσαύτως: **«Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλλιλαίᾳ»** (Λουκᾶ ΚΔ΄ 6).

Ὁ ἐπιστήθιος θεῖος Ἰωάννης γράφει: **«Τῇ δέ μιᾷ τῶν Σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἔρχεται πρωΐ σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τό μνημεῖον, καί βλέπει τόν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου...»** (Ἰωάννου Κ΄ 1 κ. ἑξ.).

Οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταί λέγουν μόνον ὅτι **«ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε»**! Ἐνῶ δεικνύουν τό κενόν μνημεῖον καί τό σουδάριον. Ὅμως, οὔτε πότε, οὔτε πῶς ἀνεστήθη λέγουν! Πῶς θά περιέγραφον τό μυστήριον; Μήπως ἡ Ἀνάστασις ἤ ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἦσαν, καί εἶναι, ἁπλᾶ φυσικά γεγονότα; Ὄχι, ἀλλ' «ἐσφραγισμένα μυστήρια» καί ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις. Διά· τοῦτο ἀκριβῶς, διά νά ξεπερασθῇ ἡ ἀμφιβολία καί ἡ ἀπιστία τῶν Μαθητῶν, ἐνεφανίσθη πολλάκις ὁ Ἀναστημένος Κύριος καί εἰς τάς Μυροφόρους καί εἰς τούς Μαθητάς Του. Δέν εἶναι λοιπόν οὔτε ἐφάμαρτον οὔτε αἱρετικόν τό φρόνημα ὅτι ἐλέχθη καί ἐγράφη, ὅτι ἡ μετά τά μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα εἰκονική παράστασις, ἡ ὁποία παριστᾶ τήν ὥραν καί τόν τρόπον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, **δέν στηρίζεται οὔτε εἰς τά Εὐαγγέλια οὔτε εἰς τούς Ἁγίους Πατέρας. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη Ἀλήθεια καί ὀρθοδοξοτέρα Ὁμολογία ἀπό αὐτήν, τήν ὁποίαν οἱ πέντε «Ἀναθεματίζουν»!**

Ἡ κατηγορία, τήν ὁποίαν διατυπώνουν καθ' ἥν δῆθεν ἐκηρύχθη ἤ ἐγράφη ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι «ὑποθετικόν γεγονός» ἀποτελεῖ πραγματικά σατανικήν διαστροφήν καί παρερμηνείαν, διότι, **δέν εἶπε κανείς ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἕνα ὑποθετικόν γεγονός.** Φανταστικόν, ὑποθετικόν, ἀντιευαγγελικόν καί ἀντορθόδοξον γεγονός, ΔΕΝ εἶπεν κανείς ὅτι ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἀλλά μόνον ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον ὑπέθεσεν, ἐφαντάσθη καί ἐξωγράφησεν ὁ Δυτικός ὀρθολογιστής ζωγράφος, ὁ ὁποῖος θέλει **ὅλα τά μυστήρια νά τά θέτη κάτω ἀπό τόν ὀρθόν λόγον.**(1) Τά μυστήρια ὅμως, ὅπως ἡ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Σύλληψις, ὁ ἀδιάφθορος καί ἀλόχευτος Τόκος, ἡ Ἀνάστασις κλπ. εἶναι ΥΠΕΡ ΛΟΓΟΝ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ.

---

(1) Ὁ πονηρός δέν κοιμᾶται, ἀλλά ἤδη καί ἐν τοῖς ἔμπροσθεν προέτρεξεν καί ἐνέβαλεν εἰς τόν λογισμόν τῶν πέντε καί ὅλων τῶν ὁμοφρόνων των πάλιν τό κακόν: «Νά! τούς λέγει: Τόν βλέπετε; Τόν διαβάζετε; Τί χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; Καταργεῖ τήν Α΄ Ποιμαντορικήν Ἐγκύκλιον (Ἀρ. Πρωτ. 2566/23.1.1992). **Δεῦτε καί ἀποκτείνομεν αὐτόν.** Ὑπεκρίνετο ὅταν ἔλεγε καί ἔγραφε ὅτι δέχεται τήν ἐγκύκλιον, ἤ δέχεται τήν εἰκόνα τῆς ἐκ τάφου ἐγέρσεως!

Ὅσοι θά δεχθοῦν αὐτόν τόν πονηρόν λογισμόν, ἄς λάβουν ὑπ' ὄψιν των καί ταῦτα: Ἡ ποιμαντορική Ἐγκύκλιος (ὑπ' Ἀριθμ. Πρωτ. 2566/23.1.1992) ἄσχετα, ὑπό ποίας συνθήκας βγῆκε, πέρασε εἰς τήν νεωτέραν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἕνα κείμενον, τό ὁποῖον ἐξέφρασε **τήν ἄκραν ποιμαντικήν εὐαισθησίαν τῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἔναντι τῶν πιστῶν καί γενικώτερον ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Δέν εἶναι** ἡ ἐν λόγῳ ἐγκύκλιος, **θεόπνευστον κείμενον,** ὅπως ἀνοήτως καί βλασφήμως, πλήν ἴσως σκοπίμως, ἀποφαίνονται τινές, ἀλλά ὑπόκειται καί αὐτό εἰς κρίσιν τιθέμενον ὑπό τό φῶς τῆς Θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς ἐν γένει Ὀρθοδόξου Παραδόσεως. Διά τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης **ἐξηντλήθη ὅλη ἡ οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας,** ἔναντι τῶν πέντε Ἐπισκόπων, προκειμένου νά μή διασαλευθῆ ὑπ' αὐτῶν ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καί ἡ Ἑνότης, κατά τήν κρίσιμον περίοδον τήν ὁποίαν διέρχεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἕνα κείμενον τό ὁποῖον κατανοεῖται ἐν τόπῳ καί χρόνῳ. Δέν καταργοῦμε καμμίαν εἰκόνα ἀλλά καί δέν πλαστογραφοῦμε, οὔτε «ἀναθεματίζομεν» τήν παραδοσιακήν Βυζαντινήν - Δογματικήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως. Γνωρίζομεν νά ποιῶμεν οἰκονομίαν, ὄχι ὅμως παρανομίαν, μέ τήν ὁποίαν νά ἀνατρέπεται ἡ Ὀρθοδοξία, καί νά καθιστάμεθα τῇ ἀληθείᾳ αἱρετικοί.

Ἡ συγκεκριμένη Ἐγκύκλιος δέν εἶναι τό «Εὐαγγέλιον», δέν εἶναι «θεόπνευστος», ἀλλά καί δέν ἀναθεματίζει τήν ὀρθοδοξίαν, τό Εὐαγγέλιον καί τούς Πατέρες, ὅπως αἱ λεγόμεναι Β΄ καί Γ΄ ἐγκύκλιοι τῶν πέντε σχισματικῶν καί αἱρετικῶν Ἐπισκόπων. Ὑπῆρξεν ὡς κείμενον προκειμένου, οἰκονομικῶς, νά ἀντιμετωπισθοῦν τά χείρονα. Τήν ἐδέχθημεν διά νά προφυλάξωμεν τούς πέντε ἀπό τό σχῖσμα καί ἀπό τάς παραφροσύνας τῶν Β΄ καί Γ΄ Ἐγκυκλίων των, ἀλλά δυστυχῶς, ἀπό τήν στιγμήν πού εἰσῆλθεν εἰς τούς πέντε ὁ διάβολος τῆς πλάνης, τῆς βλασφημίας καί τῆς προδοσίας, κατά τῆς Ὀρθοδοξίας, δέν τούς συνεκράτησε καί δέν τούς συγκρατεῖ κανείς καί καμμία οἰκονομία.

Τήν ἐδέχθημεν διότι σεβόμεθα καί τήν ἀδυναμίαν τῶν ἐχόντων «ἀσθενῆ πίστιν» ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας, καί τῶν ὁποίων ὁ σκανδαλισμός εἶναι θανάσιμον ἁμάρτημα. Τό ὅτι ἐδέχθημεν αὐτήν τήν Ποιμαντορικήν Ἐγκύκλιον καί τήν εἰκονικήν παράστασιν, δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά σιωπῶμεν, ὅταν **οἱ πέντε ἐξέφυγον καί ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἄκρας Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου (2566/23.1.1992) ἔφθασαν εἰς τάς χειροτέρας μορφάς βλασφημιῶν καί αἱρέσεων καί ἀναμαθεματίζουν, τόν ἴδιον τόν Χριστόν, τό Ἱερόν Εὐαγγέλιόν Του, τούς Ἁγ. Πατέρας καί ὁλόκληρον τήν ὀρθοδοξίαν.** Δέν νοεῖται ἐπαναλαμβάνομεν, ὑπ' αὐτάς τάς συνθήκας, ὅτι ἐμεῖς πρέπει νά σιωπήσωμεν, ὑπό τόν φόβον ἤ τήν ἀπειλήν, μή μᾶς κατηγορήσουν ὅτι καταργοῦμε τήν Ἐγκύκλιον. ΟΧΙ! ΜΥΡΙΑΚΙΣ ΟΧΙ. Ὅταν ὑπό τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν, ἀνατρέπεται καί μεταστοιχειώνεται ἡ Ὀρθοδοξία, ἡμεῖς δέν ἔχομεν τό δικαίωμα νά σιωπῶμεν, διότι οὕτω συμπράττομεν αὐτοῖς. Δέν θά ἀποκρύψωμεν λοιπόν οὔτε τήν Δογματικήν, οὔτε τήν Ἱστορικήν ἀλήθειαν, **διότι αὐτό δέν εἶναι οἰκονομία ἀλλά παρανομία,** ἡ ὁποία ἐξισώνει μέ τόν διάβολον. Δέν μᾶς ὀφείλει εἰς οὐδέν ὅταν χύνωμεν καί αἵματα διά τό «Παλαιόν», ἐνῶ δεχόμεθα ἤ ἀνεχόμεθα τόν ὑπόλοιπον αἱρετικόν βόρβορον τῆς Δύσεως.

6) **«Ἀναθεματίζουν (τρίς)»**, ὅσους λέγουν ὅτι ἡ ἔκφρασις ***«ἔνσωμος ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἱρετική»*** ἤ φρονοῦν ***«ὅτι ἡ Ἀνάστασις ἀρχίζει ἀπό τό «Τετέλεσται»***. Καί τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι οἱ πέντε δέν ἔχουν ἀπολύτως καμμίαν σχέσιν μέ τήν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μόνον θρησκευόμενοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δογματίζουν ὅ,τι ὁ νοῦς τους συλλαμβάνει. Ἡ θεολογία τους δέν εἶναι οὔτε Ἁγιογραφική, οὔτε Πατερική. Εἶναι δυτική, ἀνθρωπολογική, εἶναι ἐγκεφαλική.

Ἡ φράσις **«ἔνσωμος Ἀνάστασις»** εἶναι ἰδική των, καί τήν ἐπενόησαν διότι προηγήθη βαρύτατον αἱρετικόν φρόνημα! Ἐφρόνησαν ὅτι ὁ Χριστός Ἀνέστη μόνον σωματικῶς, διότι ὑπάρχει προηγουμένως, εἰς πολλούς ἐξ αὐτῶν, τό αἱρετικόν φρόνημα, καθό ὁ Θεός Λόγος ἐνανθρωπήσας προσέλαβε μόνον τόν σωματικόν ἄνθρωπον! Ἐκ τῆς ἀναβιώσεως αὐτῆς τῆς παλαιᾶς Χριστολογικῆς αἱρέσεως(1) προκύπτει καί ἡ αἵρεσις περί μόνης τῆς «σωματικῆς» Ἀναστάσεως. Ἀγνοοῦν ὅτι ὁ Κύριος προσέλαβεν ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐκ σώματος καί ψυχῆς λογικῆς, διά τοῦτο βλέπουν καί ἀντιλαμβάνονται μόνον σωματικήν Ἀνάστασιν. Ὅμως ἡ Ἀνάστασις δέν νοεῖται μόνον σωματική ἤ μόνον πνευματική - ψυχική. Ὁ θάνατος καί ἡ φθορά εἶχον ἐπιβληθεῖ ψυχοσωματικά εἰς τόν ἄνθρωπον, διά τοῦτο ὁ Χριστός ἐνανθρωπήσας ὡμοιώθη ἡμῖν κατά πάντα, δηλαδή προσέλαβεν ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον ἐκ σώματος καί ψυχῆς, διότι αἱ συνέπειαι τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἦσαν ἐπί ὁλοκλήρου τοῦ ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπί τοῦ Σταυροῦ καί κατά τήν στιγμήν τοῦ τετέλεσται, χωρίζεται ἡ Ψυχή ἀπό τό Σῶμα καί ἀποθνήσκει ὡς ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς. **Ὁ ἀπαθής Θεός Λόγος, καί μετά τό τετέλεσται, βεβαίως δέν ἐχωρίσθη οὔτε ἀπό τό πανάχραντον σῶμα, τό ὁποῖον ἐνεκλείσθη εἰς τό καινόν μνημεῖον, οὔτε ἀπό τήν ψυχήν, μέ τήν ὁποίαν κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδην,**(2) ἐπάτησεν τόν θάνατον καί πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τό Ἅγιον Σῶμα καί Ἀνεστήθη θεοπρεπῶς - μυστηριωδῶς ἐκ τάφου τριήμερος, ὁ Ἕνας Κύριος. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀναμάρτητος ψυχή τοῦ Κυρίου κατελθοῦσα μετά τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τά βάθη τοῦ Ἅδου, δέν ἐγεύθη κἄν τήν πίκραν τοῦ θανάτου, διότι ὡς «θάνατος» τῆς ἀθανάτου ψυχῆς λογίζεται ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία χωρίζει ἀπό τόν Θεόν καί αὐτός εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἀθανάτου ψυχῆς.

Ἰδού ὁ Μ. Ἀθανάσιος πῶς συνοψίζει τήν ὀρθόδοξον διδασκαλία περί τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου: «**Ἐν μέν**

---

(1) Ὅταν διά πρώτην φορά ἤκουσα παρά γνωστοῦ Ἀθηναίου ἰατροῦ ἐπιστήμονος νά ἐρωτᾶ: «ὁ Χριστός εἶχε καί ἀνθρώπινη ψυχή;» ἐτρόμαξα διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὅπως καί οἱ πέντε «θεολογοῦν»!... καί ἰδού τό κατάντημά τους!...

(2) Ἡ Ὑποστατική ἕνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων, ἅπαξ γενομένη ἐν τῇ νηδύϊ τῆς Παρθένου, οὐδέποτε κατελύθη οὔτε κατά τήν Γέννησιν, οὔτε κατά τήν Σταύρωσιν, οὔτε κατά τό τετέλεσται, οὔτε κατά τήν εἰς Ἅδου κάθοδον, οὔτε... ἐν τῇ Ἀναλήψει, ἀλλά παραμένει καί ἐν τῇ δόξῃ τῆς Ἁγίας Τριάδος καί οὕτω πάλιν θά ἔλθῃ ἵνα κρίνῃ ζῶντας καί νεκρούς.

ψυχῇ Θεοῦ ἡ κράτησις τοῦ θανάτου ἐλύετο καί ἡ ἐξ Ἅδου Ἀνάστασις ἐγίνετο καί ταῖς ψυχαῖς εὐηγγελίζετο, ἐν δέ σώματι Χριστοῦ ἡ φθορά κατηργεῖτο καί ἡ ἀφθαρσία ἐκ τάφου ἐδείκνυτο». (Μ. Ἀθανασίου Λόγος κατά Ἀπολλιν· ΒΕΠΕΣ 37 294 στοιχ. 28-30). Αὐτό εἶναι τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ Ἀνάστασις δέν νοεῖται μόνον σωματική, αὐτῆς «προηγεῖται»(1) ἡ νίκη τοῦ μετά ψυχῆς Θεοῦ Λόγου κατά τοῦ θανάτου εἰς τόν Ἅδην, καί ἡ ἀφθαρσία τοῦ ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ κλεισθέντος Ἀχράντου σώματος τοῦ Κυρίου. Τό γεγονός ὅτι ἡ Ψυχή τοῦ Κυρίου δέν «ἀπέθανεν», δηλαδή **δέν ἐδεσμεύθη ἀπό τόν θάνατον, ὅπως ὅλων αἱ ψυχαί, ἀλλά καί ἐδέσμευσε ὁ Χριστός καί ἐθανάτωσε τόν θάνατον καί ἠλευθέρωσε καί τάς «ἀποθαμένας» ψυχάς,** δηλαδή τάς αἰχμαλώτους ψυχάς ὑπό τοῦ Ἅδου, αὐτό ὡδήγησεν, ὄχι ἁπλῶς εἰς τήν «ἔνσωμον» ἀνάστασιν ἀλλά εἰς τήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος ἐστέναζεν ἀπό τήν παράβασιν τῶν πρωτοπλάστων, ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον προσέλαβεν ὁ Θεός Λόγος καί ὁλόκληρον τόν ἔσωσεν, συναναστήσας παγγενῆ τόν Ἀδάμ. Τό μυστήριον τῆς Σωτηρίας, τῆς Λυτρώσεως, τῆς Ἀναστάσεως, εἰς αὐτό τό τελευταῖον στάδιον τῆς θείας Οἰκονομίας, «ἀρχίζει» ἀπό τοῦ Σταυροῦ, συνεχίζεται ἐν τῷ Ἅδῃ μέ τήν νίκην κατά τοῦ θανάτου καί ἐν τῷ τάφῳ, μέ τήν κατάργησιν τῆς σωματικῆς φθορᾶς καί ὁλοκληρώνεται μέ τήν ἐκ τάφου Ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι τοῦ Σώματος μόνον τοῦ Χριστοῦ.

Ψεύδονται οἱ πέντε καί ὅταν λέγουν ὅτι δῆθεν φρονοῦμεν καί πιστεύομεν **«ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδην καί μετά τοῦ σώματος»!** Τοιαύτην, ἀνοησίαν - βλασφημίαν οὐδείς διενοήθη, εἶπεν ἤ ἔγραψεν, ἀλλά εἶναι ἀπολύτως ἰδική των διαστροφική ἐπινόησις, ἀφοῦ δέν διστάζουν νά διατυπώνουν ὁποιοδήποτε ψεῦδος ἀρκεῖ τοῦτο νά ἐξυπηρετῇ τούς στόχους των. **Δέν κατῆλθεν, δέν εἶπεν κανείς ἀπολύτως, ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν μετά τοῦ σώματος εἰς τόν Ἅδην. Αὐτά, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι ἰδικά των κακοήθη ψευδῆ ἐπινοήματα.** Ἀντιθέτως κηρύσσεται καί ὁμολογεῖται ὑπό πάντων ὅτι καί κατά τήν ὥραν τοῦ «τετέλεσται» καί κατά τήν εἰς «Ἅδου Κάθοδον» καί κατά τήν Ἀνάληψιν **δέν κατελύθη ἡ Ὑποστατική ἕνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων,** ἀλλά παραμένει εἰς τόν αἰῶνα. Ὁ Ἱερός Δαμασκηνός, διά νά περιορισθῶμεν μόνον εἰς αὐτόν, λέγει: **«...οὐδέποτε γάρ ἐχωρήσθησαν ἀπ' ἀλλήλων, οὔτε ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Μητρός, οὔτε ἐπί τοῦ Βαπτίσματος, οὔτε ἐπί τοῦ Σταυροῦ, οὔτε ἐπί τοῦ Ἅδου».** Καί πάλιν **«Εἰ καί τέθνηκε τοιγαροῦν ὡς ἄνθρωπος καί ἡ ἁγία αὐτοῦ ψυχή τοῦ ἀχράντου διῃρέθη σώματος, ἀλλ' ἡ θεότης ἀχώριστος ἀμφοτέρων διέμεινε, τῆς τε ψυχῆς φημί καί τοῦ σώματος, καί οὐδέ οὕτως ἡ μία ὑπόστασις εἰς δύο ὑποστάσεις διῄρηται· τό τε γάρ σῶμα καί ἡ ψυχή κατά ταυτόν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ τοῦ Λόγου ὑποστάσει ἔσχον τήν ὕπαρξιν, καί ἐν τῷ**

---

(1) Εἰς τόν Θεόν δέν ὑπάρχει πρῶτον καί δεύτερον· ὅλα γίνονται θεοπρεπῶς, ἀλλά καταχρηστικῶς δι' ἡμᾶς λέγομεν τό «προηγεῖται». Ἡμεῖς, διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἤδη ἀπολαμβάνομεν τήν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς μας, προσδοκῶμεν δέ καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ ἀφθαρτοποιημένου σώματός μας κατά τήν Β' τοῦ Κυρίου Παρουσίαν.

«Η ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ» Τοιχογραφία ἐκ τοῦ Μεγάλου Μετεώρου. Αὕτη ἡ τοιχογραφία εἶναι διά τούς πέντε «αἱρετική» καί τήν «ἀναθεμάτισαν»!!!

Τό τρίπτυχον αὐτό εἰκονογραφήθη περί τό τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος. Κατά τούς πέντε, εἶναι τρεῖς φορές «αἱρετικόν» καί τρεῖς φορές τό «ἀναθεματίζουν»! **Διότι, α)** **Η εἰκών τῆς Γεννήσεως** (ἄνω ἀριστερά) **εἰκονίζει μαῖαν καί λουτρόν** (ὅρα σχετικῶς σελ. 83-85 τοῦ παρόντος). **β) Εἰς τήν δεξιάν πτυχή καί κάτωθι τῆς εἰκόνος τῆς Σταυρώσεως ἔχει τήν βυζαντινή εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως καί γ) Κάτωθι ἀκριβῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἡ εἰκών τῆς Πεντηκοστῆς εἰκονίζει τόν Ἀπ. Παῦλο ἐνῶ δέν εἰκονίζει καί τήν κυρίαν Θεοτόκον** (ὅρα σχετική σελ. 80-82 τοῦ παρόντος). (Ἀπό τόν τόμο οἱ θησαυροί τῆς Μονῆς Πάτμου, Ἐκδοτική Ἀθηνῶν).

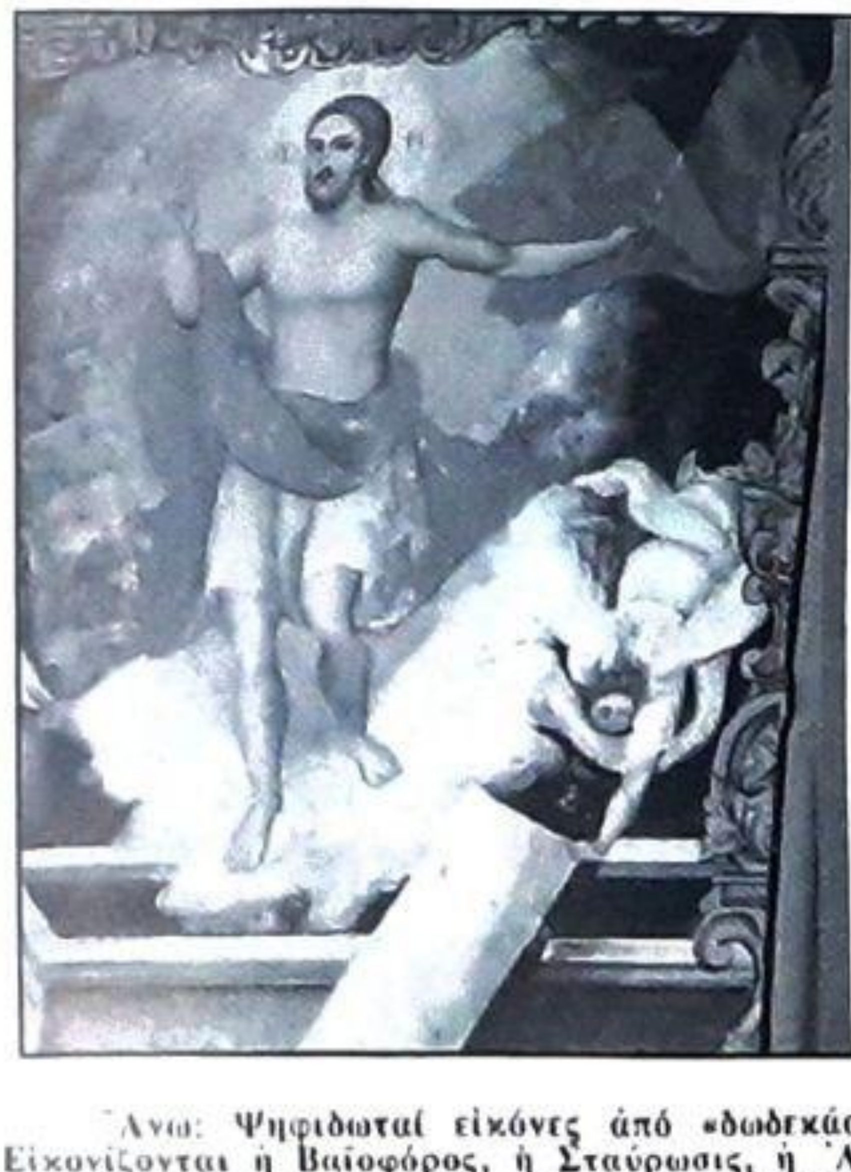

Άνω: **Ψηφιδωταί εικόνες από «δωδεκάορτον» τών αρχών τού 14ου αιώνος (Φλωρεντία). Εικονίζονται η Βαϊοφόρος, η Σταύρωσις, η Ανάστασις, καί η ανάληψις. Κατά τούς πέντε είναι «αιρετική» καί τήν έχουν «αναθεματίσει»! διότι έχει τήν Βυζαντινή είκόνα τής Αναστάσεως καί όχι τήν εκ τάφου έγερσιν!** (Παγκόσμιος Ιστορία Τέχνης, Εκδοτικός Οργανισμός «Χρυσός Τύπος» Α.Ε.). **Κάτω: Αί «ορθόδοξοι» εικόνες τής «εκ τάφου Εγέρσεως τάς οποίας αποκλειστικώς ήθελον νά επιβάλουν είς τήν Εκκλησία οι πέντε! Αριστερά: Σπήλαιον Προφ. Ηλιού, όρος Χωράφ, Σινά 1855. Δεξιά: Από τόν Πανάγιο Τάφο είς τά Ιεροσόλυμα.**

θανάτω ἀλλήλων διαιρεθέντα, ἕκαστον αὐτῶν ἔμεινε, τήν μίαν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν ἔχοντα. Ὥστε ἡ μία τοῦ Λόγου ὑπόστασις, τοῦ τε Λόγου, καί τῆς ψυχῆς, καί τοῦ σώματος ὑπῆρχεν ὑπόστασις· οὐδέποτε γάρ οὔτε ἡ ψυχή, οὔτε τό σῶμα ἰδίαν ἔσχον ὑπόστασιν παρά τήν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν, μία δέ ἀεί ἡ τοῦ Λόγου ὑπόστασις, καί οὐδέποτε δύο. Ὥστε μία ἀεί ἡ τοῦ Χριστοῦ Ὑπόστασις. Εἰ γάρ καί τοπικῶς τοῦ σώματος ἡ ψυχή κεχώριστο, ἀλλ' ὑποστατικῶς διά τοῦ Λόγου ἥνωτο» (P.G. 94 σελ. 1097).

γ) **«Ἀναθεματίζουν (τρίς)»** ἐκείνους οἱ ὁποῖοι λέγουν ὅτι **«... εἰς τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ».**

Εἶναι καί αὐτό κατ' ἀρχήν ἀναληθέστατον! Εἴπομεν καί ἐγράψαμεν καί θά τό λέγωμεν καί θά τό γράφωμεν, καί οὕτω θά ὁμολογῶμεν τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: **Ἡ εἰκών, ἡ ὁποία τά τελευταῖα χρόνια μετονομάζεται καί μεταγράφεται «εἰς Ἅδου Κάθοδος» δέν εἶναι εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου, ἀλλά ἦτο καί εἶναι διά τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δογματική Εἰκών, ἡ ὁποία εἰκονίζει τόν ἀναστάντα Χριστόν.**

Ἡ Ἐκκλησία ἐνῶ ἔχει ὡς βασικόν δόγμα τήν μετά ψυχῆς Κάθοδον τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἰς τόν Ἅδην ὅμως δέν ἔχει εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου. Ἡ συγκεκριμένη Βυζαντινή εἰκών δέν ἐθεωρήθη ποτέ εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου. Ἡ θεολογία αὐτῆς τῆς εἰκόνος ἐκφράζει ὁλόκληρον τό σύνθετον σωτηριῶδες ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ἐν τῷ Ἅδη (τήν νίκην κατά τοῦ θανάτου καί τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν), καί ἐν τῷ τάφῳ. Κηρύσσει ὅτι τά **«ΠΑΝΤΑ ΠΕΠΛΗΡΩΤΑΙ ΦΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΓΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ».** Αὐτό τό δογματικόν μήνυμα δίδει αὔτη ἡ εἰκών καί οὕτω τήν ἐβίωσεν ἡ Ἐκκλησία πρίν ἀπό 1500 χρόνια. Ἡμεῖς δέν ἔχομεν παρά νά **«Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς ἀναστάσεως»** καί οὕτω νά συλλάβωμεν καί τό μήνυμα αὐτῆς τῆς εἰκόνος, τό ὁποῖον ἐπαναλαμβάνομεν εἶναι ὅτι μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ τά **«πάντα πεπλήρωται φωτός οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια».** Αὐτά βεβαίως δέν χωροῦν εἰς τήν αἱρετικήν ὀρθολογιστικήν δύσιν, ἀλλά καί εἰς τούς αἱρετικούς πέντε Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νά βλέπουν ὄχι μόνον ἀποκλειστικά σωματικήν Ἀνάστασιν, ἀλλά καί πῶς ἀνεστήθη, μέ ποῖον τρόπον φυσικόν!!!

Ἐπί 1500 περίπου χρόνια ἡ Ἐκκλησία ἔχει αὐτήν τήν σύνθετον δογματικήν εἰκόνα, ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, και ἦλθον οἱ πέντε, καί ὅλοι οἱ ὀρθολογισταί καί δυτικόπληκτοι Γ.Ο.Χ., νά τήν εἴπουν εἰς «Ἅδου Κάθοδον» καί νά κηρύξουν ὅτι «ἦτο ἕνα λάθος» ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφή: **«Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ» ἤ «Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» ἤ «Η ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ»!**, ὅτι πρέπει νά ἀλλάξῃ καί **ἀναθεματίζουν...! ὡς αἱρετικάς τάς εἰκόνας ἐάν ἐπιγράφωνται μέ τήν ἐπιγραφήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, διότι ἁπλούστατα δέν χωρεῖ εἰς τόν ἐσκοτισμένον**

ἐγκέφαλό τους ἡ δογματική ἀλήθεια τήν ὁποίαν ἐκφράζει ἡ εἰκών. Ὅστις, τολμήσῃ νά ἀμφισβητήσῃ τάς ἀπόψεις των, καί ὁμολογήσῃ τήν Ὀρθοδοξίαν γίνεται αὐτομάτως «εἰκονομάχος»(!) καί «ἀρνεῖται τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ»! Δηλαδή ἔχομεν ἔκδηλον καί τήν φρενοβλάβειαν;

Ὡς προελέχθη, συκοφαντοῦν ὅτι δῆθεν κηρύσσομεν ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν καί μετά τοῦ σώματος εἰς τόν Ἅδην!!! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Οἱ ἴδιοι ὅμως λέγουν ὅτι δέν δέχονται αὐτήν τήν εἰκόνα ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀλλά ὡς εἰκόνα τῆς εἰς «Ἅδου Καθόδου»! Θεωροῦν δέ αἱρετικήν τήν εἰκόνα καί τήν πλαστογραφοῦν, τήν καίουν, τήν καταστρέφουν καί τήν ἀναθεματίζουν ἄν ἐπιγράφεται Ἀνάστασις! **Πῶς ὅμως εἶναι εἰκόνα τῆς «εἰς Ἅδου Καθόδου», ὅταν ὁ Κύριος δέν κατῆλθε μετά σώματος εἰς τόν Ἅδην, ἐνῶ εἰς αὐτήν εἰκονίζεται μετά σώματος; Ὅταν πράγματι εἰς τόν Ἅδην κατῆλθεν μόνον μετά ψυχῆς, πῶς θέλουν νά τόν εἰκονίζουν ἐν τῷ Ἅδῃ μετά σώματος; Ἐμωράνθησαν μή γνωρίζοντες οὔτε τί λέγουν, οὔτε τί πιστεύουν, μᾶλλον ἀποδεικνύοντες ὅτι δέν πιστεύουν τίποτε,**[1] **ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν,** ἀλλά μόνον αὐτά τά ἀντιφατικά τά ὁποῖα οἱ ἴδιοι ἐπινοοῦν, λέγουν καί δογματοποιοῦν!

Καί μέ αὐτόν τόν ψευδοόρο των, καθίστανται ἄλλη μιά φορά βλάσφημοι καί αἱρετικοί καί ἀσεβέστατοι πρός τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία εἶχεν τεθεσπισμένην, ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τήν μεταγροφομένην ἀπό τούς δυτικόπληκτους ὡς «εἰς Ἅδου Κάθοδον»! Ἰδού ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος τί λέγει διά τήν συγκεκριμένην εἰκόνα: **«Ἐν γάρ ταῖς εἴκοσιν ὁρῶμεν τά ὑπέρ ἡμῶν τοῦ δεσπότου πάθη, τόν σταυρόν, τόν τάφον, τόν Ἅδην νεκρούμενον καί σκυλευόμενον...»** (Πρακτικά Ζ΄ σελ. 905/405). Καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἰς τοῦ ὁποίου τά ἔργα ἐστηρίχθησαν ἐν πολλοῖς οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Συνόδου αὐτῆς λέγει: **«Οὕτως γάρ παρελάβομεν αὐτήν ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων κεκοσμημένην καθώς καί αἱ θεῖαι γραφαί διδάσκουσιν ἡμᾶς· τήν ἔνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Χριστοῦ... τόν εὐαγγελισμόν τοῦ Γαβριήλ πρός τήν Παρθένον καί τά ἑξῆς: τήν γέννησιν, τό σπήλαιον, τήν φάτνην τήν μαῖαν καί τά σπάργανα· τόν ἀστέρα καί τούς μάγους καί τά ἑξῆς· Τήν βάπτισιν, τόν Ἰορδάνην, τόν Ἰωάννην... τό ἅγιον πνεῦμα ἐν εἴδη περιστερᾶς. Ἔλθωμεν καί ἐπί τό πάθος αὐτοῦ, καί ἴδωμεν τούς παῖδας μετά βαΐων, τόν νιπτῆρα καί τό λέντιον, τόν ἀσπασμόν τοῦ Ἰούδα, τήν κράτησιν τῶν Ἰουδαίων τήν ἔνστασιν τοῦ Πιλάτου, καί τά ἑξῆς· ὁμοίως καί τήν σταύρωσιν, τούς ἥλους, καί τά ῥαπίσματα, τόν σπόγγον καί τήν λόγχην, καί ἄνωθεν τόν τίτλον ἔχοντα τήν ἐπιγραφήν· Ἰδέ ὁ Βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων, καί τά ἑξῆς· τήν ἀνάστασιν, τοῦ Κόσμου τήν χαράν· πῶς ὁ Χριστός πατεῖ τόν Ἅδην, καί ἐγείρει τόν Ἀδάμ· ὁμοίως καί τήν ἀνάληψιν».** (P.G. 95, 313 καί 361 A). Καί πάλιν: **«Τίς ἐστιν οὗτος ὁ**

(1) Μέ τήν πλαστογράφησιν καί τήν μετωνομασίαν τῆς εἰκόνος ἀπό «Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»εἰς «ΑΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΥ», πλέον αὐτοί κηρύσσουν ὅτι ὁ Χριστός κατῆλθεν μετά σώματος εἰς τόν Ἅδην!!!

σταυρούμενος; τίς ἐστιν οὗτος ὁ ἀνιστάμενος καί καταπατῶν τήν κεφαλήν τοῦ γηραιοῦ τούτου; ...οὗτος ὁ ἀντιστάμενος αὐτός ὑπάρχει ὁ συνεγείρων τόν προπάτορα τοῦ κόσμου Ἀδάμ, ὅς πέπτωκε διά τῆς παρακοῆς, καί συμπατεῖ τόν Ἅδην, τόν κατέχοντα τοσούτους χρόνους τόν δεδεμένον δεσμοῖς καί μοχλοῖς ἀλύτοις ἐν τοῖς καταχθονίοις;» (Αὐτόθι σελ. 325 D). Καί κατά τόν Ἅγιον Ἐπιφάνιον (4ος αἰών) ἡ εἰκών αὐτή εἶναι εἰκών τῆς ἀναστάσεως: **«ἐπί τοῦτο γάρ ἀπέθανον καί ἀνέστην ἵνα καί νεκρῶν καί ζώντων κυριεύσω... Ταῦτα καί τά τοιαῦτα τοῦ Δεσπότου λέγοντος ἀνίσταται σύν αὐτῷ ὁ ἐν αὐτῷ ἡνωμένος Ἀδάμ καί συνανίσταται καί ἡ Εὔα...».** (P.G. 43 σελ. 464 Σημ: Ὁ λόγος οὗτος συγκαταλλέγεται μεταξύ τῶν ἀμφιβαλλομένων τοῦ Ἁγ. Πατρός).

Ἔστω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά κατανοήσουν τό σύνθετο Δογματικό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνος τῆς Ἀναστάσεως. Τάς ὑπολοίπους ὅμως ἁγίας εἰκόνας τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, διατί τάς παραμερίζουν καί ἀποκλειστικῶς ἀπαιτοῦν τήν δυτικήν εἰκονογράφησι; Διατί περιφρονοῦν τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως μέ τήν ὁποίαν εἰκονίζονται ὁ Ἄγγελος δεικνύων εἰς τάς Μυροφόρους τόν Κενόν τάφον καί τό σουδάριον; **«Καί ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γάρ μέγας σφόδρα καί εἰσελθοῦσαι εἰς τό μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς περιβεβλημένον στολήν λευκήν καί ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δέ λέγει αὐταῖς· μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τον Ἐσταυρωμένον ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν ἀλλ᾿ ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ...».** (Μάρκου 16, 4-8). Τά λόγια τοῦ Ἀγγέλου, ὁ κενός τάφος καί τό σουδάριον δέν εἶναι ἡ πρώτη ἀγγελία - βεβαίωσις ὅτι Ἀνεστήθη ὁ Κύριος; Ἄν τολμήση κανείς καί χρησιμοποίηση αὐτήν τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι, κατά τούς πέντε, ἀρνητής τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί «εἰκονομάχος»!!!

Δέν τούς ἀρέσει καί ἡ ἄλλη εἰκών τῆς Ἀναστάσεως, ἡ γνωστή ὡς **«τό Χαῖρε τῶν Μυροφόρων»**! Δέν τούς ἀρέσει καί ἡ **«ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ»**! Δέν τούς ἀρέσουν ὅλαι αἱ εἰκόνες τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, αἱ ὁποῖαι περιγράφονται καί ὁμολογοῦνται εἰς τά ἕνδεκα ἑωθινά Εὐαγγέλια.[1]

Καταργοῦν μέ ἕνα λόγο ὅλας τάς ὀρθοδόξους ἀρχαίας εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι βασίζονται εἰς τά Ἱερά Εὐαγγέλια καί οἱ ὁποῖαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀλλά τό ἴδιο ἀκριβῶς (κατά τό γράμμα καί τό Πνεῦμα) τό Εὐαγγέλιον, καί ἀπαιτοῦν τήν ἐν τῇ λατρεία χρῆσιν αὐτῆς μόνον τῆς δυτικῆς παραστάσεως. Νά διατί δύναταί τις νά εἴπη ὅτι τό κίνημα τῶν πέντε, εἴτε τό συνειδητοποιοῦν εἴτε ὄχι, εἶναι κίνημα τό ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ μόνον τάς σκοτεινάς Δυνάμεις.

---

(1) 1) Ματθ. κη΄ 16-28, 2) Μάρ. ΙΣΤ΄ 1-8, 3) Μάρκ. ΙΣΤ΄ 9-20, 4) Λουκ. ΚΔ΄ 1-12, 5) Λουκ. ΚΔ΄ 12-35, 6) Λουκ. ΚΔ΄ 36-53, 7) Ἰωάν. Κ΄ 1-10, 8) Ἰωάν. Κ΄ 11-18, 9) Ἰωάν. Κ΄ 19-31, 10) Ἰωάν. ΚΑ΄ 1-14, 11) Ἰωάν. ΚΑ΄ 15-25.

δ) **«Ἀναθεματίζουν (τρίς)»** πάλι μέ τόν ἴδιον ψευδοόρον τους καί ὅσους λέγουν, ὅτι ***«ἡ εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, κατηγοροῦντες τόν Ἅγιον Νικόδημον ὅστις λέγει: ...ὅτι μόνον ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ... κατέβηκε εἰς τόν Ἅδη, ἐνῶ τό σῶμα Του παρέμεινεν εἰς τόν Τάφον».*** Οὔτε εἶπεν οὔτε ἔγραψε κανείς ὅτι *«ἡ εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου»*.[1] Ἡ εἰκών αὐτη, τήν ὁποίαν, μόλις τούς δύο τελευταίους αἰῶνας, ἤρχισαν τινές νά τήν μεταγράφουν ὡς εἰκόνα τῆς «εἰς Ἅδου Καθόδου» ἐκφράζει καί **«ἐν τῷ συνόλῳ της μαρτυρεῖ τήν δόξαν τοῦ Κυρίου ὡς νικητοῦ τοῦ θανάτου»** (Ἐγκύκλιος 256623.1.1992 εἰς τόν Κ.Γ.Ο. Τόμ. 1992, σελ. 131). **Τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τό ἐκφράζει ὁ πραγματικός θάνατος τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος συνέβη ἐπί τοῦ Σταυροῦ τήν στιγμήν τοῦ «Τετέλεσται». Τό γεγονός τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀθάνατος Θεός Λόγος προσέλαβεν ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐκ σώματος καί ψυχῆς καί ὅτι αὐτός ἀκριβῶς ὁ «Ναός τοῦ σώματος» κατελύθη ἐπί τοῦ σταυροῦ, διά τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ψυχῆς ἀπό τοῦ Σώματος, ἐπελθόντος οὕτω καί τοῦ πραγματικοῦ θανάτου.** Καί ἡ μέν ψυχή τοῦ Κυρίου μετά τοῦ Θεοῦ Λόγου κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδην, τό δέ Πανάχραντον Σῶμα ἐκλείσθη εἰς τόν τάφον χωρίς νά χωρισθῆ ἀπ' αὐτό ὁ Θεός Λόγος, διό καί παρέμεινεν ἀδιάφθορον κατά τό τριήμερον μέχρι τῆς θείας Ἀναστάσεως. **Ἡ ὑποστατική ἕνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ Φύσεων δέν «κατελύθη οὔτε ἐπί τοῦ Σταυροῦ οὔτε ἐν τῷ Ἅδη».** Ἡ Ὀρθόδοξος ὑμνολογία εἶναι σαφής: **«Ἀνηρέθης ἀλλ' οὐ διηρέθης Λόγε ἧς μετέσχες σαρκός· εἰ γάρ καί λέλυταί σου, ὁ ναός ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλά καί οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καί τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γάρ εἷς ὑπάρχεις υἱός, Λόγος του Θεοῦ, Θεός καί ἄνθρωπος»** (ΣΤ' ᾠδή Κανόνος Μ. Σαββάτου). Καί πάλιν: **«Μιά ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ Ἅδη ἀχώριστος, καί ἐν τῷ τάφῳ καί ἐν τῇ Ἐδέμ, θεότης Χριστοῦ, σύν πατρί καί πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν...»** (Ζ' ᾠδή Κανόνος Μ. Σαββάτου). Καί πάλιν: **«σάρκαν ἀνιστῶσαν τόν παραπεσόντα Ἀδάμ κείμενον ἐν τῷ μνήματι»** (Οἶκος τοῦ Πάσχα).

Ἑπομένως, ὄχι ἡ εἰς «Ἅδου Κάθοδος», ἀλλά ὁ ἐπισυμβάς ἐπί τοῦ Σταυροῦ πραγματικός θάνατος, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κηρύσσει τό δόγμα τῆς πραγματικῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί δι' αὐτοῦ κατελέγχεται καί ἡ αἵρεσις τοῦ «Δοκητισμοῦ». Εἶναι τόση ἡ σύγχυση στόν ἐγκέφαλό τους ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς μισαλλοδοξίας πού δέν ξέρουν οὔτε τί λέγουν οὔτε τί πιστεύουν, μᾶλλον δέν πιστεύουν τίποτε, διότι «πιστεύω» σημαίνει, ἀποδέχομαι μέ ταπείνωσιν τήν ἀποκεκαλυμμένην **Θεῖαν Ἀλήθειαν** καί δέν τήν «φιλτράρω» μέσα ἀπό τά «φίλτρα» τοῦ Ὀρθολογισμοῦ οὔτε τήν «ἐκπορνεύω» μέ ὀρθολογιστικάς δυτικάς συζεύξεις.

---

(1) Ἐνῶ ὑπάρχει ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος, ὡς πραγματικόν γεγονός τῆς ὅλης θείας Οἰκονομίας, ὅμως εἰκών αὐτοῦ δέν ὑπάρχει.

ΣΤ΄
ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 15)

Μέ τόν ἕκτον ψευδοόρο τους οἱ πέντε «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ (τρίς)»: ***ὅσους λέγουν ὅτι «ἐκτός τῆς σαρκώσεως, οὐδεμία εἰκόνισις» τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατή, καθώς καί «ὅτι τό θεμέλιον ἐπάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ».***

Ἄλλη ἀλλοτρίωσις τῶν πέντε ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας! Κατ' αὐτούς ἡ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΙΣ δέν ἀποτελεῖ μοναδικήν βάσιν τῆς Εἰκόνος τοῦ Θεοῦ. Τό φρόνημα τοῦτο θεωρεῖται ἑπόμενον, ἀφοῦ διά τούς πέντε, καί αἱ ὁράσεις, δηλαδή αἱ τυπικαί ἀποκαλύψεις τῆς Π.Δ., ἤ αἱ ἄκτιστοι θεῖαι ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ, ἐταυτίσθησαν μέ τάς Ὑποστάσεις - Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος! Οὕτω ἔφθασαν, διά τοῦ ὡς ἄνω ὅρου των, νά «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ» πάλιν ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρας καί αὐτήν ταύτην τήν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, **ἡ ὁποία ἐθεσμοθέτησεν ἀποκλειστικῶς καί μόνον τήν ἄχραντον εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, διότι ἀκριβῶς ὁ Θεός Λόγος ἐνηνθρώπησεν πραγματικά.** Εἶναι βασικόν δόγμα τῆς ὀρθοδοξίας ὅτι **θεμέλιον τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Θεία Ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.** Αὐτό τό βασικό δόγμα τῆς θεμελιώσεως τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ αὐτοί τό... «Ἀναθεματίζουν»! Δέν ἀνέγνωσαν ποτέ ἤ δέν κατενόησαν ποτέ ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία μακαρίζει καί λέγει **«αἰωνία ἡ μνήμη» «Τῶν τήν ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίαν, λόγω, στόματι, καρδία καί νῶ γραφῆ τε καί Εἰκόσιν ὁμολογούντων»** (Τριώδιον, Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας). Δέν κατενόησαν ὅτι περιέπεσαν εἰς τό Ἀνάθεμα τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ ὁποία λέγει: **«Τοῖς τῶ ρήματι τοῦ Ἀπεριγράπτου κακῶς προσφυομένοις, καί διά τοῦτο μή βουλομένοις εἰκονογραφεῖσθαι τόν παραπλησίως ἡμῖν σαρκός καί αἵματος κεκοινωνικότα Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν καί ἐντεῦθεν φαντασιασταῖς δεικνυομένοις, Ἀνάθεμα»** (Αὐτόθι). Ἀγνοοῦν παντελῶς τήν διήκουσαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους δογματικήν διδασκαλίαν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' ἥν ἡ εἰκονογράφησις τοῦ Κυρίου γίνεται **«πρός πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐνανθρωπήσεως».**

Ὁ ὅρος τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι καί ρητός καί σαφής: **«Ἁπάσας τάς ἐκκλησιαστικάς ἐγγράφως ἤ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν· παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττομεν· ὧν μία ἐστί καί ἡ τῆς εἰκονικῆς ἀναζωγραφίσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῆ ἱστορία τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνάδουσα, πρός πίστωσιν τῆς ἀληθοῦς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ λόγου ἐνανθρωπήσεως... ὁρίζομεν σύν ἀκριβεία πάση καί ἐμμελεία παραπλησίως τῶ τύπω τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτάς καί ἁγίας εἰκόνας... τῆς τε τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνος, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, τιμίων ἀγγέλων, καί πάντων ἁγίων καί ὁσίων ἀν-**

δρῶν... Τούς οὖν τολμῶντας ἑτέρως φρονεῖν ἤ διδάσκειν ἤ κατά τούς ἐναγεῖς αἱρετικούς τάς Ἐκκλησιαστικάς Παραδόσεις ἀθετεῖν καί καινοτομίαν τινά ἐπινοεῖν... ἐπισκόπους μέν ὄντας ἤ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δέ ἤ λαϊκούς τῆς κοινωνίας ἀσφορίζεσθαι». (Πρακτικά Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 873-874). Τολμῶμεν νά εἴπωμεν, ὅτι ἄν ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδον ἀφαιρεθῆ αὐτή ἡ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διήκουσα ἔννοια - ἀλήθεια, τότε ἔμεινε κενή Αὕτη ἐξ ἐπόψεως ἀντικειμένου.

Ὁ δέ κατ' ἐξοχήν Δογματικός Πατήρ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος προηγεῖται τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου καί ἐπί τῶν συγγραμμάτων του ἐστηρίχθη ἐν πολλοῖς ἡ ἐν λόγω Ἁγία Σύνοδος λέγει: «Προσκυνῶ Χριστοῦ εἰκόνι, ὡς σεσαρκωμένου Θεοῦ· τῆς Δεσποίνης τῶν ἁπάντων τῆς Θεοτόκου, οἷα Μητρός τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· τῶν ἁγίων, ὡς φίλων Θεοῦ, τῶν μέχρι αἵματος ἀντικαταστάντων πρός τήν ἁμαρτίαν, καί Χριστόν μιμησαμένων τῇ ὑπέρ αὐτοῦ ἐκχύσει τοῦ αἵματος, τοῦ τό οἰκεῖον αἷμα ὑπέρ αὐτῶν προεχέαντος». (Migne P.G. 94 1252 D).

Καί πάλιν: «Εἰ μέν γάρ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ εἰκόνα ἐποιοῦμεν, ὄντως ἡμάρτομεν. Ἀδύνατον γάρ τό ἀσώματον καί ἀόρατον καί ἀπερίγραπτον καί ἀσχημάτιστον εἰκονισθῆναι... Θεοῦ γάρ σαρκωθέντος καί ὀφθέντος ἐπί γῆς σαρκί... τούτου τήν εἰκόνα ποιοῦντες οὐ σφαλλόμεθα» (Αὐτόθι σελ. 1288 A καθώς καί 1289 B-C).

Καί πάλιν: «Πάλαι μέν ὁ Θεός, ὁ ἀσώματός τε καί ἀσχημάτιστος, οὐδαμῶς εἰκονίζετο. Νῦν δέ σαρκί ὀφθέντος Θεοῦ, καί τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφέντος, εἰκονίζω Θεοῦ τό ὁρώμενον» (Αὐτόθι σελ. 1245 A).

Καί πάλιν: «Πρός δέ τούτους τοῦ ἀοράτου καί ἀσωμάτου καί ἀπεριγράπτου καί ἀσχιματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καί ἀσεβείας τό σχηματίζειν τό θεῖον». (Αὐτόθι σελ. 1169 C. Ὅρα ἐπίσης αὐτόθι: 1237 C καί 1293 D).

Σαφῶς, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, διδάσκει ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλη εἰκών ἐκτός αὐτῆς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ. Ὁ δέ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, διδάσκει ὅτι μόνον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν δυνάμεθα νά ποιήσωμεν: «...πᾶσαν δέ περιληπτικῶς εἰκονικήν ποίησίν τε καί προσκύνησιν ἀθετεῖν ἔφθης εἰπών, οὐδέν κατ' ἐξοχήν ἐάσας, πλήν τῆς ἁγίας Τριάδος· αὕτη γάρ μόνη οὐ ποίησις εἰκονική, ὅτι μηδέ κτίσις, ἀλλά ἄκτιστος» (Migne PG 99 468 B).

Περί δέ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ, ὡς μοναδικῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος Ἅγ. Πατήρ λέγει: «Ἐπεί δι' ἄκραν ἀγαθότητα εἰς ἀνθρωπείαν φύσιν ἐλήλυθε, γενόμενος καθ' ἡμᾶς ὁ εἷς τῆς Τριάδος... διά τοῦτο Χριστός εἰκονίζεται, καί ὁ ἀόρατος ὁρᾶται· καί φυσικήν περιγραφήν καταδέχεται τοῦ σφετέρου σώματος, ὁ τῇ οἰκεία θεότητι ὑπάρχων ἀπερίγραπτος» (Migne PG 99 329 D καί 332 A).

Καί τό σημαντικώτερον πάλιν τοῦ ἰδίου Πατρός:

«**Πνεῦμα γάρ ὤν ὁ Θεός καί Πατήρ, ἐν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, καί ἀληθεία τῷ μονογενεῖ αὐτοῦ Υἱῷ προσκυνεῖσθαι νενόηται. Τό δέ ἐν εἰκόνι προσκυνεῖσθαι Χριστόν, τῆς Οἰκονομίας λόγος, ὅς εἰ καί πνεῦμα ἐστί καθό ὁ Θεός, ἀλλά καί σάρξ ἐστί καθότι ἄνθρωπος· οὗ ἡ σωματοειδής εἰκών κἄν ἐν ὕλῃ ὁμοιωθῇ, ἀμέριστος ἐστί Χριστοῦ, ὥσπερ καί σκιά τοῦ οἰκείου σώματος· καί προκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονική ὕλη, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονισθείς Χριστός· ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατήρ καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον**» (Migne PG 99 428 B).

Μέ τά ἀνωτέρω μόλις ἀποδίδομεν τήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν δυστυχῶς ἠρνήθησαν καί «ἀνεθεμάτισαν» οἱ πέντε διά νά «ἀναθεματίσουν (τρίς)» τόν μοναχόν Μάξιμον καί προηγουμένως ἐννοεῖται τούς Ἁγ. Πατέρας!

Ὁ ἅγιος Δαμασκηνός, τόν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται καί τόν διαστρέφουν, δέν λέγει ὅτι θεμέλιον τῆς εἰκονογραφήσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκτός τῆς ἐνανθρωπήσεως καί τά ὁράματα καί αἱ θεοφάνειαι. Τί λέγει; Ὅτι εἰκονίζονται οἱ Ἄγγελοι (Χερουβείμ κλπ.), αἱ ψυχαί, ὁ δαίμων, σύμφωνα μέ τούς τύπους καί τά σχήματα, τά ὁποῖα ὁ Θεός ἔθεσε εἰς τούς Ἀγγέλους, εἰς τάς ψυχάς, εἰς τούς δαίμονας, κλπ. καί ὅτι οἱ τύποι καί τά σχήματα δέν ἦσαν σωματικά οὔτε τά ἔβλεπον μέ τά ὑλικά μάτια οἱ Προφῆται, ἀλλά «**ἐν ἀΰλῳ ὁράσει νοός ὁρώμενα**», οὔτε ἀπεκαλύπτοντο εἰς ὅλους. Ὁμοίως λέγει ὅτι καί τοῦ θεοῦ σχήματα καί εἰκόνας ἔχει ἡ Γραφή. Ὅλα ὅμως τά σχήματα καί εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, (= αἱ περιγραφόμεναι ὑπό τῶν προφητῶν) τάς ὁποίας εἶδον ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ καί ὅλοι οἱ προφῆται, δέν ἦσαν ὅλαι ἴδιαι, ἀλλ' ὁ Θεός ὡμοιώνετο πρός ἕνα ἕκαστον, ἀναλόγως ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός λέγει. Δηλαδή δέν λέγει ὅτι ἐφανερώθη ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀλλά ὅτι ὡμοιώθη, δηλαδή ὅσα εἶδον οἱ Προφῆται ἦσαν τύποι καί σχήματα τοῦ μέλλοντος νά ἐνανθρωπήσῃ. **Ἐνανθρωπήσας δέ ὁ Χριστός, Αὐτός μόνον εἰκονίζεται πραγματικά καί περί αὐτῆς τῆς Εἰκόνος ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος καί αὐτήν θεσμοθετεῖ ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος, διότι κατ' αὐτῆς τῆς εἰκόνος, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἐμάχοντο οἱ εἰκονομάχοι καί ὄχι διά τάς θεοφανείας τῆς Π.Δ.**

Εἰς τόν μνημειώδη «**Τρίτον Λόγον πρός τούς διαβάλλοντας τάς ἁγίας εἰκόνας**» **ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός** (P.G. 94 1317-1421) τονίσας ὅτι «**Θεοῦ μέν γάρ, τοῦ ἀσωμάτου, καί ἀοράτου, καί ἀΰλου, καί μήτε σχῆμα, μήτε περιγραφήν, μήτε κατάληψιν ἔχοντος, ἀδύνατον ποιεῖν εἰκόνα. Πῶς γάρ τό μή ὁραθέν εἰκονισθήσεται;**» (Αὐτόθι, σελ. 1321 D).

Συνεχίζων λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει μόνον τάς «**εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς τούτου Μητρός καί τῶν Ἁγίων καί αὐτάς σέβομεν**». (Αὐτόθι, σελ. 1332). Καταλήγων εἰς τό «τέταρτον» μέρος τοῦ λόγου του, ὅπου ἀναλύει «**τί τό εἰκονιζόμενον, καί τί μή εἰκονιζόμενον, καί πῶς ἕκαστον εἰκονίζεται**» λέγει: «**Ἡ δέ θεία φύσις, ἀπερίγραπτος ἐστί μόνη καί παντελῶς**

ἀνείδεος, καί ἀσχημάτιστος καί ἀκατάληπτος· εἰ καί ἡ θεία Γραφή τύπους Θεῷ περιτίθησι, τῷ μέν δοκεῖν, σωματικῶς, ὥστε σχήματα ὁρᾶσθαι, καί αὐτούς δέ ἀσωμάτους (σ.σ. τούς τύπους). **Οὐ γάρ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλά νοεροῖς ἑωρῶντο τοῖς προφήταις καί οἷς ἀπεκαλύπτοντο· οὐ γάρ πᾶσιν ἑωρῶντο. Ἁπλῶ δέ λόγῳ εἰπεῖν, δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἴδομεν· νοοῦμεν δέ ταῦτα καθώς ὡράθη» (Αὐτόθι, σελ. 1344).**

Ἡ ἐν παραλλήλῳ παράθεσις τῶν γνησίων κειμένων τοῦ Ἁγίου καί αὐτό τό ὁποῖον παρέθεσαν οἱ πέντε ἀποδεικνύει τήν ἀσεβῆ ἐπέμβασί των ἐπ' αὐτοῦ.

Γνήσιον Κείμενον τοῦ Ἁγ. Δαμασκηνοῦ	**Παραποιημένον ὑπό τῶν πέντε κείμενον**
«Μή θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τά ἀσώματα περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους, σχήματα καί εἰκόνας κατά τήν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν, σχήματα σωματικά ἐν ἀΰλῳ ὁράσει νοός ὁρώμενα καί ταῦτα σχηματίζομεν καί εἰκονίζομεν. Ἐπίσης πῶς ἐσχηματίσθη καί εἰκονίσθη τά Χερουβείμ; ἀλλά καί Θεοῦ σχήματα καί εἰκόνας ἡ Γραφή ἔχει.» (P.G. 94 1345 A).	«Μή θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τά ἀσώματα περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους σχήματα καί εἰκόνας κατά τήν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν,... .... ἀλλά καί Θεοῦ σχήματα ἡ Γραφή ἔχει καί ταῦτα εἰκονίζομεν καί σχηματίζομεν... [καί δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἴδομεν]...».

Τί προκύπτει ἐκ τῶν δύο παραλλήλων κειμένων:

α) Δέν παρέθεσαν τό κείμενον τοῦ Ἁγίου ὁλόκληρον καί γνήσιον ὡς ἔχει εἰς τήν πηγήν, ἀλλά τινά μέν ἀποσιώπησαν, τινά μετέθεσαν καί τινα ἀπέσπασαν ἀπό ἄλλην θέσιν.

β) Ἡ φράσις: **«καί ταῦτα σχηματίζομεν καί εἰκονίζομεν»**, ἔφυγε ἀπό τή θέση της καί ἐτέθη εἰς ἄλλην θέσιν, ἤλλαξαν δέ καί τήν σειράν τῶν ρημάτων. Ταῦτα δέ διά νά συνδέσουν τά ρήματα **«σχηματίζομεν» καί «εἰκονίζομεν»** ὄχι ὅπως τά συνδέει ὁ Ἅγιος μέ τά **«ἀσώματα»** (δηλ. Ἀγγέλους κλπ.), ἀλλά μέ τά «σχήματα καί εἰκόνας...» τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά ὑπάρχη ἰδιαίτερος λόγος, ἀφοῦ ὅλα τά «σχήματα» καί «εἰκόνες» τῆς Π.Δ. περιγράφονται ὑπό ὅρους ὅμως, τούς ὁποίους ἀναφέρει ὁ ἅγιος εἰς τήν ἰδίαν ὁμιλία του:

«Ἄγγελος δέ, καί ψυχή, καί δαίμων, εἰ καί μή σωματικῶς καί παχέως, ἀλλά κατά τήν ἑαυτῶν φύσιν, καί σχηματίζονται καί περιγράφονται. Νοητοί γάρ ὄντες, ἐν νοητοῖς τόποις, νοητῶς παρεῖναι καί ἐνεργεῖν πιστεύονται. Εἰκονίζονται μέν οὖν σωματικῶς, ὡς εἰκόνισεν Μωϋσῆς τά Χερουβείμ καί ὡς ἑωράθησαν τοῖς ἀξίοις, ἀλλ' ἀσώματον καί

νοητήν τινά θεωρίαν δηλούσης τῆς σωματικῆς εἰκόνος. Ἡ δέ θεία φύσις, ἀπερίγραπτος ἐστί μόνη καί παντελῶς ἀνείδεος καί ἀσχημάτιστος καί ἀκατάληπτος εἰ καί ἡ θεία Γραφή τύπους Θεῷ περιτίθησι, τῷ μέν δοκεῖν, σωματικούς, ὥστε σχήματα ὁρᾶσθαι, καί αὐτούς δέ ἀσωμάτους. Οὐ γάρ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλά νοεροῖς ἑωρῶντο τοῖς προφήταις, καί οἷς ἀπεκαλύπτοντο· οὐ γάρ πᾶσιν ἑωρῶντο. Ἁπλῶ δέ λόγῳ εἰπεῖν, δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων, ὧν οἴδομεν, νοοῦμεν δέ ταῦτα καθώς ὠράθη...» (P.G. 94 σελ. 1344 B C).

Ἐν προκειμένῳ οἱ πέντε κατά τόν ἴδιον ὅρον τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διά πολλοστήν φοράν, καθαιροῦνται καί ἀναθεματίζονται ὡς τολμήσαντες **«εἰπεῖν σκολιῶς καί πανούργως, πρός τό ἀνατρέψαι ἕν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας»**, (Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 874/374) **καί «Τοῖς μή ὀρθῶς τάς τῶν Ἁγίων διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνάς ἐκλαμβανομένοις, καί τά σαφῶς καί ἀριδήλως ἐν αὐταῖς διά τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν τε καί περιστρέφειν πειρωμένους, ἀνάθεμα τρίς».**

Πρέπει εἰς τό σημεῖο αὐτό νά ἐπισημάνωμεν ὅτι τό φαινόμενον τοῦ **«παρερμηνεύειν καί περιστρέφειν»** ὅλως **«πανούργως καί σκολιῶς», «τά ὑπό τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα»** ἀπαντᾶται καί εἰς ὑποσημειώσεις τινάς ἐν τῷ Πηδαλίῳ τοῦ Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου. Σημειώσεις ὅμως, ὡς αὗται, ὁπόθεν δήποτε καί ἄν προέρχωνται, ἐφ' ὅσον δέν συνάδουν ἀλλά καί εὐθέως κηρύσσουν ἀντίθετα πρός τήν Καθολικήν Ὀρθοδοξίαν ὄχι μόνον ἀπορρίπτονται ὡς **«σκολιαί καί πανοῦργοι»** ἀλλά καί καταδικάζονται.[1]

---

(1) Αἱ ἐν τῷ πηδαλίῳ σημειώσεις δέν εἶναι «θεόπνευστοι» καί ἑπομένως ἀλάνθαστοι, ὅπως τινές ἀμαθέστατοι φρονοῦν καί ὑποστηρίζουν καί δέν δέχονται καί ἀντίρρησιν! **Θεόπνευστοι εἶναι μόνον οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων** καί ὅλων ἐκείνων τῶν τοπικῶν Συνόδων καί Ἁγίων Πατέρων, τῶν ὁποίων οἱ Κανόνες ἀνεγνωρίσθησαν καί ἐπεκυρώθησαν ἀπό Οἰκουμενικάς Συνόδου. Αὐτοί οἱ Κανόνες ἀποτελοῦν **τό Ἱερόν Πηδάλιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας** καί ὄχι ἡ κάθε σημείωσις ἤ καί ἑρμηνεία ἀκόμη ἐπ' αὐτῶν. Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι τό Πηδάλιον εἶναι θεόπνευστον ἐν τῷ συνόλῳ του ὅπως κυκλοφορεῖ διότι, ὡς λέγουν, ἐνεκρίθη δῆθεν ὑπό τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κων/λεως, εἶναι καί αὐτός ὅλως ἐσφαλμένος. Ἡ Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κων/λεως, οὐδέν ἄλλο ἐποίησεν παρά μόνον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της τήν «καλήν μαρτυρίαν» περί τῶν χειρογράφων τοῦ Νικοδήμου, τήν ὁποίαν εἰσηγήθησαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος, ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος καί Ἅγιος Μακάριος Κορίνθου, καί ἐνέκρινεταῦτα. Ἡ Σύνοδος τῆς Κων/λεως δέν ἐνέκρινε τό ἐκδοθέν πηδάλιον εἰς τήν Λειψίαν τό 1800, τήν ὁποίαν ἔκδοσιν ἐπεμελήθη κάποιος Ἀρχ/της Θεοδώρητος. Εἰς τό ἴδιον τό πηδάλιον οἱ ἐκδόται εἰς τόν πρόλογό τους σημειώνουν τάς κάτωθι ἱστορικάς μαρτυρίας: «Μετ' οὐ πολύ ἐδόθη πράγματι ἡ «καλή μαρτυρία» περί τοῦ ΠΗΔΑΛΙΟΥ... γενομένου ἐράνου μεταξύ τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, ἐστάλη ὑπό τοῦ Νικοδήμου πρός τόν ἐν Λειψίᾳ φίλον του Θεοδώρητον, τόν καί ἐπιστατήσαντα τῆς ἐκδόσεως.

Ἀλλ' ὅμως ἄλλα φρονῶν ὁ Θεοδώρητος, διάφορα τῶν τοῦ Νικοδήμου, προσέθεσε τινάς ἀντορθοδόξους ὑποσημειώσεις, νουθεύσας οὕτω τό ἀπό πάσης ἀπόψεως ὀρθόδοξον ἔργον τοῦ Ἁγίου Πατρός, ὅστις ἐλυπήθη τόσον, ὥστε εἶπεν ὅτι «εἶχεν κάλλιον νά τόν ἐκτύπα κανείς πολλάκις εἰς τήν καρδίαν μέ τό μαχαίρι, παρά νά προσθέση ἤ νά ἀφαιρέση εἰς τό βιβλίον». Διό καί ἠναγκάσθη ὁ Πατριάρχης Νεόφυτος νά ἀπολύση γράμμα, ἐν ᾧ ἀναφέρων καί καθορίζων τάς προσθήκας καταδικάζει ταύτας καί συνιστᾶ πρός τόν εὐσεβῆ καί ὀρθόδοξον λαόν νά καλύψη διά χρώματος τάς ἐπισημαινομένας κακοδοξίας». Δέν ἔχομεν τήν σειράν →

Δέν ἔχομεν «συμβολικήν» ἀποκάλυψιν εἰς τήν Κ.Δ.

Ἐπίσης εἰς αὐτόν τόν ψευδοόρον οἱ πέντε ***«Ἀναθεματίζουν»*** τούς ***«μή δεχομένους τήν συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τήν Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην,*** ***διότι ὅπως φλυαροῦν, «ἡ συμβολική εἰκόνισις Τοῦ Θεοῦ, εἶναι μετοχή καί γνώση τῆς θείας οὐσίας ἔστω καί μέσω συμβόλων, ἤ ὅτι ἡ εἰκόνισις τῶν προφητικῶν ὁράσεων εἶναι καινοτομία καί ἐπιφέρει ἀνάθεμα ἤ ὅτι τό θεμέλιον ἐπάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωσι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ» καί ἄλλας πλάνας, αἱρέσεις καί παράλογα πιστεύοντες καί μή δεχομένους τήν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ εἰκόνισιν τοῦ Ἀοράτου μεταφυσικοῦ καί Πνευματικοῦ κόσμου».*** (Αὐτόθι σελ. 15).

Ἐσφαλμένη καί ἀπαράδεκτος ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως εἶναι καί ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις τῶν πέντε: ***«Μή δεχομένους τήν συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τήν Παλαιάν καί τήν Καινήν Διαθήκην».*** Δυστυχῶς καί ἀπό αὐτήν τήν θέσιν των προκύπτει ὅτι κηρύσσουν αἵρεσιν διότι κηρύσσουν ὅτι καί εἰς τήν Καινήν Διαθήκην ἔχομεν συμβολικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ! Δηλαδή ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ πράγματι Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι *«Τύπος»* καί *«Σύμβολον»!* Δηλαδή δέν ἔχομεν ἐν τῷ Χριστῷ τήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ! Δηλαδή πλανώμεθα! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Δέν εἶναι συμβολική οὔτε τυπική, οὔτε σχηματική ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἰς τήν Καινήν Διαθήκην. Ὅλοι οἱ τύποι, τά σύμβολα καί τά σχήματα τῆς Π.Δ., τά ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τούς Ἀγγέλους, τάς ψυχάς, τά Δαιμόνια κλπ. παραμένουν σύμβολα, τύποι καί σχήματα ἀνάλογα πρός τήν ἰδικήν μας ἀδυναμία. Ὅμως ὁ Θεός, ὅστις εἰς τήν Π.Δ. λέγει: «**Ἐγώ ὁράσεις ἐπλήθυνα, καί ἐν χερσί προφητῶν ὡμοιώθην**» καί παρατηρεῖ Θεοδώρητος Κύρου: «**Ὡμοιώθην εἶπεν οὐκ ὤφθην· ὡς γάρ βούλεται,**

⟶

τῶν ἐκδόσεων τοῦ Πηδαλίου (Λειψίας 1800 Ἀθῆναι 1841, Ζάκυνθος 1864, Ἀθῆναι 1908, 1957, 1970) οὔτε τό Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου διά νά ἔχωμεν περαιτέρω γνώμην. Δυστυχῶς ὅμως «αἱ κακόδοξοι προσθῆκαι» ἤ δέν ἐπεσημάνθησαν ὅλαι ἤ ἐπισημανθεῖσαι δέν ἐξηλείφθησαν, καί συνεχίζουν ἔκτοτε νά μολύνουν τήν Ὀρθοδοξίαν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, διότι λέγει ὁ κάθε ἀμαθής, «τό λέγει τό Πηδάλιο», ἐνῶ ἀγνοεῖ τί εἶναι καί τί σημαίνει Πηδάλιον. Πηδάλιον, ἐπαναλαμβάνομεν, δέν εἶναι κάθε ὑποσημείωσις ἡ ὁποία παρετέθη εἰς τήν ἔκδοσιν τοῦ 1800 καί εἰς ὅσας ἠκολούθησαν, ἀλλά μόνον οἱ **Θεόπνευστοι Θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπικυρωθέντων.**

Μιά ἀκόμη σχετική μαρτυρία περί τοῦ «Πηδαλίου», κατά τήν ὁποίαν εἰς τάς ὑποσημειώσεις του ὑπάρχουν πολλαί κακοδοξίαι. Πρόκειται περί τῆς μαρτυρίας τήν ὁποίαν διετύπωσε, πρίν 100 καί πλέον ἔτη, ὁ π. Παχώμιος, Πνευματικός Πατήρ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος ἀντιδιαστέλλει πρός χάριν τῶν ἁπλῶν, ὅτι ἄλλο εἶναι οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ἄλλο αἱ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι εἰς καμμίαν περίπτωσιν δέν ἀποτελοῦν πηδάλιον. «**Ἐσεῖς ἀδελφοί ὁποῦ λέγετε ταῦτα, δέν γνωρίζετε ἀκόμη ποῖον εἶναι τό πηδάλι καί διά τοῦτο ἔχετε δίκαιον... Εἰ δέ καί θέλετε νά μοῦ φέρετε μαρτυρίας ἀπό τάς ἐπισημειώσεις τοῦ πατρός Νικοδήμου, ἄλλος ὁ λόγος· πρέπει λοιπόν νά μοῦ εἰπῆτε ἔτσι· ὁ Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, δίδει γνώμην καί νά μή λέγετε τό Πηδάλι καί Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἐπειδή καί ἄλλος ὁ Νικόδημος καί ἄλλο τό Πηδάλι... Ἀλλά μερικοί ἀμαθεῖς ἱερεῖς μας, νομίζουν τοῦ Νικοδήμου τάς ἐπισημειώσεις πῶς εἶναι πηδάλι... ἄλλοι οἱ Κανόνες φίλοι μοι τοῦ Πηδαλίου, καί ἄλλη ἡ ἐξήγησις καί ἐπισημείωσις τοῦ Νικοδήμου». (Παχώμιος † 1905 «Ὑπεράσπισις τῆς Ἀληθείας» Ἔκδοσις Ἀστέρος 1966 σ. 125-6).**

σχηματίζειν τάς ὄψεις» (P.G. Τόμος 81, σελ. 1421 C), εἰς τήν Κ.Δ. οὔτε συμβολικῶς, οὔτε τυπικῶς, οὔτε σχηματικῶς «ὡμοιώθη», ὁ Θεός Λόγος, ἀλλά ἀπεκαλύφθη, ἐνανθρωπήσας πραγματικά, **«ὁ εἷς τῆς Τριάδος»**. (Ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὅρα ἔμπροσθεν σελ. 50). Ἐάν ὅμως ἰσχυρισθοῦν ὅτι γράφουν περί τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος *«ἐν εἴδει περιστερᾶς»*, ἤ τήν φωνήν (ἐνέργειαν) τοῦ Πατρός, ἡ ὁποία ἠκούσθη ἐν τῷ Ἰορδάνη, ταῦτα δέν δίδουν τό δικαίωμα εἰς οὐδένα νά εἴπη ὅτι εἰς τήν Καινήν Διαθήκην ἔχομεν *«Συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ»* καί ἑπομένως ὅποιος δέν δέχεται τοῦτο, ὅπως λέγουν οἱ πέντε, νά ἔχη τό «Ἀνάθεμα (τρίς)».

Ἐάν κατά τό βλάσφημον φρόνημα τῶν πέντε ὁ Χριστός *«συμβολικῶς» καί «σχηματικῶς»* ἀπεκαλύφθη εἰς τήν Κ.Δ., τότε δι' αὐτούς δέν ἐπῆλθεν ἀκόμη σωτηρία ἀλλά καί τελοῦσιν εἰσέτι *«ὑπό τήν τοῦ νόμου Κατάραν»*, τόν τύπον καί τήν σκιάν τοῦ Νόμου. **Μήπως οὕτω ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτοί φρονοῦσι τά τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι περιμένουν τήν παρουσίαν τοῦ ψευδομεσσίου, ἤτοι τοῦ Ἀντιχρίστου; Οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι δαιμονίζονται ὅταν τούς λέγης ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τήν Π.Δ. εἶναι ὁ Λόγος, ὁ Ὁποῖος τῇ ἀληθείᾳ ἐνηνθρώπησεν, καί ὅτι ὅλος ὁ νόμος καί αἱ προφητεῖαι ἐπληρώθησαν ἐν τῷ Χριστῷ. Τί σύμπτωσις ὅμως νά ἐνοχλοῦνται καί οἱ πέντε καί ὁ μηχανισμός των ὁλόκληρος, διά τήν ἰδίαν ἀκριβῶς αἰτίαν;**

Ζ΄
ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 16)

Μέ τόν ἕβδομον ψευδοόρον των ἀναφωνοῦν ***«Ἀνάθεμα (τρίς)» «Εἰς τούς μή δεχομένους, νά εἰκονίζεται ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος εἰς τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀντιθέτως πρός τόν Εὐαγγ. Λουκᾶν ὅστις ἐξιστορεῖ, ὅτι κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην εὑρίσκοντο οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, «σύν γυναιξί καί Μαρία τῇ μητρί τοῦ Ἰησοῦ» (Πράξ. Α14) καί εἰς τούς ἐπιμένοντας νά εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις οὐχί μόνον δέν εὑρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλά δέν εἶχε εἰσέτι βαπτισθῆ καί ἦτο διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, καθώς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, καί κατασκευάζοντας ἰδικά των αἱρετικά φρονήματα καί θεωρίας, πρός ὑποστήριξιν καί ἑδραίωσιν τῆς πλάνης των».***

Καί μέ αὐτόν τόν ψευδοόρον τους, οἱ πέντε, δέν ἀναθεματίζουν μόνον ὅλας τάς Ἱεράς Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, αἱ ὁποῖαι δέν περιλαμβάνουν τό πρόσωπον τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἤ περιλαμβάνουν καί τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀλλά κηρύσσουν ἐν ταυτῷ ὅτι «ἐπλανήθη» ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐδέχθη καί υἱοθέτησεν ὡς Ὀρθοδόξους αὐτάς τάς Ἱεράς Εἰκόνας! Ἀνέμενε δέ τούς πέντε βλασφήμους καί ἀλλοτρίους τῆς Ὀρθοδοξίας νά τήν διορθώσουν μετά ἀπό 2000 ἔτη!

Λέγουν λοιπόν ὅτι εἶναι αἱρετικαί αἱ εἰκόνες τῆς Πεντηκοστῆς, ἄν εἰς αὐτάς εἰκονίζεται καί ὁ Ἀπ. Παῦλος ἤ ἄν δέν ἔχουν μετά τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τήν Κυρίαν Θεοτόκον καί ἐπικαλοῦνται τό χωρίον τῶν

πράξεων (Α' 14) τό ὁποῖον λέγει **«ὅτι κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην** (σ.σ. τῆς πεντηκοστῆς) **εὑρίσκοντο οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, «σύν γυναιξί καί Μαρία τῇ μητρί τοῦ Ἰησοῦ».** Τό χωρίον ὅμως αὐτό δέν ἀναφέρεται εἰς «τήν ἡμέραν ἐκείνην» τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπως ἀνακριβῶς γράφουν εἰς τόν ψευδοόρον τους οἱ πέντε, ἀλλά εἰς τήν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Ἰδού τί γράφει ὁ θεῖος Εὐαγγελιστής Λουκᾶς εἰς τό Α12-14: **«Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπό ὄρους τοῦ καλυομένου Ἐλαιῶνες, ὅ ἐστίν ἐγγύς Ἱερουσαλήμ, Σαββάτου ἔχον ὁδόν· καί ὅτε εἰσῆλθον ἀνέβησαν εἰς τό ὑπερῷον οὗ ἦσαν καταμένοντες ὅτε Πέτρος καί Ἰάκωβος καί Ἰωάννης καί Ἀνδρέας, Φίλιππος καί Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καί Ματθαῖος, Ἀλφαίου καί Σίμων ὁ Ζηλωτής καί Ἰουδας Ἰακώβου· οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδόν τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει σύν γυναιξί καί Μαρία τῇ Μητρί τοῦ Ἰησοῦ καί σύν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ» (Πράξ. Α12-14).** Τό ἀνωτέρω χωρίον ἀναφέρεται εἰς τήν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὅτε ἐπέστρεψαν ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου παρηκολούθησαν τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καί ὄχι εἰς τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία συνέβη 10 ἡμέρας ἀργότερον. Ἰδού διά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς τί λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: **«Καί ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τήν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν ἐπί τό αὐτό· καί ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καί ἐπλήρωσεν ὅλον τόν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καί ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεί πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου...» (Πράξ. Β 1- 4).** Αὐτό τό χωρίον ἀναφέρεται εἰς τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καί ὄχι τό Α14 τό ὁποῖον ἐπικαλοῦνται οἱ πέντε, εἰς τόν ὡς ἄνω ὅρον τους.

Ἀλλά καί ἄν ἦτο παροῦσα καί ἡ Κυρία Θεοτόκος, ὅπερ οὐδείς ἔχει λόγους νά τό ἀρνηθῇ, μήπως, κατά τήν Πεντηκοστήν, ἐβαπτίσθη καί ἡ κυρία Θεοτόκος ἤ ἔλαβεν καί Αὐτη τό Ἀποστολικόν Χάρισμα, ὅπως οἱ μαθηταί καί Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου; Μήπως **«γλῶσσα ὡσεί πυρός ἐκάθησε»** καί ἐπί τῆς Παναγίας Κεφαλῆς τῆς Κυρίας Θεοτόκου; Ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶχεν δεχθεῖ κατά τήν ὥραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅλον τό πῦρ τῆς Θεότητος, τόν Θεόν Λόγον, ὁ ὁποῖος ἐσαρκώθη ἐκ τῶν ἁγνῶν αἱμάτων της ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καί ἠξιώθη νά γίνῃ Θεοτόκος, ἀλλά Ἀπόστολος δέν προώρισται νά γίνῃ. Αὐτη, ἐνῶ ἠξιώθη νά γίνῃ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί οὕτω, διά τῆς ἀσπόρου συλλήψεως, καί τοῦ ἀδιαφθόρου τόκου, ἔλαβεν μέρος εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, κατέστη Θεοτόκος καί Παναγία, ἀνωτέρα τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφείμ, ὅμως Ἀπόστολος δέν ἔγινεν, ὅπως ἔγιναν οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου. Αὐτοί, κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς,(1) ἐδέχθησαν τήν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος «ἐν πυρίναις γλώσσαις», κατεστάθησαν Ἀπόστολοι καί ἠξιώθησαν νά γίνουν Οἰκονόμοι τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καί νά συνεχίσουν τήν θείαν Οἰκονομίαν ὄντες εἰς τύπον

---

(1) Πέραν τοῦ Καινοδιαθηκικοῦ βαπτίσματος δι' ὕδατος καί πνεύματος.

καί τόπον Χριστοῦ. Ὁ πράγματι ἀπών κατά τήν ἱστορικήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς Ἀπ. Παῦλος, ἐκλήθη ὑπό τοῦ Κυρίου ἀργότερον, **ἐδέχθη ὅμως τήν ἰδίαν χάριν τοῦ ἰδίου Ἁγίου Πνεύματος καί ἔζησεν ὁμοίαν ἄλλην Πεντηκοστήν,** διό ἡ Ἐκκλησία τόν συγκατερρίθμησεν μετά τῶν Δώδεκα καί τόν εἰκονίζει ἀπ' ἀρχῆς εἰς τήν Πεντηκοστήν ὁμοῦ μετά τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων καί εἰς τήν πρώτην θέσιν ἀπέναντι τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Μήπως οἱ πέντε δέν θεωροῦν τόν Ἀπόστολον Παῦλον ἰσάξιον τῶν δώδεκα καί αὐτοῦ τοῦ πρωτοκορυφαίου Ἀπ. Πέτρου; Μήπως ἀπηχοῦν τήν ἄποψιν ἤ ὅτι δέν εἶναι ἰσάξια καί ἑνιαία καί ἡ «Πεντηκοστή» ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη εἰς τόν Ἀπ. Παῦλον; Μήπως ἀποτελεῖ, διά τούς πέντε, ὅρον Ὀρθοδοξίας ἡ εἰκόνισις τῆς Κυρίας Θεοτόκου μετά τῶν Δώδεκα; Μήπως τήν θεωροῦν Ἀπόστολον, μήπως Ἐπίσκοπον, ἤ τό «τέταρτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος»; Μήπως ὑπάρχει ὑπολανθάνουσα ἡ Δυτική Μαριολατρεία; Ἤ μήπως ὑπάρχει ἁπλῶς παντελής σκοτισμός λόγω τῆς ὑπό τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείψεώς των; Ὅ,τι καί ἄν συμβαίνη εἶναι σοβαρόν δι' αὐτούς. **Ἀπό δογματικῆς ἀπόψεως δέν ἀποτελεῖ ὅρον ὀρθοδοξίας ἡ εἰκόνισις τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς τήν Πεντηκοστήν, ἀλλ' ἁπλῆν ἱστορικήν εἰκόνισιν.**

Ἡ Πεντηκοστή ὅμως δέν εἶναι ἕνα ἁπλοῦν ἱστορικόν γεγονός. Εἶναι ἕνα μυστήριον πραγματικόν συνεχές καί διαχρονικόν. Ἡ ἴδια Χάρις τῆς Πεντηκοστῆς ἐπενήργησεν τότε εἰς τούς Ἁγ. Ἀποστόλους, ἡ ἰδία καί ὅταν Ἐκεῖνοι εἰς τήν συνέχεια ἐχειροτόνουν τούς Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους καί ἀνεδείκνυον Διαδόχους των καί Οἰκονόμους τῆς Ἰδίας Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καί ἐκεῖνοι πάλιν ὅτε ἐχειροτόνουν τούς Διαδόχους των καί μέχρι τῶν σημερινῶν Διαδόχων Ἐκείνων, δηλαδή τῶν συγχρόνων γνησίων Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων, ἐγίνετο καί γίνεται ἡ αὐτή ἐπί μέρους Πεντηκοστή. Ἀλλά καί γενικῶς ἡ ἴδια **ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία συνεχής, ἀδιάκοπος καί ζῶσα Πεντηκοστή. Αὐτῆς τῆς Πεντηκοστῆς δέν συμμετέχουν οἱ πέντε μετά τά αἱρετικά τους φρονήματα καί τό σχῖσμα.**

Ἀναθεματίζουν λοιπόν Ἁγίας καί Ἱεράς Εἰκόνας, τάς ὁποίας ἡ μακραίων παράδοσις (2000 ἐτῶν) τῆς Ἐκκλησίας ἐβίωσεν καί ἐδέχθη ὡς ἀπολύτως Ὀρθοδόξους. Ἀφοῦ ἀνεθεμάτισαν τάς ἀναριθμήτους ἁγίας Εἰκόνας τῆς Πεντηκοστῆς, αἱ ὁποῖαι φέρουν καί τόν Ἀπ. Παῦλον ἤ παραλείπουν τήν Κυρία Θεοτόκον, εὐνόητον εἶναι ὅτι ἀπομακρύνουν ἤ καί καταστρέφουν τάς τοιαύτας εἰκόνας, ὡς δῆθεν «αἱρετικάς». Αὐτό ὅμως εἶναι καθαρά καί πραγματική ἀναβίωσις τῆς Εἰκονομαχίας. **Παρεχώρησεν ὁ Θεός νά πέσουν εἰς τήν ἰδίαν αἵρεσιν, τήν ὁποίαν κακοήθως συνέπλασαν καί ἐπροπαγάνδισαν καί μέ τήν ὁποίαν ἠθέλησαν νά συκοφαντήσουν καί νά δολοφονήσουν Γνησίους Ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Θεολόγους καί Χριστιανούς καί νά προκαλέσουν σχῖσμα, διά νά πλήξουν τήν Ἐκκλησία πρός μεγάλην χαράν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Μασωνισμοῦ, Παπισμοῦ, Σιωνισμοῦ.**

Η΄
ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 16)

Καί πάλιν λέγουν «Ἀνάθεμα (τρίς)», ***«Εἰς τούς φρονοῦντας καί ἐπιμένοντας ὅτι εἰς τήν Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά εἰκονίζονται μαῖες καί λουτρόν, ...καθότι ταῦτα πάντα εἶναι δογματικῶς ἀπαράδεκτα καί αἱρετικά, ὡς προσβάλλοντα τά δόγματα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ,*** (σ.σ. ἐδῶ ἀπηχεῖται μονοφυσιτισμός καί προηγουμένως δοκητισμός) ***καί περί τοῦ ἀειπαρθένου τῆς Θεοτόκου καί ὡς προερχόμενα ἀπό τά ἀπόκρυφα, νόθα καί ψευδεπίγραφα εὐαγγέλια, τά ὁποῖα ἔχουν καταδικασθῆ καί ἀναθεματισθῆ ὑπό τῆς Ἐκκλησία μέσω τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Ἀνάθεμα (τρίς)».***

Σύμφωνα πάλιν μέ τόν ἀνωτέρω ψευδοόρον, κάθε εἰκών τῆς Γεννήσεως, εἰς τήν ὁποίαν εἰκονίζεται λουτρόν καί μαῖα, εἶναι αἱρετική κατά τούς πέντε, διό τήν ἔχουν «ἀναθεματίσει» καθώς καί ὅσους δέχονται αὐτάς τάς εἰκόνας, τάς ὁποίας αὐτοί τάς ἀπομακρύνουν καί τάς καταστρέφουν, διότι, κατ' αὐτούς, *«προσβάλλουν τό δόγμα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ»,* ἐνῶ ἀγνοοῦν ἤ ἀποσιωποῦν ὅτι ἡ ἰδία ὡς ἄνω διατύπωσίς των κηρύσσει μονοφυσιτισμόν καί δοκητισμόν, διότι ὁ Χριστός δέν ἦτο μόνον Θεός ἀλλά καί ἄνθρωπος, ὅπερ κηρύσσεται καί διά τῆς ἐν λόγῳ εἰκονίσεως. **Ἑκατομμύρια τοιχογραφίαι καί φορηταί εἰκόνες «ἀναθεματίσθησαν (τρίς)», ἀλλά καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ συνόλῳ τους ἐδέχθησαν αὐτάς τάς Ἱεράς εἰκόνας, καί αὐτή ἡ Καθολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία «ἀνεθεματίσθη» ἀπό τούς πέντε σχισματοαιρετικούς!** Αὐτά εἶναι τά κατορθώματα τοῦ διαβόλου, ὅταν κανείς παραδοθῆ εἰς αὐτόν! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἔφθασαν εἰς αὐτό τό ἀξιοθρήνητον κατάντημα, ὄχι τόσον ἀπό τήν ἀγραμματοσύνη τους, ὄχι ἀπό τήν ἀμάθειά τους, ἀλλά διότι ἠθέλησαν νά πολεμήσουν καί νά διώξουν τήν Ἐκκλησία! Διό ἐγκατελείφθησαν ἀπό τόν Θεόν καί σκοτισθέντες ἀπό βάραθρον εἰς βάραθρον πίπτουν.

Εἰς τάς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως, ἀπ' ἀρχῆς ἀπαντῶνται καί λουτρά καί αἱ μαῖαι, **ὄχι διότι ἠμφισβητήθη ποτέ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀλόχευτος τόκος τῆς Θεοτόκου ἤ ἡ Θεότης τοῦ Χριστοῦ,** ὅπως παραπλανητικῶς πλήν ὅλως ἀνοήτως οὗτοι ἰσχυρίζονται,[1] **ἀλλά καταφανέστατα διά νά ὁμολογηθῆ καί διά τῆς εἰκόνος αὐτῆς ὅτι ὁ γεννηθείς ἐκ τῆς Παρθένου Χριστός εἶναι ὁ πράγματι σαρκωθείς Θεός Λόγος, δηλαδή διά νά δοθῆ ὀρθόδοξος ἀπάντησις εἰς τήν αἵρεσιν τοῦ Δοκητισμοῦ.** Ὁ Δοκητισμός ὡς αἵρεσις ἐνεφανίσθη ἤδη ἀπό τόν πρῶτον χριστιανικόν αἰῶνα καί ἐδέχετο ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶχεν πραγματικόν σῶμα ἀλλά φαινομενικόν, κατά δόκησιν, καί ἑπομένως δέν ἐσαρκώθη πραγματικά ἐκ τῆς Παρθένου

(1) Δέν εἶναι οἱ πρῶτοι, αὐτῶν προηγήθησαν ἄλλοι εἰς τό παρελθόν ὁμοίως πεπλανημένοι, οἱ ὁποῖοι ἐσοβάτιζαν τάς τοιχογραφίας κλπ.

καί δέν ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου πραγματικός Θεάνθρωπος! Ἁπλῶς ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, ἐνῶ δέν ἦτο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ο θεολόγος καί Εὐαγγελιστής γράφει περί τῶν αἱρετικῶν δοκητῶν: **«Πολλοί πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τόν κόσμον μή ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστόν ἐρχόμενον ἐν σαρκί»** (Β' Ἰωάνν. 7) καί ἀλλοῦ χαρακτηρίζει τούς **«Δοκητάς»** ὡς **«πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου»** (Α' Ἰωάνν. δ 3). Ὁ Δοκητισμός δέν ἐξέλειπεν ἀλλά συνεχίζεται καί κατά τούς μετέπειτα αἰῶνας ὡς μονοφυσιτισμός καί συνδέεται καί μέ ἄλλας αἱρέσεις. **Ἡ παρουσία τοῦ λουτροῦ καί τῆς γυναικός περιποιουμένης τόν Κύριον, ὡς βρέφος, ἐσημειώθησαν διά νά τονίζουν ὅτι ὁ Θεός Λόγος ἐνηνθρώπησεν πραγματικά καί οὐχί κατά δόκησιν. Δέν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μέ τήν ἄσπορον σύλληψιν καί τόν ἀδιάφθορον καί ἀλόχευτον τόκον.**

Τί εἶναι ὅμως καί τό δόγμα τοῦ ἀλοχεύτου τόκου; Ὁ ἀλόχευτος καί ἀδιάφθορος τόκος τῆς Παρθένου καί Θεοτόκου, στηρίζεται εἰς τήν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἄσπορον σύλληψιν. Αὐτό τό γεγονός τῆς ἀδιαφθόρου καί χωρίς πόνους καί αἷμα (=ἀλόχευτος τόκος) γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἐνεθάρρυνε καί ἐνίσχυε τήν αἵρεσιν τοῦ Δοκητισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκήρυσσε ὅτι ὁ Κύριος μόνον κατά φαντασίαν ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος ἐνῶ δέν ἦτο. Διά νά τονισθῇ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός, ναί μέν συνελήφθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἀσπόρως καί ἐγεννήθη ἀδιαφθόρως καί ἀλοχεύτως, ἀλλά ἦτο καί **πραγματικός ἄνθρωπος μέ ὅλα τά ἀδιάβλητα πάθη καί τάς φυσικάς ἀνάγκας τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, (δηλαδή ὡμοιώθη ἡμίν κατά πάντα ὅπως λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος), διά τοῦτο τό θεῖον βρέφος ἐμφανίζεται, ὡς ὅλα τά βρέφη, νά δέχεται περιποιήσεις σωματικάς ὡς «Υἱός Ἀνθρώπου» καί ὄχι ὡς νεόσοφοι τινές ἀποδίδουν περιποιήσεις εἰς λοχείαν.** Αὐτά εἶναι ἐπινοήματα τῶν ἀμαθῶν καί γνωσιομάχων συγχρόνων αἱρετικῶν.

Ἡ ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία εἶχεν ὑπ' ὄψιν της αὐτάς τάς ἱεράς Εἰκόνας μέ τό λουτρόν καί μαῖας, δέν τάς κατέκρινεν, ἀλλά κατέκρινε καί κατεδίκασεν τήν πλάνην - αἵρεσιν πολλῶν Χριστιανῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσυνήθιζον τήν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων νά κάμουν ἐκδηλώσεις διά τήν Θεοτόκον, ὁμοίας, μέ ἐκείνας, τάς ὁποίας ἔκαμον διά ὅλας τάς γυναῖκας, τά λεγόμενα «Ἐπιλόχια». Τούτη ἡ συνήθεια ἀπετέλει ἀτιμίαν καί βλασφημίαν διά τήν κυρίαν Θεοτόκον, ἡ ὁποία ἐγέννησεν τόν **Θεάνθρωπον πλήν ἀδιαφθόρως καί ἀλοχεύτως.** Διό ὅπως ὁμολογοῦμεν τή σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔτσι καί τήν Γέννησιν ὁμολογοῦμεν ἀδιάφθορον καί ἄνευ λοχείας, δηλαδή πόνων καί αἱμάτων, τονίζει ἡ ΣΤ' Οἰκουμ. Σύνοδος καί ἀναθεματίζει ὅποιον θά συνεχίσῃ τά λεγόμενα «ἐπιλόχια» τῆς Θεοτόκου, ἐνῶ ἄν εἶναι κληρικός, διατάσσει νά καθαιρῆται. **Δέν εἶπεν ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικήν Σύνοδος ἀνάθεμα εἰς τάς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως πού εἰκονίζονται λουτρόν καί μαῖαι, οὔτε ἀνάθεμα σ' αὐτούς πού δέχονται αὐτάς τάς εἰκόνας, διότι αὐτάς τάς**

εἰκόνας εἶχεν καί ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος καί ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική καί ἦλθαν τώρα οἱ πέντε ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΑΡΧΑΙ νά τάς «ἀναθεματίσουν»!!!

Μή εἴπη κανείς ὅτι δέν ὑπῆρχον αἱ Ἱεραί αὗται εἰκόνες, ὅτε συνεκροτήθη ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ὑπῆρχον, ὁ δέ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφέρει αὐτάς τάς εἰκόνας ὡς δεδομένας εἰς τήν Ὀρθόδοξον παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τόν περίφημον «Ἀποδεικτικόν λόγον του περί τῶν Ἁγίων καί σεπτῶν εἰκόνων» τοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρει καί τήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τήν ὁποίαν παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία καί τήν περιγράφει ὡς ἑξῆς: **«Οὕτως γάρ παρελάβομεν αὐτήν** (σ.σ. τήν Ἐκκλησίαν) **ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων κεκοσμημένην... τήν γέννησιν, τό σπήλαιον, τήν φάτνην, τήν μαῖαν καί τά σπάργανα· τόν ἀστέρα, καί τούς μάγους, καί τά ἑξῆς...»** (P.G. Τόμος 95, σελ. 313 D). Ἐπισημαίνομεν καί τονίζομεν ὅτι τά σπάργανα καί αἱ μαῖαι ἤ τό λουτρόν[1] δέν ἔχουν σχέσιν μέ τόν **ἀδιάφθορον καί ἀλόχευτον τόκον,** ἀλλά μέ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Θεανθρώπου.

Θ΄
ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. σελ. 16)

Μέ τόν ἔνατον ψευδοόρον των λέγουν «Ἀνάθεμα (τρίς)» ***«Εἰς τούς φρονοῦντας... ὅτι ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς Ἁγίας Του Θεανδρικῆς μορφῆς δέν χωρίζει τήν σάρκα Του τῆς Θεότητος» καί καταπατοῦντας οὕτω τόν ὅρον τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου ἡ ὁποία ἀποφαίνεται: «Ἀνωτέρα περιγραφῆς ἐστί, καθώς εἴπομεν ἡ Θεία φύσις ἡ δέ ἀνθρωπίνη περιγεγραμμένη καί οὐδείς τῶν εὖ φρονούντων περιγραπτήν λέγων τήν ἀνθρωπείαν φύσιν, ταύτῃ συμπεριγράφει τήν ἀπερίγραπτον οὖσαν».***

Τί λέγουν καί τί «ἀναθεματίζουν» πάλιν μέ αὐτόν τόν ψευδοόρον; Πρῶτον κηρύσσουν Χριστολογικήν αἵρεσιν! Κηρύσσουν ὅτι μέ τό νά εἰκονίζεται ὁ Χριστός (κατά τήν ἀνθρωπίνην φύσιν), χωρίζεται ἡ σάρκα (ἡ περιγεγραμμένη ἀνθρωπίνη φύσις) ἀπό τήν Θεότητα, ὅπερ αἱρετικώτατον, διότι ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ, καίτοι ἡ θεία φύσις Αὐτοῦ δέν συμπεριγράφεται μετά τῆς περιγεγραμμένης ἀνθρωπίνης, ὅμως δέν νοεῖται καί κεχωρισμένη. Ὁ ὅρος τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς τόν ὁποῖον παραθέτουν, δέν λέγει ὅτι μέ τό νά μήν συμπεριγράφεται ἡ θεία φύσις χωρίζεται αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης, ὅπως φρονοῦν

---

(1) Μήν ἐπικαλεσθῇ κανείς τήν προσωπικήν ἄποψι τοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, διότι ἡ γνώμη τοῦ πολυγραφωτάτου μοναχοῦ, ἄν βέβαια εἶναι ἰδική του, ὅταν ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τήν Ὀρθόδοξον παράδοσιν καί μέ αὐτήν τήν ΣΤ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ οὐδείς τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι ἀλάθητος, πολλῷ μᾶλλον ὁ Ἁγιορείτης Νικόδημος. Δέν θά θέσωμεν τόν Νικόδημον, πάνω ἀπό τόν Ἅγ. Δαμασκηνό καί πάνω ἀπό αὐτήν τήν ΣΤ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον. Ὄχι τοιούτου εἴδους βλασφημίαι. Πέραν ὅμως αὐτῶν, ποῖος δύναται νά βεβαιώση ὅτι ὅλαι αὗται αἱ ἐσφαλμέναι σημειώσεις εἶναι τοῦ πολυγραφοτάτου Νικοδήμου καί ὄχι κάποιου ξένου δακτύλου; Τό θέμα χρήζει, ἐπαναλαμβάνομεν, συστηματικῆς καί βαθείας ἐρεύνης. Ἡ πρώτη προσωπική μας γνώμη εἶναι ὅτι ὅλαι αὗται αἱ σημειώσεις ἴσως δέν ἔχουν σχέσιν μέ τόν Ἱερόν Νικόδημον. Εἰς τά πολυπληθῆ συγγράμματά του πληροφορούμεθα, ὅτι δέν ἀπαντῶνται τοιαῦται ἤ παραπλήσιαι ἀπόψεις.

καί κηρύσσουν καί καταλύουν τήν Ὑποστατικήν ἕνωσιν τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων.

Τί λέγει πρῶτον ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος. Εἰς τήν Γ΄ Πρᾶξιν της (Σελ. 766 τῶν πρακτικῶν ἔκδοσις Ἁγίου Ὄρους) ἀποφαίνεται: «...**σύν τούτοις δέ καί τάς ἁγίας καί σεπτάς εἰκόνας προσκυνοῦντες περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μορφήν δούλου λαβόντος. Οὐ ἡ εἰκών καί τό ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος τῆς ἀδιασπάστως ἑνωθείσης τῇ ἀχράντω αὐτοῦ σαρκί φέρει τόν χαρακτῆρα· ἀόρατος γάρ καί ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις, καί ἀσχημάτιστος· Θεόν γάρ οὐδείς ἑώρακε πώποτε· αὐτός ὁ μονογενής ἐξηγήσατο· ἀλλά τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουργοῦντες τήν εἰκόνα προσκυνοῦμεν... προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τήν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος; ἄπαγε· ἀλλ' ἡνωμένου ταύτῃ ἐξ ἄκρας συλλήψεως...»** (Πρᾶξις Γ΄ σελ. 766).

Εἶναι ρητή καί σαφής ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμ. Σύνοδος: α) Ἡ εἰκών τό ἐκτύπωμα τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τῆς θεότητος ἀλλά τῆς ἀνθρωπότητος, τήν ὁποίαν προσέλαβεν ἐξ ἄκρας συλλήψεως ἀδιασπάστως ἡ Θεότης. β) Προσκυνοῦμεν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ὡς εἰκονίζουσα τήν ΜΙΑΝ Ὑπόστασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τί λέγει ὅμως καί ὁ ὁσιώτατος Χρυσάφιος κατά τοῦ ὁποίου φέρονται μέ αὐτόν τόν ψευδοόρον τους; Ἰδού: «**Ἡ γνώμη ἐξ ἄλλου τῆς 7ης Οἰκουμ. Συνόδου εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία καίτοι εἰκονίζει διά τῆς τέχνης τόν Κύριον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ του μορφῇ, ὅμως διά τῆς ἀπεικονίσεως δέν χωρίζει αὐτη τήν σάρκα Του τῆς Θεότητος, ἥτις εἶναι ἐν αὐτῷ ἑνωμένη καί ὁμόθεος καί ὁμότιμος»** (Περί εἰκονογραφίας, σελ. 8 τέλος καί 9).

Οὐδέν τό μεμπτόν εἰς τήν ἀνωτέρω διατύπωσιν, ἀλλά σύμφωνος ἀπολύτως ἡ διατύπωσις καί τό νόημά της τό θεολογικόν πρός τόν ὅρον τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ εἰκών τοῦ Χριστοῦ, εἶναι περιγραφή τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί δέν συμπεριγράφει τήν ἀόρατον θείαν φύσιν, ὅμως δέν καταλύει τό δόγμα τῆς Ὑποστατικῆς Ἑνώσεως. Θεώμενος καί προσκυνῶν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ δέν ἀσπάζομαι καί δέν τιμῶ ψιλόν ἄνθρωπον, ἀλλά τήν ὁραθεῖσαν Θεανδρικήν μορφήν, τήν Μίαν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Δηλαδή κατά τούς πέντε, εἰκονίζοντες τόν Χριστόν, εἰκονίζομεν φυσικόν «ψιλόν» ἄνθρωπον; Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Κυρίου εἰκονιζομένη διασπᾷ τό δόγμα τῆς Ὑποστατικῆς Ἑνώσεως; Δέν ὑποδηλοῦται ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς σαρκός τό ἕνα Θεανδρικόν πρόσωπον, ἡ μία Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, περιγεγραμμένης μόνον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡ ὁποία κατά τόν Ἱερό Δαμασκηνό δέν ὑφίσταται μόνη της ἀλλά ἐν τῇ ὑποστάσει τοῦ Λόγου; (P.G. 94 σελ. 1097 Α καί Β). Δέν εἰκονίζομεν καί δέν συμπεριγράφομεν ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ τήν θείαν φύσιν, ἀλλά τήν μίαν Ὑπόστασιν Αὐτοῦ, ὡς αὕτη ὡράθη.

Ὁ π. Χρυσάφιος δέν εἶπεν ὅτι ἐν τῇ εἰκόνι ζωγραφίζεται καί περιγράφεται καί ἡ θεία φύσις, ἀλλά ὅτι **«Παρίσταται λοιπόν ὁ Χριστός διά τῆς ὀρθοδόξου τέχνης ὡς θεάνθρωπος, τῆς Θεότητος ὑποδηλουμένης ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς ἁγίας σαρκός Του».** Αὐτόθι, σελ. 9). Ὁ μοναχός ψέγει τήν δυτικήν ἀνορθόδοξον αἰσθησιακήν - κοσμοκεντρικήν εἰκονογραφίαν, ἡ ὁποία καί διά τήν εἰκόνισιν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Κυρίας Θεοτόκου, χρησιμοποιεῖ ἀνθρώπινα ἐξιδανικευμένα πρότυπα - μοντέλα.

Διά νά μήν ὑπάρξῃ ἡ παρά μικρά ἀμφιβολία ρίπτομεν ἄπλετον καί τό φῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει. **«Παντός εἰκονιζομένου, οὐχί ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται... Οὕτω καί ἐπί Χριστοῦ· οὐ καθό ἁπλῶς ἄνθρωπός ἐστι μετά τοῦ εἶναι Θεός, εἰκονίζεσθαι πέφυκεν· ἀλλά καθότι τοῖς ὑποστατικοῖς ἰδιώμασιν ἀπό πάντων ὁμοειδῶν ἀφοριζόμενος, ἐσταυρωμένος ἐστί καί τῷ εἴδει τοῖός δε. Περιγραπτός ἄρα ὁ Χριστός καθ' ὑπόστασιν, κἄν τῇ Θεότητι ἀπερίγραπτος, ἀλλ' οὐκ ἐξ ὧν οὖν ἐτέθη φύσεων».** (P.G. 99, 405 B-C).

Καί πάλιν ὁ ἴδιος Πατήρ λέγει: **«Τό δέ ἐν εἰκόνι προσκυνεῖσθαι Χριστόν, τῆς οἰκονομίας, λόγος, ὅς εἰ καί πνεῦμά ἐστι, καθό Θεός, ἀλλά καί σάρξ ἐστι καθότι ἄνθρωπος. Οὐ ἡ σωματοειδής εἰκών κἄν ἐν ὕλῃ ὁμοιωθῇ, ἀμέριστος ἐστί Χριστοῦ, ὥσπερ καί σκιά τοῦ οἰκείου σώματος· <u>καί προσκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονική ὕλη, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονισθείς Χριστός· ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατήρ καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον»</u>** (P.G. 99, 428 B). Μάλιστα ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ δέν προσκυνεῖται μόνον ἡ μιά θεανδρική Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά διότι ἡ **Ἁγία Τριάς εἶναι ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ,** συμπροσκυνεῖται, ἐν τῷ Χριστῷ, καί ὁ Πατήρ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα! **Ἐν τῇ Εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ Προσκυνεῖται ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ ΤΡΙΑΣ.** Τούς ὑπεδείχθη ὅτι εἶναι ὀρθοδοξοτάτη καί ἡ μελέτη τοῦ Ὁσιωτάτου Μοναχοῦ Χρυσαφίου, ἀλλ' οὗτοι οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι. Πιστεύουν ὅτι ὅσο περισσοτέρους «αἱρετικούς» κηρύξουν, ὅσα περισσότερα «ἀναθέματα» ἐκφωνήσουν, τόσον «ὀρθόδοξοι» θά γίνουν! ἀντί ὅμως τούτου, κατέστησαν πραγματικοί Χριστομάχοι, Ἐκκλησιομάχοι, κατήντησαν... «ἀντίχριστοι» (Α' Ἰωάννου Β18), διά τοῦτο τούς χαρακτηρίζει καί ἡ ἀμετανοησία.

Γ'
ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 17)

Μέ αὐτόν «Ἀναθεματίζουν (τρίς)» τούς Ἀρχιερεῖς: α) Τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν, β) Τόν Μητροπολίτην Κιτίου Ἐπιφάνιον, γ) Τόν Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Νήσων Νικόλαον καί δ) τόν Μητροπολίτην Ἀργολίδος Παχώμιον, διότι κατά τόν ψευδοόρον τῶν πέντε, ***«ἀνέλαβον ὡς ἀρχηγοί, νά στηρίξουν καί νά προωθήσουν τήν αἵρεσιν τῆς νεοεικονομαχίας, ἀνακαλῶντες τήν ὑπογραφήν των, οἱ δύο πρῶτοι,***

ἐκ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου» καί διότι ἔτσι *«ἐβλασφήμησαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»!*[1]

«Ἀναθεματίζουν» τούς προαναφερθέντας γνησίους Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους, διότι μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, διεχώρισαν τάς εὐθύνας των ἀπό τήν καταχθόνιον καί αἱρετικήν «β' ἐγκύκλιον» τῶν πέντε, καί οὕτω δέν «ἀνεθεμάτισαν» τήν Ὀρθοδοξίαν, καί δέν ἐβλασφήμησαν τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀναθεματίζουν λοιπόν τούς Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους, διότι ἐγκαίρως διέγνωσαν ὅλας τάς ἀπροκαλύπτους ἤ καί κεκαλυμμένας βλασφημίας τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου» των (23.2.1993) καί ἀπέσυραν τάς ὑπογραφάς των.[2] «Ἀναθεματίζουν» τούς Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους, διότι τούς ἠξίωσεν ὁ Θεός καί ἀνέλαβον τάς εὐθύνας των καί ἐχάλασαν τά σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

«Ἀναθεμάτισαν» ἐπίσης τούς Κανονικούς καί Ὀρθοδόξους πιστούς Ἀρχιερεῖς, διότι εἶπον ὅτι **«δέν ὑπάρχει εἰς τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἰκονομαχία καί εἰκονομάχοι»**! Ὅταν δέ τήν 23.2.1993 ὁ μητροπολίτης Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος, παρών εἰς τήν ἱστορικήν αὐτήν συνεδρίαν, ἠρώτησεν τί εἶναι τέλος πάντων «εἰκονομαχία», οἱ πέντε ἀπήντησαν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κιτίου εἶναι «εἰκονομάχος»! Ποῖοι ὅμως εἶχον τήν εἰκονομαχίαν μέσα των καί ἄλλα βλάσφημα καί αἱρετικά, τό ἀπεκάλυψεν αὐτή ἡ ἀποκληθεῖσα ὑπό τῶν πέντε ὡς «β' ἐγκύκλιος» καί περισσότερον αὐτή τοῦ Ἰανουαρίου 1997 τήν ὁποίαν ἀναλύωμεν καί ἐπί τῆς ὁποίας γνωματεύομεν.

Εἶναι θλιβερόν, εἶναι πρός ταπείνωσίν μας ὅτι ἐκαυχόμεθα δι' αὐτούς τούς ἀνθρώπους, δι' αὐτούς τούς Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι ἀπέδειξαν ὅτι «ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν»! Δέν ὑπῆρξεν, καί δέν θα ὑπάρξη εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰκονομαχία. Αὐτη πλέον εἶναι θλιβερά πραγματικότης μόνον εἰς τήν «πονηράν συναγωγήν» τῶν πέντε, καί ὄχι μόνον εἰκονομαχία!

---

(1) Ποῖον «Ἅγιον Πνεῦμα»; Τό ἴδικό τους πονηρόν πνεῦμα βίας καί ἀπάτης, μέ τό ὁποῖον προσῆλθον εἰς ἐκείνη τήν συνεδρίασιν τῆς 23.2.1993 καί ἀφοῦ ἐξήσκησαν ἐξουθενωτικήν βίαν καί τρομακρατίαν ἀσύλληπτον ἀπό πρωΐας μέχρις ἑσπέρας καί ὑπό τήν ἀπειλήν: «ἤ ὑπογράφεις ἤ κηρύσσεσαι εἰκονομάχος, καί καθαιρεῖσαι» καί ἑπομένως προκαλεῖται σχίσμα, καί οὕτω ἀπέσπασαν τάς ὑπογραφάς; Αὐτό εἶναι τό «Α...Π...» τῶν πέντε! **Δέν ἐβλασφήμησαν τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τήν ἀνάκλησιν τῶν ὑπογραφῶν των οἱ ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς ἀλλά συνέτριψαν τόν διάβολον, μέ τόν ὁποῖον συνεμάχησαν οἱ πέντε διά νά ἐπιβάλουν τό σατανικόν τους κείμενον τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου», καί ἐξ ἐκείνου ἔφθασαν εἰς αὐτό τῆς Γ' Ἐγκυκλίου των.**

(2) Ὑπάρχει ἡ ἄποψις, ὅτι δέν ἔπρεπε κἄν νά ὑποχωρήσουν εἰς τούς ἐκβιασμούς καί νά θέσουν τήν ὑπογραφήν τους εἰς τό σχέδιον, διότι δέν χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τά τῆς πίστεως, καί ὅτι οὕτω ἐκοινώνησαν τῶν βλασφημιῶν τῶν πέντε. Συμμεριζόμεθα τήν ἄποψιν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀλλά ἄν ὁ οἱοσδήποτε μεταφερθῇ ἐν τῷ συγκεκριμένῳ τόπῳ καί χρόνῳ, θά ἀντιμετωπίσῃ ὄχι τό δίλημμα ἀλλά τήν εὐθύνη τῆς ὑπογραφῆς ἤ τήν εὐθύνην τοῦ σχίσματος. Διά τοῦτο ὑπέγραψαν οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς ὑπό ὅρους τό σχέδιον, διά νά δοθῇ ἑκατέρωθεν ὁ χρόνος πρός νηφαλιωτέραν σκέψιν καί τοποθέτησιν. Ὅταν ὅμως τό ὑπογραφέν σχέδιον ἐξεδόθη ληστρικῶς ὡς «β' ἐγκύκλιος», τότε οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς ἀνεκάλεσαν τάς ὑπογραφάς των.

ΙΑ΄
ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Α΄υτόθι σελ. 17)

Μέ τόν ἐνδέκατον ψευδοόρον των, Ἀναθεματίζουν (τρίς)» ***«τούς ἀποτελοῦντας τόν Ἐκκλησιομάχον, θεομάχον, ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος μέ σιωνιστικήν καί ἑβραϊκήν τακτικήν καί μέθοδον ἐδημιούργησεν, ἀνεβίωσεν καί συστηματικῶς διέδωσεν, προφορικῶς και ἐγγράφως τήν αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας... ὅστις μηχανισμός ἀποτελεῖται ἀπό τούς αἱρεσιάρχας πρωτεργάτας καί ἀρχηγούς Μάξιμον, Στέφανον, Νεόφυτον (τούς ἀδελφούς Τσακίρογλου), Κασσιανόν Μπράουν, Ἀμφιλόχιον Ταμπουρᾶν, Χρυσάφιον Κουγιουμτζόγλου, Κήρυκον Κοντογιάννην, Εὐστάθιον Τουρλῆν, Ἐλεύθεριον Γκουτζίδην, Δημήτριον Κάτσουραν καί τούς σύν αὐτοῖς ὁμοφρονοῦντας καί ἀκολουθοῦντας».***

Ἐνῶ οἱ πέντε μέ αὐτό τό ἐλεεινολόγημα ἐπεδίωξαν νά ἐξασφαλίσουν ἕνα ἰσχυρόν ἄλλοθι δι᾽ ἑαυτούς, τῇ ἀληθείᾳ ὅμως ἐζωγράφισαν καί παρουσίασαν τήν ἰδικήν των, πραγματικήν εἰκόνα. Ὁ ὅρος αὐτός, ὡς χαρακτηρισμός εἶναι ὁ ἀπολύτως ἀληθής **αὐτοχαρακτηρισμός** των. Χωρίς νά τό θέλουν, οἱ πέντε, αὐτοχαρακτηρίζονται ἀντικειμενικῶς, ἀληθῶς καί δικαίως! «Ἀποτελοῦν, πράγματι, ἐκκλησιομάχον, θεομάχον, ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος (τῷ ὄντι) μέ σιωνιστικήν καί ἑβραϊκήν τακτικήν καί μέθοδον ἐδημιούργησεν, ἀνεβίωσεν καί συστηματικῶς διέδωσεν προφορικῶς καί ἐγγράφως τήν αἵρεσιν τῆς Νεοειοκονομαχίας». Ἐάν οἱ πέντε, δέν ἀποτελοῦν, κατά τήν ἰδίαν αὐτῶν ἔκφρασιν, ***«Ἐκκλησιομάχον, Θεομάχον, ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν»,*** ἀλλ᾽ εἶναι καί ἀγγελόμορφοι ἄνθρωποι, τί ἔκαναν δι᾽ ἡμᾶς τούς κακούς ἀνθρώπους; Τό σχῖσμα διατί τό ἔκαμαν; Δέν μποροῦσαν ὡρισμένους ἀνθρώπους, ὅσον «ὑψηλά» καί ἄν ἦσαν, **νά τούς ἀπεμάκρυνον μέ τήν κανονικήν Ἐκκλησιαστικήν καί δικαίαν Ὀρθόδοξον διαδικασίαν καί οὕτω νά «ἀπήλλασον» τήν Ἐκκλησίαν ἀπ᾽ αὐτούς; Ὅταν μάλιστα, αὐτοί ἦσαν πέντε καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μόνος του μέ δύο μόνον Κανονικούς Ἀρχιερεῖς;!**

Διατί, ὡς ἀπερίτμητοι καί σκληροτράχηλοι, ἠρνήθησαν νά διαλεχθοῦν ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ, ὥστε τό καθ᾽ ὑπαγόρευσιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων σχῖσμα των νά μήν γίνῃ; Τό σχῖσμα ποῖον ὠφέλησε καί ποῖον ὠφελεῖ; Τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., τούς πιστούς ὡς ἄτομα, ὡς ψυχάς ἀθανάτους ἤ τόν Σιωνισμόν, τήν Μασωνίαν, τό Βατικανόν καί τόν Οἰκουμενισμόν - Νεοημερολογιτισμόν; Ποῖοι ἐκ τῶν ἔργων των προκύπτει ὅτι κατεστάθησαν ὄργανα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, καί ἐπετέλεσαν ἔργον Ἀντιχρίστου;

Διατί αὐτοί οἱ «Ζηλωταί», οἱ «Ἅγιοι» ἠρνήθησαν καί μετά τό σχῖσμα νά διαλεχθοῦν μέ τήν ἀγάπη καί μέ τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως, ὥστε νά θεραπευθῇ ἐν τῇ γενέσει του τό σχῖσμα τοῦ Μαΐου τοῦ 1995, καί νά προφυλαχθοῦν ἀπό περαιτέρω βλασφημίας καί αἱρέσεις των καί νά δοξασθῇ ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του;

Τά ἀνόητα, ἀλλά καταστρεπτικά διά τούς ἰδίους ἀναθέματά των, αἱ κακοδοξίαι των, αἱ περιστροφαί, διαστροφαί, περερμηνεῖαι, τά ψεύδη, αἱ συκοφαντίαι, ἡ μισαλοδοξία, οἰκοδομοῦν ἐν Χριστῷ τούς ὀπαδούς των; Τί τό κοινόν δύναται νά παρουσιάσῃ καί τό ἦθος τῶν πέντε μισαλλοδόξων Ἐκκλησιομάχων - Σχισματοαιρετικῶν πρός τό ἀληθές Χριστιανικόν ἦθος;

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν μας τάς κάτωθι συγκεκριμένας ἐνεργείας τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν (κ.κ. Γρηγορίου, Ματθαίου, Θεοδοσίου, Τίτου καί Χρυσοστόμου), ὅπως αὗται προκύπτουν ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἐγγράφων των:

α) Τό ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 95/10.5.1995 ἔγγραφόν των, τό ὁποῖον, ἐκκινεῖ ὡς Ἐπιστολή, ἡ ὁποία εἰς τήν συνέχεια ἐξελίσσεται εἰς συμπεπλασμένον κατηγορητήριον κατά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Ἀνδρέου καί εἰς τό τρίτον μέρος καταλήγει εἰς «δικαστικήν ἀπόφασιν»!

β) Τήν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 4/7.6.1995 «Ἀπόφασιν - Ἀνακοίνωσίν» των, καθώς καί τάς σχετικάς ὑπ' ἀριθμ. 5/16.6.1995 «Γνωστοποίησιν» καί ὑπ' ἀριθμ. 6/16/29.6.95 «Ἀνακοίνωσίν» των.

γ) Τήν ὑπ' ἀριθμ. 10/25.6.1995 (8.7.1995) «Ἀπόφασιν» τῶν πέντε, ἡ ὁποία φέρεται ὡς «Ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν».

Τά ἀνωτέρω ἐξεταζόμενα ὑπό τό φῶς τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἀποκλειστικά ρυθμίζουν τήν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας καί τό Ἐκκλησιαστικόν Αὐτῆς Δίκαιον, ἀναλύονται καί κρίνονται ὡς κατωτέρω:

1. ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 95/10.5.1995 ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ὡς προκύπτει ἀπό τό ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 95/10.5.1995 ἔγγραφον, πέντε Ἐπίσκοποι, ἤτοι, οἱ Μεσσηνίας **Γρηγόριος**, Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος **Ματθαῖος, Φθιώτιδος Θεοδόσιος**, Σερβίων καί Κοζάνης **Τίτος** καί Θεσσαλονίκης **Χρυσόστομος**, ἀνήκοντες εἰς τό Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἐν ἀγνοία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καί Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀνδρέου, καθώς καί ἐν ἀγνοία τῶν Σεβ/των Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καί Νήσων Νικολάου καί Ἀργολίδος Παχωμίου, καθώς καί τοῦ Ἀρχιγραμματέως Αὐτῆς συνηθροίσθησαν λάθρα εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ὁδός Θηβῶν *«οἶκος Ἁγίας Σκέπης»*. Οὗτοι κατά τήν ἐν λόγῳ συνεδρίασίν των, ὑπέγραψαν ὡς ***«Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας»*** ἔγγραφον, τό ὁποῖον ἐνῶ ἐκκινεῖ ὡς ἐπιστολή, τήν ὁποίαν ἀπευθύνουν ***«πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ἀνδρέαν»*** ἀκολούθως ἐξελίσσεται εἰς συμπεπλασμένον κατηγορητήριον κατ' Αὐτοῦ, καί ἐν τέλει καταλήγει εἰς δικαστικήν ἀπόφασιν τήν ὁποίαν πλέον ὑπογράφουν: ὡς ***«Οἱ[1] Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»***, καί ἡ ὁποία λέγει:

---

(1) Δηλαδή αὐτοί εἶναι «οἱ Μητροπολῖται» τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ὑπάρχουν ἄλλοι Μητροπολῖται ἤ Ἀρχιεπίσκοπος!!!

«..

Κοινῇ ἀποφάσει καί διαγνώμῃ ἡμῶν

α) Ἀπαλλάσομεν ὑμᾶς τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν σας καθηκόντων.

β) Θέτομεν ὑμᾶς ἐπ' ἀόριστον εἰς ἀργίαν ἀπό πάσης ἱεροπραξίας, μέχρις ἐκδικάσεως τῶν ἀνωτέρω ἀντικανονικῶν πράξεων καί ἐνεργειῶν σας.

γ) Καλοῦμεν ὑμᾶς, τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, ὅπως προσέλθητε αὐτοπροσώπως, ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί παράσχητε ἐξηγήσεις ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω...

Ἡ παροῦσα ἀπόφασις κοινοποιεῖται πρός τούς:

α) Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον.

β) Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀργολίδος κ. Παχώμιον.

Καθήκοντα προσωρινοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως ἀνατίθενται εἰς τόν ἔχοντα τά πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Γρηγόριον...

Διατελοῦμεν, ἀναμένοντες, μετά τῆς ἐν Χριστῷ Ἀγάπης,

Ἐν Μάνδρα τῇ 10/23 Μαΐου 1995

Οἱ Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

† Ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Σερβίων καί Κοζάνης ΤΙΤΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀπό τήν ὡς ἄνω ἐνέργεια προκύπτουν καί στοιχειοθετοῦνται Κανονικά, τά κάτωθι ἀδικήματα:

1) Οἱ πέντε Μητροπολῖται συνεννοοῦνται κρυφίως μεταξύ των, καί συναντῶνται τήν 10.5.1995 εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, χωρίς τήν γνώμην ἤ γνῶσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Ἀνδρέου καί τῶν Μητροπολιτῶν: Πειραιῶς καί Νήσων Νικολάου καί Ἀργολίδος· Παχωμίου καί τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τότε Παν/του Ἀρχιμανδρίτου Κηρύκου. Δέν φαίνεται πουθενά ποῖος ἐκάλεσε αὐτήν τήν συνωμοτικήν συνάθροισιν ἤ ἄν ὑπῆρξε πρόσκλησις. Συναντῶνται ὡς φατριαστική ὁμάδα καί δέν ὑπογράφουν οὔτε ἁπλῆν ἐπιστολήν, οὔτε ὑποβάλλουν Κανονικήν καταγγελίαν, τήν ὁποίαν εἶχον δικαίωμα νά ὑπογράψουν ἀπό κοινοῦ κανονικῶς, καί κατά τόν ΣΤ΄ Κανόνα τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί νά τήν ὑποβάλουν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλά συντάσσουν συμπεπλασμένον ψευδές κατηγορητήριον, δικάζουν ληστρικώτατα, οἱ ἴδιοι οἱ «καταγγέλλοντες» ἐρήμην, καί

χωρίς νά ἔχει προηγηθεῖ ἁρμοδίως παραπομπή, καταδικάζουν οἱ ἴδιοι οἱ κατήγοροι καί μετά καλοῦν εἰς ἀπολογίαν ὄχι πλέον τόν «κατηγορούμενον», ἀλλά τόν ἤδη «καταδικασθέντα» μέ δύο καταδίκας, ἐνῶ ἔχουν ὁρίσει καί «τοποτηρητήν», τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου!

Τί συνεπάγεται εἰδικώτερον ἀπό κανονικῆς ἀπόψεως ἡ συγκεκριμένη ἐνέργεια τῶν πέντε, καί πρῶτον τί συγκροτοῦν οἱ πέντε Μητροπολῖται, ὅτε συνηθροίσθησαν εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς, τήν 10.5.1995;

Ἐνῶ κατά τήν ἰδικήν των ἀρχικήν ὁμολογίαν ἁπλῶς εἶναι ὡρισμένοι ***«Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»***, ἐν τέλει ὅμως ὑπογράφουν ὡς ***«Οἱ Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».*** Δηλαδή ὑπογράφοντες μέ τήν πρόθεσιν τοῦ ἄρθρου ***«Οἱ»*** **δηλώνουν ὅτι οἱ πέντε ἀποτελοῦν τό ὅλον, ἀγνοοῦντες οὕτω τόσον τόν μακαριώτατον Πρόεδρον, ὅσον καί τούς δύο ἄλλους Μητροπολίτας καθώς καί τόν Ἀρχιγραμματέα τῆς Συνόδου.**

Ἀσχέτως ὅμως μέ τό τί οἱ ἴδιοι δηλώνουν, ἀληθές εἶναι ὅτι οἱ πέντε οὗτοι Ἐπίσκοποι, ὅταν τήν 10.5.1995 συνηθροίσθησαν εἰς τήν Μάνδρα Ἀττικῆς καί συνεδρίασαν, δέν ἀπετελοῦν κανονικόν ἐκκλησιαστικόν ὄργανον, ἀλλά σαφῶς **στασιαστικήν φατριαστικήν ὁμάδα, ἡ ὁποία καταφανῶς στασιάζει καί συνωμοτεῖ κατά τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς των Ἀρχῆς, ἤτοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καταπατοῦντες συλλήβδην κάθε ἔννοιαν κανονικῆς τάξεως.**

Μέ τήν ἐνέργειάν των αὐτή οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς κατεπάτησαν πρώτιστα τούς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ὁρίζουν νά μήν πράττουν τίποτε οἱ Ἐπίσκοποι χωρίς τήν γνώμην τοῦ πρώτου, δηλαδή ἐν προκειμένῳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου: **«Τούς Ἐπισκόπους ἑκάστου ἔθνους, εἰδέναι χρή τόν ἑαυτοῖς πρῶτον, καί ἡγεῖσθαι αὐτόν ὡς κεφαλήν, καί μηδέν τί πράττειν περιττόν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης· μόνα δέ πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικία ἐπιβάλλει, καί ταῖς ὑπ' αὐτήν χώραις. Ἀλλά μηδέ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείται τί. Οὕτω γάρ ὁμόνοια ἔσται, καί δοξασθήσεται ὁ Θεός, διά Κυρίου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα»** (ΛΔ' Ἁγίων Ἀποστόλων).

Κατά τόν ὡς ἄνω Ἀποστολικόν Κανόνα, ἀλλά καί τούς **θ', στ' καί κ' τῆς Ἀντιοχείας, καί δ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς καί λ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς** εἶναι ἄκυρος ἐκείνη ἡ Σύνοδος, εἰς τήν ὁποίαν δέν συμμετέχει ὁ Πρῶτος. Ἐνταῦθα ὅμως δέν πρόκειται κἄν περί Συνόδου ἀλλά περί φατριαστικῆς - Συνωμοτικῆς ὁμάδος Ἐπισκόπων ἡ ὁποία στασιάζει κατά τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Διότι α) Ἀπουσιάζει ὁ Πρῶτος καί διότι συνεδριάζουν λάθρα αὐτοῦ. β) Ἀπουσιάζουν οἱ ὑπόλοιποι Κανονικοί Μητροπολῖται καί ὁ Ἀρχιγραμματεύς, οἱ ὁποῖοι καί αὐτοί δέν προσεκλήθησαν, ἀλλά καί παντελῶς ἠγνόουν τήν συνάθροισιν τῶν πέντε Ἐπισκόπων. γ) Συνηθροίσθησαν ἐκτός τῆς Συνοδικῆς αἰθούσης εἰς ἄλλον τόπον (εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς) κρυφίως καί λάθρα. Δηλαδή εἶναι τετελεσμένον τό

ἀδίκημα τῆς συνωμοσίας, φατρίας καί τυρείας, διά τό ὁποῖον ὁ ιη' Κανών τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁρίζει: «**Τό τῆς συνωμοσίας, ἤ φατρίας ἔγκλημα, καί παρά τῶν ἔξω νόμων πάντη κεκώλυται, πολλῷ δή μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦτο γενέσθαι ἀπογορεύειν προσήκει. Εἴ τινες Κληρικοί ἤ Μονάζοντες εὑρεθεῖεν, ἤ συνωμνύμενοι, ἤ φατριάζοντες, ἤ κατασκευάς τυρεύοντες Ἐπισκόποις ἤ Συγκληρικοῖς ἐκπιπτέτωσαν πάντες τοῦ οἰκείου βαθμοῦ**». Ὅρα καί τόν λδ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνει τόν ἀνωτέρω κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς.

Οἱ πέντε εἶχον τό Κανονικόν δικαίωμα, ἀλλά καί καθῆκον, ἐάν πράγματι ἠδύναντο νά στοιχειοθετήσουν οἱοδήποτε ἀληθές κατηγορητήριον κατά τοῦ Πρώτου, νά ἐνεργήσουν Κανονικά. Ἤτοι νά ὑποβάλουν κοινήν καταγγελίαν πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὑπογράφοντες ἐν ταυτῷ καί τήν προβλεπομένην ὑπό τοῦ ΣΤ' Κανόνος της Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ΔΗΛΩΣΙΝ ΤΑΥΤΟΠΑΘΕΙΑΣ καί νά διεκδικήσουν τήν κανονικήν καί ἄμεσον διαδικασίαν πρός ἐκδίκασιν τῆς καταγγελίας των, ἐφ' ὅσον, ἐννοεῖται, αὕτη ἐξητάζετο ἁρμοδίως ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί δέν ἀπερρίπτετο. Τήν κανονικήν ταύτην ὁδόν οὐδόλως ἠκολούθησαν, προετίμησαν δέ τήν ἐκ διαμέτρου ὅλως ἀντίθετον πρός πᾶσαν Κανονικήν ἔννοιαν καί Δίκαιον μέθοδον, διότι αἱ προβελλόμεναι ὑπό τῶν πέντε, πάσης φύσεως, κατηγορίαι εἰς βάρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἦσαν πάντη ἀνυπόστατοι καί ἀπετέλουν καθαράν σύμπλασιν ὑπό τῶν συνωμοτησάντων φατριαστῶν Ἐπισκόπων.

Ἑπομένως οἱ πέντε, συναθροισθέντες τήν 10.5.1995 εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς.

α) Δέν ἀποτελοῦν οὔτε Ἱεράν Σύνοδον, οὔτε ἄλλο Κανονικόν Ἐκκλησιαστικόν Ὄργανον, ἀλλά στασιαστικήν, φατριαστικήν καί συνωμοτικήν ὁμάδα,(1) ἡ ὁποία στασιάζει κατά τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἤτοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλά καί κατ' αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Κανονικῆς Τάξεως. Διά τούς λόγους αὐτούς αἱ ἀποφάσεις των εἶναι παντελῶς ἄκυροι καί ἀνυπόστατοι λογίζονται.

β) Συνέπλασαν ψευδές κατηγορητήριον κατά τοῦ Πρώτου, τό ὁποῖον δέν ὑπέβαλον κανονικῶς εἰς τό ἁρμόδιον Κανονικόν Ἐκκλησιαστικόν ὄργανον, δηλαδή δέν ὑπῆρξεν κἄν καταγγελία, οὔτε παραπομπή τοῦ «κατηγορουμένου», ἀλλά οἱ ἴδιοι, κατά τήν ἰδίαν συνωμοτικήν των συνάθροισιν συνέπλασαν ψευδές κατηγορητήριον, «ἐδίκασαν» καί «κα-

---

(1) Ἤδη οἱ πέντε ἐνεργοῦν ὡς ὁμάδα, φατριάζοντες ἐμφανῶς, τουλάχιστον ἀπό τό 1993 ὅτε 1) ὁμαδικῶς ἤρξαντο μή ὑπογράφοντες τά πρακτικά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, 2) συνεδριάζουν ὡς ὁμάδα καί συντάσσουν καί ἀποστέλλουν ἔγγραφα ὡς τήν ἀπό 14.7.1994 «Διευκρίνισιν». 3) Ἠρνήθησαν τήν 25.1.1994, ὁ τότε Μεσσηνίας Γρηγόριος, καί τήν 11.1.1995 ὁ τότε Φθιώτιδος Θεοδόσιος, τήν μετά τῶν Κληρικῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου συλλειτουργίαν. 4) Δέν προσῆλθον ὁμαδικῶς εἰς τό Συνοδικόν Συλλείτουργον 21.4.1994 κλπ.

τεδίκασαν» τόν Πρῶτον, κατά καθαρά συνωμοτικόν - ληστρικόν, φασιστικόν τρόπον.

γ) Παρέκλει ἐπομένως νά ὑπομνησθῆ καί τό ὅτι δέν ὑπέγραψαν τήν ὑπό τοῦ ΣΤ' Κανονος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου προβλεπομένην Δήλωσιν Ταυτοπαθείας.

δ) Δέν ἔλαβεν γνῶσιν τοῦ κατηγορητηρίου ὁ κατηγορούμενος, δέν ἐκλητεύθη καί δέν ἀπελογήθη.

ε) Κατά τήν ἴδιαν αὐτῶν ὁμολογίαν, οἱ πέντε, ἐκκινοῦν ὡς «Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» καί καταλήγουν «Οἱ Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.»! Δηλαδή βλασφήμως ἀντιποιοῦνται τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐνῶ γελοιοποιοῦν κάθε θεσμόν Ἐκκλησιαστικόν.

στ) Ὅλον τοῦτο ἀπετέλεσεν πραγματικήν ἀπόπειραν Ἀνατροπῆς τοῦ νομίμου καί Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καταπάτησιν τοῦ ὑψίστου Ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ ἤτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί τῆς ὅλης Κανονικῆς Τάξεως.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ἡ συγκεκριμένη πρᾶξις τῶν πέντε Ἐπισκόπων ἀναμφισβητήτως καί ἐξ ἀντικειμένου, ἐστοιχειοθέτησεν εἰς βάρος των τό τετελεσμένον ἀδίκημα **τοῦ στασιασμοῦ κατά τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς φατρίας, τυρείας καί συνωμοσίας,** τό ὁποῖον ὑπό τοῦ ιη' Κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῶν συναφῶν τιμωρεῖται μέ Καθαίρεσιν.

Τῆς ἐν λόγω «ἀποφάσεως» τῶν πέντε, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔλαβεν γνῶσιν τήν 9.6.1995 (Ν.Η.) μεθ' ὅ τήν 15.6.1995 (ἤ 3.6.1995 Π.Η.) συνῆλθεν Κανονικῶς καί διά Κανονικῆς Πράξεως - Ἀποφάσεως, ἐπέβαλεν αὐτοῖς τήν ποινήν τῆς ἀργίας, ἐνῶ τούς κατέστησεν καί ἐκπτώτους ἐκ τῶν θρόνων των.

2. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. (ΝΕΟ) ΠΡΩΤ. 4/7.6.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ»

Τήν 7.6.1995, πάλιν κατά τόν ἴδιον ἀπολύτως τρόπον, συναθροίζονται εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καί ἀποφασίζουν τά κάτωθι.

α) Ἀποκαλοῦν τήν φατριαστικήν των ὁμάδα «Ἱεράν Σύνοδον», ἀντιποιοῦνται τήν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἀποκαλοῦν τό κίνημά των «Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.».

β) Ἐγκρίνουν καί ἐπικυρώνουν, «ἀναδρομικῶς», τήν προηγουμένην Ἀπόφασίν των 95/10.5.1995, τήν ὁποίαν ἀπεγνωσμένως σπεύδουν νά τήν χαρακτηρίσουν ὡς *«Συνοδικήν, Νόμιμον καί Κανονικήν».*

γ) Κηρύσσουν *«ἐκπτώτους ἐκ τῶν ἐπισκοπικῶν των θρόνων τούς δύο πραξικοπηματίας Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς κ. Νικόλαον καί Ἀργολίδος κ. Παχώμιον καί ἐπιβάλλουν εἰς αὐτούς τήν ποινήν τῆς ἐπ' ἀόριστον ἀργίας...».*

δ) Ἐπιβάλλουν τήν ποινήν τῆς ἀργίας εἰς ἄλλους 6 κληρικούς καί τήν ποινήν τοῦ ἀφορισμοῦ σέ μοναχούς καί λαϊκούς κλπ.

Ἀπό κανονικῆς ἀπόψεως, ἡ ἀνωτέρω «Ἀπόφασις Ἀνακοίνωσις» τῶν πέντε Ἐπισκόπων ὑπερβάλλει εἰς ἀντικανονικότητα τήν πρώτη, διότι τήν νέαν αὐτήν συνάθροισίν των ὀνομάζουν «Ἱεράν Σύνοδον»! Διά τούς ἔχοντας στοιχειώδη Ἐκκλησιαστικήν συνείδησιν καί εἰδικῶς συνείδησιν τοῦ ὑψίστου Συνοδικοῦ Θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, **ποτέ μιά ὁμάδα φατριαζόντων Ἐπισκόπων, ὅσον μεγάλη καί ἄν εἶναι ἀριθμητικῶς, δέν ἐξελίσσεται εἰς «Ἱεράν Σύνοδον», οὔτε ἕνα κίνημα εἰς Ἐκκλησίαν, ἀλλά ἐς ἀεί παραμένει μόνον μία σχισματική κοινότητα, παρασυναγωγή, ἡ ὁποία ἀντισυνάγει ἐν τῷ πονηρῷ.**

Ἐπί τούτοις, τό γεγονός ὅτι καί κατά τήν δευτέραν ταύτην συνάθροισίν των οἱ πέντε Ἐπίσκοποι:

α) Ὁρίζουν ὡς ἕδρα τῆς «ἐκκλησίας» των καί τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου» των τήν Μάνδρα Ἀττικῆς, ὁδός Αἰσχύλου 19, Τ.Κ. 196 66.

β) Ἀνοίγουν νέον πρωτόκολλον καί ἐκδίδουν νέαν σφραγίδα.

Πιστοποιεῖ καί βεβαιοῖ ἐπισήμως τήν ὑπό τῶν πέντε Ἐπισκόπων ἵδρυσιν σχισματικῆς θρησκευτικῆς κοινωνίας, παρασυναγωγῆς, ἡ ὁποία δέν ἔχει σχέσιν μέ τήν Κανονικήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Τά ἀνωτέρω ὁμοῦ στοιχειοθετοῦν τό μέγιστον κατά τῆς Ἐκκλησίας ἀδίκημα τοῦ σχίσματος.

Ἐνεργήσαντες οὕτω οἱ πέντε Ἐπίσκοποι, παρεβίασαν τούς Ἱερούς Κανόνας **ιδ΄, ιθ΄ καί κ΄ τῆς Ἀντιοχείας, οστ΄ τῆς Καρθαγένης, ιθ΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί η΄ τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου**, οἵτινες ὁρίζουν τά τῆς συγκλήσεως τῆς Κανονικῆς Συνόδου, ἤτοι δίδουν τό δικαίωμα εἰς τόν πρῶτον νά συγκαλῆ κανονικῶς τήν Σύνοδον. Κατα τόν στ΄ δέ Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου δέν εἶναι ἁπλῶς ἀπαραίτητος ἡ παρουσία τοῦ πρώτου εἰς τήν Σύνοδον ἀλλά προϋποθέτει καί τήν σύμφωνον γνώμην του. Τοῦτο γίνεται σαφέστερον ἀπό τήν διατύπωσι τοῦ λδ΄ Ἀποστολικοῦ.

Καί μέ τήν δευτέραν αὐτήν ὁμαδικήν συνεδρίασίν των, οἱ πέντε Ἐπίσκοποι, δέν ἀποτελοῦν καμμίαν μορφήν ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου,. ἐνῶ καταπατοῦν καί στραγγαλίζουν κάθε ἔννοιαν Κανονικῆς τάξεως καί Δικαίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τό ἀδίκημα ὅμως τοῦ σχίσματος κολάζεται μέ τήν ποινήν τῆς καθαιρέσεως διά τούς Κληρικούς καί τοῦ μεγάλου ἀφορισμοῦ (ἀναθέματος) διά τούς Λαϊκούς. Πρέπει νά τονίσωμεν ὅτι ἐν προκειμένῳ, ὅσον ἀφορᾶ τούς πέντε, ἡ πρᾶξις τῆς καθαιρέσεως δέν ἔχει πλέον διαγνωστικόν χαρακτῆρα ἀλλά διαπιστωτικόν καί σκοπόν καθαρά ποιμαντικόν. Ἰδιαιτέρως σαφής ἐν προκειμένῳ εἶναι **ὁ ιδ΄ κανών τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου**, κατά τόν ὁποῖον, Ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος θά διακόψη τήν κανονικήν πνευματικήν κοινωνίαν ἀπό τόν οἰκεῖο Μητροπολίτη (καί ἄν ἀκόμη ὁ μητροπολίτης τελεῖ ὑπό κατηγορίαν) πρίν αὐτός δικασθῆ, θεωρεῖται καθηρημένος, ὡς διαπράξας τό κανονικόν ἀδίκημα τοῦ σχίσματος: **«Εἴ τις ἐπίσκοπος ἐγκλήματος πρόφασιν**

ποιούμενος τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποστήσει ἑαυτόν τῆς πρός αὐτόν κοινωνίας καί μή ἀναφέρει τό ὄνομα αὐτοῦ κατά τό εἰθισμένον ἐν τῇ θεία μυσταγωγία, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθῃρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστάς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, σχίσμα ποιήσοι· δεῖ γάρ ἕκαστον τά οἰκεῖα μέτρα γινώσκειν, καί μήτε τόν Πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, μήτε Ἐπισκόπου τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου».

Ἐν προκειμένῳ δέν πρόκειται ἁπλῶς περί ἑνός ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἀντικανονικῶς διέκοψεν τό μνημόσυνον, δέν πρόκειται περί ἁπλῆς διακοπῆς μνημοσύνου, ἀλλά περί συνειδητῆς καί ὠργανωμένης ἀντεκκλησιαστικῆς ὁμάδος, **ἡ ὁποία ἐκ προθέσεως καί ἐκ προμελέτης καί βάσει σχεδίου, διασαλεύει τήν Κανονικήν Ἐκκλησιαστικήν τάξιν, ἀποστατεῖ ἀπό τῆς νομίμου καί Κανονικῆς Ἀρχῆς, ἤτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, στασιάζει κατ' Αὐτῆς, καί αὐτονομάζεται «Ἱερά Σύνοδος» καί «Ἐκκλησία».** Κατόπιν τούτων μόνον ὡς συνέδριον «ἀποστασίας» χαρακτηρίζεται ἡ συγκεκριμένη συνάθροισις τῶν πέντε, κατά δέ τόν α' κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρέπει νά τιμωρηθοῦν μέ καθαίρεσιν: «... **εἴ τις Μητροπολίτης τῆς Ἐπαρχίας ἀποστατήσας τῆς ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου προσετέθη τῷ τῆς ἀποστασίας συνεδρίῳ ἤ μετά τοῦτο προστεθείη... πάσης Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐντεῦθεν ἤδη ἀπό τῆς Συνόδου ἐκβεβηλεμένος καί ἀνενέργητος ὑπάρχων. Ἀλλά καί αὐτοῖς τοῖς τῆς Ἐπαρχίας Ἐπισκόποις, καί τοῖς πέριξ Μητροπολίταις τοῖς τά τῆς ὀρθοδοξίας φρονοῦσι ὑποκείσεται, εἰς τό πάντη, καί τοῦ βαθμοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς ἐκβληθῆναι». (α' κανών τῆς Γ' Οἰκομ. Συνόδου).**

Περιττόν νά σημειωθῆ ὅτι ὅσα περί τῶν μελῶν τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καθώς καί περί Κληρικῶν, Μοναχῶν καί Λαϊκῶν «ἀπεφάσισεν» τό συνέδριον τοῦτο τῆς ἀποστασίας, εἶναι παντελῶς ἄκυρα καί ὡς ἀνυπόστατα λογίζονται.

3) Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 10/25.6.1995/8.7.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ»

Μέ τήν νεωτέρα αὐτή πρᾶξι των, τήν ὑπ' ἀριθμ. 10 (νέου) πρωτοκόλλου ἀπό 25.6/8.7.1995, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὡς **«Ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου»**, οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς προέβησαν εἰς «καθαίρεσιν» τῶν κανονικῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά «καθήρεσαν» καί αὐτούς πού θά χειροτονηθοῦν εἰς τό μέλλον (!) ἐνῶ **«ἀναθεμάτισαν»** μοναχούς καί λαϊκούς μέ τήν κατηγορία τοῦ *«αἱρετικοῦ»* καί *«εἰκονομάχου»*.

Ἀπό κανονικῆς ἀπόψεως καί Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, οἱ πέντε καί πάλιν δέν συγκροτοῦν κανένα ἀπολύτως ἐκκλησιαστικόν ὄργανον. **Εἶναι ἡ ἰδία ἡ στασιαστική, συνωμοτική καί σχισματική ἀντιεκκλησιαστική ὁμάδα ἐπισκόπων, ἡ ὁποία τήν 10.5.1995 στασιάζει, φατριάζει, τυρεύει καί συνωμοτεῖ διασαλεύουσα τήν Ἐκκλησιαστικήν Κανονικήν Τάξιν καί τήν ἑνότητα. Εἶναι ἡ ἰδία, ἡ ὁποία τήν 7.6.1995 αὐτοαποκαλεῖται «Ἱερά Σύνοδος», ἀντιποιεῖται τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καί**

στιοχειοθετεῖ ἐξ ἀντικειμένου τό μέγιστον κατά τῆς Ἐκκλησίας ἀδίκημα τοῦ σχίσματος.

Καί ἡ ἐν λόγω «ἀπόφασις», ὡς μή προερχομένη ἐξ ἐγκύρου καί κανονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, **δέν παράγει οὐδέν ἔννομον καί κανονικόν καί ἑπομένως οὐσιαστικόν ἀποτέλεσμα διά τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.** Περιττόν νά σημειωθῇ ὅτι **καί ἄν ἀκόμη ἡ ἐν λόγω ἀπόφασις προήρχετο ἀπό Κανονικόν Ἐκκλησιαστικόν ὄργανον, αὕτη καί πάλιν θά ἦτο παντελῶς ἄκυρος, διότι καμμιά ἀπολύτως Κανονική διαδικασία δέν ἐφηρμόσθη, ἐνῶ κατελύθη κάθε ἔννοια Κανονικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου.**[1]

κατόπιν ὅλων αὐτῶν

Προκύπτει ὅτι οἱ πέντε ἐνσυνειδήτως ἐνήργησαν καί ἔπληξαν τήν Κανονικήν Τάξιν καί τήν Ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας πρός μεγίστην ἱκανοποίησιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τάς ὁποίας ἀποκλειστικῶς ὠφέλησεν τό σχῖσμα των.

Τό σχῖσμα εἰς βάρος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τήν πρώτην καί μείζονα βλασφημίαν κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τό σχῖσμα δέν εἶναι μόνον παράβασις Κανονική, δέν ἀποτελεῖ μόνο πλῆγμα εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἀρνεῖται καί προσβάλλει ὅλην τήν θείαν Οἰκονομίαν, ἡ ὁποία διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, συντελεῖται ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἐν Αὐτῇ διά τῶν οἰκονόμων τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, οἵτινες εἶναι οἱ Κανονικοί, ὀρθόδοξοι καί γνήσιοι διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλλων, Ἐπίσκοποι καί Πρεσβύτεροι. Τό σχῖσμα ἔχει Χριστολογικήν καί Σωτηριολογικήν προέκτασιν, καί εὐθέως Ἐκκλησιολογικήν, διότι οἱ σχιζόμενοι, οὐσιαστικά ἀρνοῦνται τήν ὑπακοήν, ἑνότητα καί κοινωνίαν μετά τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Κεφαλῆς της, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστός. Οὕτω ἡ σωτηρία καί λύτρωσις, ἡ ὁποία συντελεῖται μόνον διά τῆς ὀργανικῆς ἑνότητος μετά τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς συμμετοχῆς εἰς τήν ζωήν καί Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπώλυται εἰς τούς σχισματικούς, ἐνῶ διά τοῦ ἰδίου τοῦ σχίσματος, βλασφημεῖται ἡ Ἐκκλησία! Οἱ ἀρχηγοί τῶν σχισματικῶν δέν ἀποστεροῦν μόνον τόν ἑαυτόν των αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ἀλλά καί ὅσους παρασύρουν εἰς τό σχῖσμα τους. **Τό σχῖσμα ἐν ἐσχάτη ἀναλύσει ἀποτελεῖ ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί ὅλης τῆς θείας Οἰκονομίας.** εἶναι συγκεκριμένη μορφή Ἀντιχρίστου ἔργου, ἐξερχόμενον τῶν ὁρίων ἑνός ἁπλοῦ Κανονικοῦ ἀδικήματος.

(1) Ὁρᾶτε: Σεβ/του Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κηρύκου «ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ πρός τούς πέντε ἐκπεσόντας Ἀρχιερεῖς» Β' ἔκδοσις Ἀθῆναι 1997.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Διά νά ἑρμηνευθῇ καί κατανοηθῇ τό ἀσύλληπτον κατά τε τό μέγεθος καί τήν ποιότητα Ἐκκλησιομάχον κίνημα τῶν πέντε, πρώην Μητροπολιτῶν πρέπει νά ἐπισημανθοῦν καί κατανοηθοῦν βασικά τινα ἐπί μέρους φαινόμενα – γεγονότα.

1. Θρησκευτικοί τύποι ὄχι ὅμως ἀληθεῖς Χριστιανοί

Θρησκεία εἶναι κάθε σχετική δημιουργία ἀνθρώπινη, ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ἐνδογενοῦς καί ἐμφύτου ἀναζητήσεως τοῦ θείου. Ἔτσι μέσα στή μακραίωνα ἱστορία, ὁ ἄνθρωπος ἐδημιούργησε χιλιάδες θρησκεῖες, ἐπενόησεν ἑκατομμύρια «Θεούς» καί «Θεάς», «ἐθεολόγησε» ἀνθρωποκεντρικά, καί ἀναμφισβήτητα ἡ «θεολογία» του αὕτη δέν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰς τήν πραγματικότητα παρά μία ἀνθρωπολογία. Εἶναι ἄλλοτε μύθος καί ἄλλοτε φιλοσοφικός στοχασμός.

Καί εἰς τάς διαφόρους θρησκείας ἀπαντᾶται ἕνα σύστημα λατρείας, ἕνα σύστημα ἠθικῆς, ὅλα ὅμως εἶναι φυσικά δημιουργήματα πρός ἱκανοποίησιν τῆς ἐμφύτου θρησκευτικότητος. Εἰς τάς θρησκείας δέν ὑπάρχει ὁ ἐξ ἀντικειμένου προσωπικός ἀληθής Θεός, ἀλλά τό δημιουργηθέν εἴδωλον, ἤ ἡ ἀφηρημένη ἰδέα. Ἐξ αὐτῶν τῶν Θεῶν - εἰδώλων δέν ἀπορρέει καμμία ἀπολύτως χάρις, καμμία λύτρωσις καί σωτηρία καί καμμία σχέσις ἑνότητος, καί κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετ' αὐτῶν.

Ὁ Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἐκκλησία Χριστοῦ, καί ὄχι θρησκευτικόν σύστημα, εἶναι πρώτιστα κοινωνία, εἶναι ἑνότης καί σχέσις τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ ἐξ ἀντικειμένου προσωπικοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, εἶναι περαιτέρω χαρίτωσις καί θέωσις, εἶναι μεταμόρφωσις καί ἀναδημιουργία τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου εἰς νέον ἐν Χριστῷ. Αὐτό τό γεγονός δέν ἐπέρχεται μηχανικά, ἀλλά εἶναι καρπός τῆς ἐλευθέρας οἰκειώσεως τῆς θείας Χάριτος μέσα ἀπό τό Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, καί δι' Αὐτοῦ. Καί ἐδῶ ὅμως δέν ἐπιτυγ-

χάνεται ἀπό ὅλους μας, διότι λείπει ἡ ἐξ ὑποκειμένου (ἐκ μέρους μας) ἐλευθέρα θέλησις – προσπάθεια νά οἰκειοποιηθῶμεν τήν προσφερομένην ἐν τῇ Ἐκκλησία, λύτρωσιν καί σωτηρίαν.

Δέν χωρεῖ ἀμφισβήτησιν ὅτι οἱ πέντε, χαρακτηρίζονται ἀπό μία ἔντονον θρησκευτικότητα, ἀπό ἕνα ἔντονον θρησκευτικόν ζῆλον, χωρίς ὅμως αὐτός νά εἶναι κατ' ἐπίγνωσιν Χριστιανικός ζῆλος. Μεταξύ τοῦ ἀληθοῦς ζηλωτοῦ Χριστιανοῦ καί τοῦ θρησκευτικοῦ ζηλωτικοῦ τύπου, ὑπάρχει τόση διαφορά ὅση διαφορά ὑπάρχει μεταξύ θρησκείας καί Χριστιανισμοῦ.

Ὁ ἀληθής Χριστιανός, διακρίνεται καί ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ποιότητος, ἡ ὁποία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μυστικῆς πνευματικῆς σχέσεώς του μετά τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ὁποία ἐξωτερικεύεται μέ ἀσύλληπτον λεπτότητα ὡς ἦθος καί ὡς χριστιανικός τρόπος ζωῆς.

Ἀντίθετα ὁ θρησκευτικός ζηλωτισμός, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾶται εἰς ὀπαδούς τῶν διαφόρων θρησκειῶν (Π.χ. Ἰσλάμ, Ἰνδουισμόν κλπ.) ἐκδηλώνεται ὡς φανατισμός, ὡς σκοταδισμός, ὡς μισαλλοδοξία. Ὅσοι καί ἐκ τῶν «Χριστιανῶν» μετατρέπουν τόν Χριστιανισμόν εἰς θρησκείαν, παρουσιάζουν αὐτά τά φαινόμενα, τοῦ οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου, τοῦ φανατισμοῦ, τῆς μισαλλοδοξίας, καί μέ ἕνα λόγο τοῦ σκοταδισμοῦ. Αὐτό τό φαινόμενο δέν ἔλλειψε καί μεταξύ τῶν Γ.Ο.Χ.! Οἱ πέντε, μᾶς ἐπιτρέπουν νά πιστεύωμεν ὅτι καταφανῶς εἶναι θρησκευτικοί τύποι, ἔχουν θρησκευτικόν ζηλωτισμόν, ἀλλά ἀληθεῖς Ὀρθόδοξοι, Χριστιανοί, Ἐπίσκοποι, ὡς καθ' ἡμᾶς ἀπεδείχθη, δέν εἶναι καί ἴσως δέν ὑπῆρξαν ποτέ, παρά τό γεγονός ὅτι ὅλοι σχεδόν παιδιόθεν ἀνετράφησαν εἰς τόν Χριστιανισμόν καί ἔλαβον ἱερατικά ἀξιώματα ἐν τῇ Ἐκκλησία!

Καί πάλιν ὅμως θά διερωτηθῇ καί θά ἀπορήσῃ ἕνας σοβαρός μελετητής τοῦ φαινομένου τῶν πέντε. Ὁ αἱρετικός οἶστρος πῶς δικαιολογεῖται; Τόσοι κληρικοί, μοναχοί καί μοναχαί καί λαός, πῶς δικαιολογεῖται νά ἔχουν τόσα καί τοιαῦτα αἱρετικά φρονήματα καί νά σύρωνται ὀπίσω τοῦ σχίσματος τῶν πέντε;

Παρ' ὅλα ὅσα προηγήθησαν δέν δικαιολογεῖται πλήρως ἡ ὅλως ἀδίστακτος καί χωρίς καμμίαν ἀναστολήν, συμπεριφορά τῶν πέντε, τόσον ἐπί τοῦ Κανονικοῦ ὅσον καί ἐπί τοῦ Δογματικοῦ πεδίου καί ἐν ἑνί λόγῳ ἡ συμπεριφορά των κατά τῆς Ἐκκλησίας. Τό φαινόμενον τοῦτο κατανοεῖται ἐάν τεθῇ ὑπό τό φῶς καί ἄλλης μείζονος ἱστορικῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία ἐσημειώθη ἀπό τινων αἰώνων καί ὑφίσταται μέχρι σήμερον.

Ἐπηρεασμένοι καί ἐμποτισμένοι ὑπό τῆς ὀρθολογιστικῆς καί αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως

Οἱ πέντε, καθ' ἡμᾶς, δέν κατεστάθησαν αἱρετικοί καί ἐκκλησιομάχοι τυχαίως κατά τήν μετά τό 1990 περίοδον. Εἶχον πάντοτε τά αἱρετικά φρονήματα καί τό ἦθος πού ἀπεκάλυψαν, ἀλλά μέχρι τό

1990, δέν ὑπῆρξεν ὁ λόγος νά τά ἐξωτερικεύσουν, νά τά κηρύξουν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καί νά θελήσουν νά τά ἐπιβάλουν. Ὅταν ὅμως προέκυψαν αἱ σκοπιμότητες, τάς ὁποίας ἐξεθέσαμεν, τότε καί ἡ ἀφορμή εὑρέθη καί ὁ αἱρετικός οἶστρος ἐξωτερικεύθη καί ἀπεδείχθη ἀνεξελέγκτος.(1)

Τό πρόβλημα πάντως δέν εἶναι σημερινόν. Οἱ πέντε ὅπως καί χιλιάδες ἄλλοι «Ὀρθόδοξοι», εἶναι ἐπηρεασμένοι καί ἐμποτισμένοι ἀπό τήν δυτικήν Θεολογίαν καί ἀπό τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν.(2)

Κατά τούς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας, ἀλλά καί κατ' αὐτούς τούς μετά τήν ἀπελευθέρωσιν, δηλαδή κατά τόν ΙΘ' αἰώνα, ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολή, ἐδέχθη πολλάς δυτικάς ἐπιδράσεις μέ ἀποτέλεσμα νά γίνεται λόγος περί νοθείας τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος ἀλλά καί τοῦ ἤθους. Ὁ Παπισμός μετά τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἀλλά καί τοῦ κινήματος τοῦ Διαφωτισμοῦ, εἶναι αἱ μολυσμέναι πηγαί, αἱ ὁποῖαι ἀβιάστως καί μακροχρονίως ἐχύθησαν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν καί προεκάλεσαν αὐτήν τήν νοθείαν.

Εἶναι γνωστός ὁ Παπικός προσηλυτισμός κατά τήν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας καί τῆς **φυγῆς πολλῶν Ἑλλήνων εἰς τήν Δύσιν ἐκ τῶν ὁποίων πολλοί, χωρίς νά τό ἀντιληφθοῦν ἤ νά τό ἐπιδιώξουν, ἐγένοντο δέκται καί κατόπιν φορεῖς τοῦ δυτικοῦ πνεύματος.** Ἀφ' ἑτέρου, οἱ ὀλίγοι λόγιοι εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί οἱ Θεολόγοι, οἱ περισσότεροι ἦσαν αὐτοδίδακτοι ἤ τό χειρότερον προήρχοντο ἀπό δυτικά πανεπιστήμια, κυρίως Ἰταλικά ἀλλά καί ἄλλων χωρῶν Προτεσταντικῶν. «Ἐκεῖ εἶχαν διαποτιστεῖ ἀσυναίσθητα ἀπό τό δυτικό σχολαστικό πνεῦμα, πού σιγά - σιγά εἶχε ἐπηρεάσει καί ὅσους δέν εἶχαν φοιτήσει σέ δυτικά σχολεῖα. **Ἔτσι, οἱ τότε Θεολόγοι δέν κατόρθωναν νά δίνουν τήν ὀρθόδοξη μαρτυρία τελείως ἀνόθευτη.** Μιλοῦσαν, σκέφτονταν, ἔγραφαν μέ τή μέθοδο τῶν σχολαστικῶν. **Δέν μποροῦσαν νά διακρίνουν πάντοτε τί ἦταν ὀρθόδοξο καί τί ὄχι... Σέ θεολογικά βιβλία τῆς ἐποχῆς αὐτῆς συναντοῦμε δυτικές διδασκαλίες, πού περνοῦσαν ἄνετα σάν ὀρθόδοξες** καί τροφοδοτοῦσαν τόσο τό κήρυγμα ὅσο καί τά θρησκευτικά βιβλία τῶν σχολείων καί ἴσως ἐπιβιώνουν καί μέχρι σήμερα. Ἀκόμη καί στίς λεγόμενες «Ὀρθόδοξες Ὁμολογίες Πίστεως» πού κυκλοφόρησαν τότε... διαπιστώνουν οἱ μελετητές σήμερα δυτικές θεολογικές ἐπιδράσεις... Τέτοιες ὁμολογίες εἶναι: α) Μητροφάνη Κριτοπούλου, Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας (1625), β) Κυρίλλου Λούκαρη, Πατριάρχη Κων/λεως (1624), γ) Πέτρου Μογγίλα, Ἀρχιεπ. Κιέβου (1645), δ) Δοσιθέου, Πατριάρχη Ἱεροσολύμων (1672). Οἱ δύο πρῶτες ἔχουν προτεσταν-

---

(1) **Πρέπει νά ὑπογραμμίσωμεν τήν ἐπιφύλαξιν μήπως τά ἴδια φρονήματα («πιστεύω») ὑπάρχουν ὑπολανθάνοντα καί εἰς ἄλλους κληρικούς καί μοναχούς καί λαϊκούς, ἐκτός τοῦ σχίσματος τῶν πέντε.**

(2) Ὁρᾶτε σχετικῶς καί Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς «Ὀρθοδοξία καί αἵρεσις» Ἀθῆναι 1998. Ὡσαύτως Ἀντωνίου Μάρκου: «Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, φορεύς τοῦ γνησίου Ἐκκλησιαστικοῦ Πνεύματος» Ἀθῆναι 1998.

τικές ἐπιδράσεις, οἱ δύο τελευταῖες ἔχουν παπικές σχολαστικές ἐπιδράσεις... **Εἶναι φανερό ὅτι δέν ἀρκοῦσαν οἱ καλές προθέσεις. Χρειαζόταν ρήξη τῶν δεσμῶν μέ τή δυτική Θεολογία, καί ἀναβαπτισμός στή θεολογία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας».** Σημειώνομεν ὅτι ὅλα τά ἀνωτέρω δέν τά λέγομεν ἡμεῖς ἀλλά τά γράφουν Νεοημερολογῖται Θεολόγοι, καί εὐτυχῶς ἀκόμη αὐτά τά διδάσκομεν εἰς τά σχολεῖα.

Ἡ ἐπίδρασις λοιπόν τῆς Δύσεως ἐπί τοῦ Θεολογικοῦ, ἐπί τῆς ὀρθοδόξου μουσικῆς, εἰκονογραφίας, σκέψεως καί ἤθους, Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, εἶναι ἀναμφισβήτητος, ὅπως καί τό γεγονός, ὅτι αὐτή τήν ἐπίδρασιν ἐδέχθησαν καί ἐξέφρασαν οἱ πέντε μέ τό ἦθος των, τήν σκέψιν, τήν «θεολογίαν» των καί τήν Εἰκονογραφίαν.

Μέ τά ἀνωτέρω δέν ἐξαντλεῖται τό θέμα, ἀφοῦ ὅσα ἐσημειώσαμεν, οὔτε ὡς προοίμιον δύνανται νά χαρακτηρισθοῦν.

Ἡ δυτική διείδυσις ἔγινε τόσο ἀθόρυβα,(1) ὥστε δέν ἔγινε κἄν ἀντιληπτή διό καί δέν ὑπῆρξαν ἀντιρρήσεις ἤ ἐπιφυλάξεις ἀλλά ἐβιώθη (ἡ αἱρετική διεισδυσις) καί ὡς «Ὀρθόδοξος», μέ ἀποτέλεσμα τά σύγχρονα φαινόμενα εἰς τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.! Οἱ πέντε δέν θεωροῦν ἁπλῶς ὡς δῆθεν ὀρθοδόξους τάς δυτικάς ἐπιδράσεις, ἀλλά θεωροῦν καί ὡς κακοδοξίαν τήν Ὀρθοδοξίαν διό καί τήν ἀναθεματίζουν. Μία ἀκόμη σοβαράν μαρτυρίαν θά παραθέσωμεν, διά νά κατανοηθῇ καί ἑρμηνευθῇ τό φαινόμενον τοῦ αἱρετικοῦ οἴστρου τῶν πέντε, τόν ὁποῖον ἐπυροδότησαν ἄλλαι σκοπιμότητες τάς ὁποίας ἀναλύσαμεν.

Ὁ Καθηγητής κ. Χρῆστος Γιανναρᾶς στό βιβλίουν του: «**Ὀρθοδοξία καί Δύση στή νεώτερη Ἑλλάδα**» (1996 σελ. 260), λέγει ὅτι οὔτε εἰς τήν Ρωσία οὔτε εἰς τήν Ἑλλάδα ἀλλά οὔτε ἀκόμη καί εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, ὑπῆρξεν ἀντίδρασις εἰς τήν εἴσοδον τῆς δυτικῆς Θεολογίας εἰς τόν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας. Συγκεκριμένα ὁ Καθηγητής γράφει: «**Δέν ἐμφανίζεται ἡ παραμικρή ἀντίρρηση ἤ ἐπιφύλαξη γιά τήν ἐπιβολή τοῦ νεοκλασσικοῦ ρυθμοῦ στήν Ἐκκλησιαστική ἀρχιτεκτονική, ὅπως δέν εἶχε ἐμφανιστεῖ καμμία ἀντίδραση καί στήν Ὀρθόδοξη Ρωσία, μερικές δεκαετίες νωρίτερα. Καθαρά διακοσμητικός αὐτός ὁ ρυθμός... ἦταν ὁλότελα ἄσχετος μέ τήν ἐμπειρία καί μαρτυρία τῶν**

---

(1) Ἐνταῦθα ὑπενθυμίζομεν καί ὅσα ἐλάχιστα ἐσημειώσαμε ἔμπροσθεν σχετικῶς μέ τάς δυτικάς διεισδύσεις καί εἰς αὐτό τό Πηδάλιον, αἱ ὁποῖαι προβάλλονται καί ὡς «θεόπνευσται», ὥστε νά «μή δύναται» οὐδεἰς νά τάς θίξη, ἀλλά καί νά τάς ἐφαρμόζη ὡς δογματικάς ἀληθείας! Τό ἐν λόγω βιβλίον περιέχει μέν τό σύνολον τῶν θεοπνεύστων Ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθώς καί τῶν κεκυρωμένων Τοπικῶν Συνόδων καί Ἁγ. Πατέρων, ἀλλά περιέχει καί ἕνα ἀνεξέλεγκτον, μέχρι σήμερον, ἀριθμόν ὑποσημειώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐν τῶ συνόλω των ἀποδίδονται εἰς τόν Ἱερόν Νικόδημον καί θεωροῦνται καί αὗται, ὑπό πλείστων ἀφελῶν χριστιανῶν (κληρικῶν καί Λαϊκῶν) ὡς «θεόπνευστοι» (!) καί τίθενται ἐν παραλλήλω πρός τούς θεοπνεύστους Κανόνας! Ἀπό τό 1800 ὁ παπικός δάκτυλος πέρασε μέσα εἰς τό λεγόμενον Πηδάλιον, ψεύδη καί αἱρετικά φρονήματα τῆς Δύσεως. (Σημ. 1 εἰς τόν Ζ' Ἀποστολικόν σελ. 8 καί σημ. 1 εἰς τά προλεγόμενα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου σελ. 317 κ.ἑ. Ὅρατε καί σχετικῶς ἔμπροσθεν ἐν σελίδι 78 τοῦ παρόντος).

τελουμένων στό χῶρο. Ἄσχετος μέ τόν κόσμο τῆς λατρείας, ἀφοροῦσε μόνο τόν διάκοσμο.

Γιά ἑκατό περίπου χρόνια ἀπό τή Βαυαροκρατία, ἡ Ἐκκλησιαστική ἀρχιτεκτονική στήν Ἑλλάδα, ἀναπαράγει ἀδιάκοπα τή σύγχυσι καί τή νοθεία τοῦ νεοκλασσικισμοῦ. Ἡ ἀθεολόγητη καί ἁπλῶς διακοσμητική αὐτή ἀρχιτεκτονική, συμπληρώνεται ἀπό μιά ἰδίου τύπου εἰκονογράφηση: Τήν κακή ἀντιγραφή πινάκων συναισθηματικοῦ νατουραλισμοῦ, κυρίως Ἰταλῶν καί Ἱσπανῶν θρησκευτικῶν ζωγράφων. Ἡ μακραίωνη θεολογική παράδοση τῆς ὀρθόδοξης ἐκλησιαστικῆς εἰκονογραφίας, ἡ θεολογία καί τέχνη τῶν εἰκόνων, διακόπτεται, περιφρονεῖται καί λησμονεῖται στό καινούργιο ἑλληνικό κρατίδιο. Ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνισμός εἶναι τόσο καθολικά ἀνυποψίαστος γιά τήν θεολογία τῶν εἰκόνων, ὥστε ἀκόμη καί στό Ἅγιο Ὄρος οἱ ἁγιογράφοι μοναχοί ἔχουν ἐγκαταλείψει τήν βυζαντινή ἁγιογραφική παράδοση καί ἀκολουθοῦν τήν «ρωσική μανιέρα» δηλαδή τήν ἀπό δεύτερο χέρι ἀντιγραφή τῶν Ἰταλικῶν καί Ἱσπανικῶν προτύπων».

Εἰδικοί λόγοι

Αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, βεβαίως δέν ἐξηρέθημεν, ἐν πολλοῖς, καί οἱ Γ.Ο.Χ. Τό φαινόμενον ὅμως τῶν πέντε, ὅσον καί ἄν ἑρμηνεύεται ἀπό ὅσα παρεθέσαμεν, κατανοεῖται πλήρως ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καί οἱ εἰδικοί λόγοι πού τό καλλιέργησαν καί τό ἔφεραν εἰς αὐτήν τήν ἀκραίαν μορφήν. Οἱ εἰδικοί αὐτοί λόγοι, ἀποδεδειγμένως δι' ἡμᾶς, εἶναι οἱ κάτωθι:

1. Ἡ πλεονάζουσα ἀμάθεια ἤ ἡμιμάθεια καί ἡ πλήρης ἱκανοποίησις, ἡ ὁποία ἐπροχώρησε καί ἔφθασε καί μέχρι τῆς ψευδαισθήσεως τῆς πνευματικῆς καί Θεολογικῆς αὐταρκείας, καί ἐκεῖθεν καί εἰς τόν σκοταδισμόν καί τήν γνωσιομαχίαν! Ταῦτα καί προκειμένου, νά μήν σαλευθῆ ἡ προπαγάνδα περί «νεοεικονομαχίας», ὄχι μόνον ἀπηγορεύετο ἡ ἄντλησις γνώσεων – βιωμάτων ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά καί ὅ,τι ἐξ αὐτῶν ἐτόλμα κανείς νά προβάλη, παρερμηνεύετο καί διεστρέφετο πρός χάριν τῆς προπαγάνδας, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐδιώκετο ὡς «εἰκονομάχος»!!!

2. Ἡ προπαγάνδα περί «νεοεικονομαχίας» ἦτο καί παραμένει αὐτοσκοπός, διότι δι' αὐτῆς καθισταμένης, οὕτως εἰπεῖν, εἶδος «κανόνος» πίστεως, θά περιθωριοποιοῦντο ἤ θά «ἐδολοφονοῦντο» ἠθικῶς – πνευματικῶς, ὅλοι οἱ ἀνθιστάμενοι εἰς τά σχέδια τοῦ κινήματος καί πρό πάντων οἱ ὑπεραμυνόμενοι τῆς Ὀρθοδοξίας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

3. Ἡ πλεονάζουσα θρησκευτική μισαλλοδοξία ἐξυπηρέτησεν ὡς σιδηροῦν πλέγμα διά νά γίνη «ἄθραυστον μπετόν» ἡ προπαγάνδα τῆς «εἰκονομαχίας», ἀφοῦ δι' αὐτῆς ἐξηφανίζετο κάθε ἴχνος χριστιανικῆς ἀγάπης, προωθεῖτο ἡ ἀλλοτρίωσις καί τό μῖσος καί ἡ ἀναλγησία, ἐνῶ κάθε διαπραττόμενον πνευματικόν – Κανονικόν – Ἐκ-

κλησιαστικόν ἀδίκημα ἐθεωρεῖτο κατόρθωμα, τρόπαιον «πίστεως», πλήν ἀλλοτρίας.

4. Ὅλα αὐτά ἐξυπηρέτησαν τόν ἕνα καί μοναδικόν σκοπόν τοῦ κινήματος τῶν πέντε, τόν ὁποῖον σκοπόν οὔτε καί σήμερα οἱ περισσότεροι τοῦ κινήματος, ὅσο καί ἄν οὗτος ἔγινε καταφανής, τόν ἀντιλαμβάνονται. Δηλαδή, ἀφοῦ δέν κατωρθώθη σ' αὐτό τό στάδιο ἡ ὑπαγωγή τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπό τόν Νεοημερολογιτισμόν, παρά τό δέλεαρ τῆς ὑπό τοῦ Κράτους ἀναγνωρίσεως καί τῶν ἐξ αὐτῆς «ὠφελειῶν» καί ὑπό τήν προϋπόθεσιν νά λάβη «ὑπόστασιν» ἡ ἀνυπόστατος χειροθεσία, ἀφοῦ δέν ἀνετράπη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δέν ἐξουδετερώθησαν ἤ δέν περιθωριοποιήθησαν οἱ θεολόγοι, δέν περιῆλθον αἱ Ἱεραί Μοναί ὑπό τόν ἔλεγχον τοῦ κ. Ματθαίου, τότε κατωρθώθη τό δεύτερον! Ἤτοι νά κλυδωνισθῆ, δυσφημισθῆ καί νά εὐτελισθῆ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., μέ τάς ἀκατασχέτους αἱρεσιολογίας, νά νεκρωθῆ κάθε μορφή ἀντιδράσεως - ἀγῶνος ἐν ὄψει τῶν καιρῶν, καί τέλος νά προκληθῆ σχῖσμα, πρός μέγιστον καί ἀποκλειστικόν ὄφελος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Οὕτω δικαιολογεῖται καί ἑρμηνεύεται, καθ' ἡμᾶς, τό κίνημα τῶν πέντε Μητροπολιτῶν. Ἔτσι κατανοεῖται πλήρως ἡ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀναστολῆς τό κίνημα εἰς ὅλας τάς πτυχάς του Κανονικῆς, Δογματικῆς καί ἤθους καί ἐν τῷ συνόλῳ του.

Κατόπιν ὅλων ὅσων προέκυψαν κατά τήν διαδρομήν τῆς παρούσης Θεολογικῆς καί Κανονικῆς Γνωματεύσεως, προκύπτει, καθ' ἡμᾶς, ἄμεσον καί ἐπιβεβλημένον τό καθῆκον εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον νά ἐνεργήση ὅ,τι ἐπιβάλλεται ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας καί τῆς Κανονικῆς Τάξεως, ἀφοῦ ἐν ἀγάπη ἐμακροθύμησεν, ἐνήργησεν τήν φιλαδελφίαν, τήν ταπείνωσιν καί τήν ἐπιείκιαν. Ἡ περαιτέρω μακροθυμία δέν θά εἶναι, καθ' ἡμᾶς, χριστιανική ἀρετή, δέν θά ὑπηρετήση τό καλῶς νοούμενον Ἐκκλησιαστικόν συμφέρον, ἀλλά παράλειψιν βασικοῦ καθήκοντος, καί ἐνθάρρυνσιν, ἵνα πορευθοῦν οἱ πέντε πρός τά χείρω. Καθ' ἡμᾶς ἡ περαιτέρω μακροθυμία, θά λογισθῆ ὡς ἀδικαιολόγητος ἀδράνεια, ἡ ὁποία θά ἔχη πολλαπλᾶς συνεπείας.

Ἡ ἀναγκαιοτάτη πρᾶξις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οὐσιαστικά θά ἀποτελέση τήν τελευταίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, διότι οἱ πέντε ὄντες «νεκροί» πνευματικῶς, ἔχουν τήν ψευδαίσθησι ὅτι ζοῦν. Ἡ ἴδια πρᾶξις ὅμως θά βοηθήση καί τούς πλανηθέντας ὀπίσω αὐτῶν. Ταῦτα, καί μέ τό δεδομένον ὅτι καθ' ὅλον τό μακρόν διάστημα ἀπό τό 1995 ἔχουν τεθεῖ εἰς ἐντυπωσιακήν ἀπραγίαν, ἡ ὁποία δικαιολογεῖται, ἀφοῦ τόν νέον κατά τῆς Ἐκκλησίας σχῆμα («παλαιοημερολογιτικόν») παρουσιάζει δυστοκίαν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Πρός χάριν τῶν ἀναγνωστῶν, καί τοῦ ἱστορικοῦ καί τοῦ Θεολόγου ἐρευνητοῦ τοῦ μέλλοντος (διατί ὄχι καί τοῦ σήμερον), παραθέτομεν ἐν τῶ συνόλω του τό μνημειῶδες αἱρετικόν κείμενον τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, τό ὁποῖον ἐν εἴδει «ὅρου πίστεως» αὐτῶν, περιέλαβον εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 35/19.2.1997 «γ' ἐγκύκλιόν» των. (Κ.Ε.Ο. Α.Τ. 5, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997).

Οἱ πρώην Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀμέσως μετά τό σχῖσμα των, Ἰούνιος 1995. Διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν πρός τά δεξιά: 1) ὁ πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, 2) ὁ πρώην Ἀττικῆς Ματθαῖος, 3) ὁ πρώην Μεσσηνίας Γρηγόριος, 4) ὁ πρώην Φθιώτιδος Θεοδόσιος καί 5) ὁ πρώην Κοζάνης Τίτος.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ παρατίθενται φωτογραφικά ντοκουμέντα, εἰς τά ὁποῖα ἀπεθανάτισαν τήν «καῦσιν τῶν αἱρετικῶν συγγραμμάτων» καί ἁγίων Εἰκόνων, καί βάσει τῆς γ' ἐγκυκλίου των τήν παράδοσιν αὐτῶν εἰς τό «αἰώνιον ἀνάθεμα»!

Δηλαδή τήν 3ην Μαρτίου 1997, Κυριακή τῆς ὀρθοδοξίας, οἱ πέντε παρέδωσαν εἰς τό «πύρ» καί τό «αἰώνιον ἀνάθεμα» τήν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ καί ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρας, καθώς καί τάς Βυζαντινάς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τάς ὁποίας εἰκονίζεται μαῖα ἤ λουτρόν, καί τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς εἰς τάς ὁποίας εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἤ δέν εἰκονίζεται καί ἡ Κυρία Θεοτόκος, δηλαδή ὅλας τάς ὀρθοδόξους Εἰκόνας ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι σήμερον, ἐκτός αὐτῶν τῶν λεγομένων «Κλασσικῶν» ἤ ἄλλως δυτικῶν.

Ὁ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΣ ΔΥΤΙΚΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑ εἰς ΟΛΗΝ ΤΟΥ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ!

Εἰς τό Ὄνομα τῆς Ἁγίας, Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ Ἑνός, Μόνου, Ἀληθινοῦ καί Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν, Πατρός καί Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος.

Τέκνα, ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί Πνευματικά,

Ἑπόμενοι καί ἀκολουθοῦντες τοῖς ἴχνεσιν, τῶν Ἁγίων καί Θεοκηρύκων Ἀποστόλων καί ὅλων τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν καί ἐμμένοντες πιστοί εἰς τά Δόγματα, τούς Ἱερούς Κανόνας, καί τάς Ἱεράς Παραδόσεις, ἅς παρελάβομεν ἐξ αὐτῶν περί τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί ἰδιαιτέρως περί τῶν Ἱερῶν καί Ἁγίων Εἰκόνων καί ἐν ὄψει τῶν συγχρόνων νεοφανῶν αἱρετικῶν Εἰκονομάχων, οἵτινες ὑβρίζουν καί βλασφημοῦν Ἱεράς Εἰκόνας, ὡς εἴδωλα, μύθους καί αἱρετικάς καί τούς προσκυνοῦντας αὐτάς, ὡς εἰδωλολάτρας, παγανιστάς, (ἤτοι σατανιστάς) αἱρετικούς καί ἀναθεματισμένους, ἤ ὅτι τό θέμα τῶν εἰκόνων εἶναι «θεολογούμενον **ἀναφωνοῦμεν πᾶσιν αὐτοῖς καί τοῖς κοινωνοῦσιν καί ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς.**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι, τολμοῦν καί **ὑβρίζουν καί βλασφημοῦν καί χλευάζουν** τήν Ἱεράν καί Ἁγίαν Εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, εἰς τήν ὁποίαν εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ, ὡς Παλαιός τῶν ἡμερῶν, ὁ Υἱός ὡς ἐφανερώθη ἐν σαρκί καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἴδει Περιστερᾶς καί λέγουν, **ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή εἶναι εἴδωλον καί ὁδηγεῖ εἰς τήν εἰδωλολατρείαν καί τήν πολυθεΐαν,** ἤ ὅτι διδάσκει **Ἀρειανισμόν**, ἤ Φιλιόκβε, καί ὅτι εἶναι Δυτικῆς προελεύσεως καί φαντασία ἀθέων ζωγράφων, ἤ ὅτι εἶναι αἱρετική καί μωσαϊκό ἀπό μαζέματα καί δι' αὐτῆς γίνεται προσπάθεια νά ἀπεικονισθῆ ἡ Θεϊκή φύσις, καί ὅτι ἡ μορφοποίησις τοῦ Θείου, εἶναι **εἰδωλολατρεία καί χεῖρον τῆς εἰδωλολατρείας,** ἤ ὅτι **γηράσκει ὁ Πατήρ,** καί ὑπόκειται εἰς τήν φθοράν τοῦ χρόνου καί ἄρα **ἀποθνήσκει,** ἤ ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατήρ δέν ἐνεφανίσθη εἰς κανένα ὅραμα ποτέ, καί ὅτι εἰς ὅλα τά ὁράματα ἦτο μόνον ὁ Υἱός, ἤ ὅτι εἶναι τελείως ἀθεολόγητος, αὐθαίρετος, ἐπινόησις καί δημιούργημα ἀθέων δυτικῶν ζωγράφων, ἤ ὅτι δημιουργεῖ αἱρετικά φρονήματα, ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή εἶναι «διαιρετή καί ἑτερούσια τριάδα» καί διά τῆς εἰκόνος αὐτῆς παρουσιάζονται «τρεῖς Πατέρες, τρεῖς Υἱοί καί τρία Πνεύματα», δηλαδή ἐννέα τόν ἀριθμόν καί ὅτι καταλήγομεν εἰς τήν πολυθεΐαν, ἤ ὅτι τά τρία πρόσωπα, ὁ γέρος, ὁ νέος καί τό πτηνόν, εἶναι ἑτερούσια ἀντί ὁμοούσια καί θυμίζουν τήν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, (ἀντίθετα ἀπό τήν διδαχήν τῶν ἁγίων, ὅτι: **«παντός εἰκονιζομένου οὐχί ἡ φύσις, ἀλλά ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται», (Θεοδ. Στουδίτης),** ἤ πότε γεννήθηκε ὁ Πατήρ ὡς ἄνθρωπος, ποία ἦτο ἡ μητέρα Του, μέ ποῖον τρόπον ἔγινε ἡ σύλληψίς του, ἤ ὅτι εἶχε γιά μητέρα Του μία κοινή θνητή καί ποία ἦτο ἡ σχέσις της μέ τόν πατέρα τοῦ Πατρός, ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή ὁδηγεῖ στόν παγανισμό καί στούς μύθους, ἤ ὅτι οἱ εἰκόνες τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χωρίς πρωτότυπον ἀληθινῆς σωματικῆς φύσης, εἶναι εἴδωλα καί ἡ προσκύνησίς τους εἰδωλολατρεία καί ἄλλα πολλά αἰσχρά καί βλάσφημα,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δέν δέχονται, νά εἰκονίζεται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐν εἴδει Περιστερᾶς, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην εἰκόνα, ἐκτός τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ καί εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι δέν Τό δέχονται οὔτε καί εἰς τήν εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως καί φρονοῦν ὅτι ὅσοι

ἔχουν τό Πνεῦμα, δέν παρουσιάζουν τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τήν μορφήν περιστεριοῦ, ἀντιτιθέμενοι εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου, ἡ ὁποία ἀναθεμάτισεν τόν Ξεναΐαν, τόν φρονοῦντα τά ἴδια μέ τούς νεοφανεῖς εἰκονομάχους, ἤ **ὑβρίζουν Αὐτό ὡς «πουλί» καί «πτηνόν»** καί λέγουν: «πῶς πῆρε τό Ἅγιον Πνεῦμα τήν φύση ἑνός πουλιοῦ, ἤ ποία ἦτο ἡ φύση τῆς μητέρας τοῦ περιστεριοῦ», ἤ ποῦ βρίσκεται σήμερα τό περιστέρι καί ἄλλα τέτοια αἱρετικά.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι φρονοῦν καί δημοσιεύουν ἐγγράφως, ὅτι αἱ ὁράσεις τῶν Προφητῶν, δέν εἰκονίζονται, ἐνῶ ὁ Θεός λέγει εἰς τόν Προφήτην Ἀμβακούμ: «...*ἀπεκρίθη πρός με ὁ Κύριος καί εἶπεν, γράψον ὅρασιν καί σαφῶς ἐπί πυξίον, ὅπως διώκη ὁ ἀναγινώσκων αὐτά...*» (Κεφ. Β' 2), εἰς δέ τόν Εὐαγγ. Ἰωάννην ὁ Θεός λέγει: **«...καί ἤκουσα φωνήν ὀπίσω μου μεγάλην, ὡς σάλπιγγος λεγούσης, ὅ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καί πέμψον ταῖς ἑπτά ἐκκλησίαις...»,** Ἀποκ. Α' 10-11), καθώς καί τό: «... *(ὁ Κύριος)* **ἔθηκε τήν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ' ἐμέ λέγων, μή φοβοῦ... γράψον οὖν ἅ εἶδες καί ἅ εἰσί καί ἅ μέλλει γίνεσθαι μετά ταῦτα...»,** (Ἀποκ. Α' 19), ἤ ὅτι εἶναι ἀναθεματισμένοι ὅσοι εἰκονίζουν τάς ὁράσεις τῶν προφητῶν, παρά τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τό Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, διά τῶν ὁποίων *μακαρίζονται οἱ εἰκονίζοντες αὐτάς,* (διότι ἐάν δέν εἰκονίζονται αἱ ὁράσεις τῶν προφητῶν, τότε οὔτε πρέπει νά γράφονται καί τά Θεῖα Λόγια τά ὁποῖα ἤκουσαν οἱ Προφῆται καθήν στιγμήν ἔβλεπον τά ὁράματα καί τά ὁποῖα μέ ἐντολήν τοῦ Θεοῦ κατεχωρήθησαν εἰς τήν ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ καθώς μᾶς ἐξηγῆ καί ὁ Μεγ. Βασίλειος ἑρμηνεύων τό 28ον ψαλμόν. Ἡμεῖς δέ συμφωνοῦντες μέ τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας εἰκονίζομεν καί γράφομεν καί τά Ὁράματα καί τά Θεῖα Λόγια καθώς μᾶς τά διηγοῦνται οἱ Προφῆται εἰς τήν ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ), ἤ λέγουν ὅτι τά ὁράματα τῶν προφητῶν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην ἀναφέρονται ὅλα εἰς τόν Χριστόν καί ὄχι εἰς τόν Πατέρα, ἤ ὅτι εἶναι παράλογον νά εἰκονίζεται ὁ Κύριος Σαβαώθ, (δηλ. ὁ Πατήρ), διότι ἔτσι γίνεται προσπάθεια ἀπεικονίσεως τῆς «θεϊκῆς φύσης» ἤ ὅτι κανένα λειτουργικό κείμενο δέν ἀποδίδει τίς προφητικές ὁράσεις, ἤ τό ὄνομα **«ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν»,** εἰς τόν Θεόν Πατέρα, ἀλλά εἰς τόν Χριστόν, ἤ ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἦτο ἐπηρεασμένος ἀπό τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν τοῦ Παπισμοῦ καί ἦτο τέκνον τοῦ αἰῶνος του, δι' ὅλα αὐτά καί δι' ὅσα ἄλλα ἀντιφατικά, παράλογα, ὀρθολογιστικά καί αἱρετικά φλυαροῦν περί τῶν ὁράσεων.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι ὑβρίζουν, βλασφημοῦν καί χλευάζουν τήν Ἱεράν Εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου, λέγοντες καί γράφοντες ὅτι **«εἶναι αἱρετική, ἀθεολόγητος, φαντασία ἀθέων δυτικῶν ζωγράφων, ἀντιευαγγελική»,** ἤ **«ὅτι ὁ ἀναστημένος Χριστός ὁμοιάζει μέ κοσμικόν ἀθλητήν, ἤ μέ χορευτήν, ἤ ἀναπηδᾶ ὡς ἐλατήριον ἐκ τοῦ Τάφου»,** ἤ ὅτι **«δέν ἔχει καμμίαν ἱστορικήν βάσιν, διότι κανείς δέν εἶδε αὐτό τό καθαρά ὑποθετικό** γεγονός», ἤ ὅτι ἡ διατύπωσις **«ἔνσωμος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ»,** εἶναι αἱρετική, διότι οἱ ἴδιοι φρονοῦν ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀρχίζει ἀπό τό **«τετέλεσται»,** ἀντιφρονοῦντες πρός τό Εὐαγγέλιον, ὅπου ὁ Χριστός εἶπεν: **«...λύσατε τόν ναόν τοῦτον καί ἐν τρισίν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν... Αὐτός δέ ἔλεγεν περί τοῦ ναοῦ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ Αὐτοῦ...»,** (Ἰωάνν. Β' 19 - 21) καί «... **μετά τρεῖς ἡμέρας**

ἐγείρομαι...», (Ματθ. ΚΖ') καθώς καί: «...**ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἔθνεσιν... καί ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ Ἀναστήσεται...»,** (Λουκ. ΙΗ', 33) καί πρός τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις λέγει: **«εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν»,** (Α' Κορ. ΙΕ' 17) καί ἀντιθέτως πρός τόν Ἅγιον Νικόδημον, ὅστις λέγει ὅτι, **«Ἀνάστασις καί εἰς Ἅδην κατάβασις, μεγάλην ἔχουσιν τήν διαφοράν»,** ἀντιφρονοῦντες δέ καί πρός τούς Ἁγίους Πατέρας, οἵτινες διακηρύσσουν ὅτι: **«ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις, σώματος Ἀφθαρτισθέντος καί ψυχῆς ἕνωσις ἦν, ταῦτα γάρ τά διαιρεθέντα...»,** (Ἁγ. Ἰωάνν. Δαμασκηνοῦ) καί πιστεύουν, ὅτι εἰς τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδην Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, διότι, ὅπως λέγουν, ἐκεῖ ἀνεστήθη ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ, (ὡσάν νά εἶχε πεθάνη ἡ ψυχή Του), ἤ πιστεύουν ὅτι δέν ἔχει ἔρεισμα εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν καί εἶναι ἄνευ ἁγιογραφικῆς καί ἁγιοπατερικῆς τεκμηριώσεως καί ἀποτέλεσμα δυτικοῦ φρονήματος καί διαστρέβλωσις τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος καί ὅτι ὁ **Χριστός παραμένων ἐπί τρεῖς ἡμέρας εἰς τούς τάφους καί τά μνήματα τοῦ Ἅδου, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν,** ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδην Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, κατηγοροῦντες τόν Ἅγιον Νικόδημον ὅστις λέγει: «...**ὅτι μόνον ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ, βγαίνοντας ἀπό τό σῶμα, κατέβηκε εἰς τόν Ἅδη, ἐνῶ τό σῶμα Του παρέμεινεν εἰς τόν τάφον».** ἐνῶ αὐτοί πιστεύουν ὅτι μέ τό σῶμα κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδη, καθώς καί ἄλλας πολλάς παρεμφερεῖς βλασφημίας, ἀντιτιθέμενοι πρός τήν ὀρθόδοξον Δογματικήν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διδάσκει: **«Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἅδη δέ μετά ψυχῆς ὡς Θεός...»,** καί: **«Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ Τάφου, καθώς προεῖπεν...»** εἰς ὅλους αὐτούς τά ἀνωτέρω καί ἕτερα παρεμφερῆ αἱρετικά φρονοῦντας,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τόν Αἱρεσιάρχην Μάξιμον καί τούς σύν αὐτῷ, φρονοῦντας καί δημοσιεύοντας ὅτι: **«ἐκτός τῆς σαρκώσεως, οὐδεμία εἰκόνισις»,** δηλαδή, *ὅτι ὅλα τά πρόσωπα, πράγματα καί καταστάσεις τοῦ ἄλλου, ἀοράτου μεταφυσικοῦ καί πνευματικοῦ κόσμου, δέν πρέπει νά εἰκονίζωνται,* ἀντιτιθέμενοι εἰς τήν διαχιλιετῆ πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, **ἡ ὁποία δέχεται τήν συμβολικήν εἰκόνισιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀοράτου πνευματικοῦ κόσμου,** καθώς μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι καί ἰδιαιτέρως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὅστις λέγει: **«Μή θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τά ἀσώματα, περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους, σχήματα καί εἰκόνας κατά τήν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν... ἀλλά καί Θεοῦ σχήματα καί εἰκόνας ἡ Γραφή ἔχει καί ταῦτα εἰκονίζομεν καί σχηματίζομεν......... καί δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἴδομεν...»,** ἤ μή δεχομένους τήν συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τήν Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην, διότι ὅπως φλυαροῦν, *«ἡ συμβολική εἰκόνισις Τοῦ Θεοῦ, εἶναι μετοχή καί γνῶσις τῆς Θείας οὐσίας ἔστω καί μέσῳ συμβόλων,* ἤ ὅτι *ἡ εἰκόνισις τῶν προφητικῶν ὁράσεων εἶναι καινοτομία καί ἐπιφέρει ἀνάθεμα,* ἤ *ὅτι τό θεμέλιον ἐπάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ»* καί ἄλλας πλάνας, αἱρέσεις καί παράλογα πιστεύοντες καί μή δεχομένους τήν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ εἰκόνισιν τοῦ ἀοράτου, μεταφυσικοῦ καί πνευματικοῦ κόσμου,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς μή δεχομένους, νά εἰκονίζεται ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος εἰς τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀντιθέτως πρός τόν Εὐαγγ. Λουκᾶν ὅστις ἐξιστορεῖ, ὅτι κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην εὑρίσκοντο οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, **«σύν γυναιξί καί Μαρίᾳ τῇ μητρί τοῦ Ἰησοῦ»** (πράξ. Α' 14) καί εἰς τούς ἐπιμένοντας νά εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις **οὐχί μόνον δέ εὑρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλά δέν εἶχεν εἰσέτι βαπτισθῆ καί ἦτο διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, καθώς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ,** καί κατασκευάζοντας ἰδικά των αἱρετικά φρονήματα καί θεωρίας, πρός ὑποστήριξιν καί ἑδραίωσιν τῆς πλάνης των.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς φρονοῦντας καί ἐπιμένοντας ὅτι εἰς τήν Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά εἰκονίζωνται μαῖες καί λουτρόν, καθώς καί ὁ Ἰωσήφ μακρόθεν ἱστάμενος περίλυπος καί συνομιλῶν μετά τοῦ διαβόλου, ὡς δῆθεν βοσκοῦ παριστανομένου, **ἀντιθέτως πρός τό Εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον οὐδέν ἀναφέρει περί αὐτῶν,** καθότι ταῦτα πάντα εἶναι δογματικῶς ἀπαράδεκτα καί αἱρετικά, ὡς προσβάλλοντα τά δόγματα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, καί περί τοῦ Ἀειπαρθένου τῆς Θεοτόκου καί ὡς προερχόμενα ἀπό τά ἀπόκρυφα, νόθα καί ψευδεπίγραφα εὐαγγέλια, τά ὁποῖα **ἔχουν καταδικασθῆ καί ἀναθεματισθῆ ὑπό τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ μέσω τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων,**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς φρονοῦντας καί διαδίδοντας, ὅτι αἱ μόναι ὀρθόδοξοι εἰκόνες εἶναι αἱ Βυζαντιναί καί ὅτι αἱ μή Βυζαντιναί, εἶναι **κατασκευάσματα τοῦ διαβόλου,** ἤ ὅτι διά τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνος ὁ Χριστός παρίσταται ὡς Θεάνθρωπος, ἐνῶ διά τῆς Κλασσικῆς τοιαύτης, παρίσταται μόνον ὡς ἄνθρωπος, τῆς Κλασσικῆς χωριζούσης, κατ' αὐτούς, τήν Θεότητα ἀπό τήν ἀνθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ, ἤ ὅτι ὅσοι Τόν προσκυνοῦν εἰς τήν Κλασσικήν εἶναι αἱρετικοί, Νεστοριανοί καί ἐπικίνδυνοι διά τήν Ὀρθοδοξίαν, ἤ ὅτι «...**ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς ἁγίας Του Θεανδρικῆς μορφῆς δέν χωρίζει τήν σάρκα Του τῆς Θεότητος»** καί καταπατοῦντας οὕτω τόν ὅρον τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου ἡ ὁποία ἀποφαίνεται: **«Ἀνωτέρα περιγραφῆς ἐστι, καθώς εἴπομεν, ἡ Θεία φύσις ἡ δέ ἀνθρωπίνη περιγεγραμμένη καί οὐδείς τῶν εὖ φρονούντων περιγραπτήν λέγων τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, ταύτῃ συμπεριγράφει τήν ἀπερίγραπτον οὐσίαν».** (Man 13, 256) καθώς καί: **«Ποιοῦμεν εἰκόνας, ἅς οὐ θεοποιοῦμεν, εἰκόνας μόνον καί οὐδέν ἕτερον αὐτάς γιγνώσκοντες, καθ' ὅ τοῦ πρωτοτύπου τό ὄνομα ΜΟΝΟΝ ἐχούσας καί ΟΥΧΙ Τήν ΟΥΣΙΑΝ»** (Πρακτικά Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου Mansi 13, 188 Β'), καί τόν Μέγαν Φώτιον ὅστις τούς «τοιαῦτα φρονοῦντας κατατάσσει μετά τῶν εἰδωλολατρῶν καί συνεχίζοντας τούς αἱρετικούς παραλογισμούς των καί διατεινόμενοι ὅτι ὁ ἁγιογράφος, εἶναι διάκονος καί ἡ ἁγιογραφία μυστήριον καί ὅτι μέσω τῆς ὕλης πού ἐπεξεργάζεται, μεταδίδει σωτηρίαν εἰς τούς ἀνθρώπους καί διά τῆς χειρός αὐτοῦ ἡ εἰκών ἁγιάζει ψυχάς καί σώματα, ἤ ὅτι ἡ Θεοτόκος διά τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνος, παρουσιάζει ἀμέσως τό Δόγμα τῆς ἐνσαρκώσεως, καί πολλά ἄλλα παρόμοια καί παράλογα διά τούς Ἁγίους, καί εἰς τούς ἀποδίδοντας ὑπερφυσικάς δυνάμεις εἰς τήν Βυζαντινήν τέχνην, **ὥστε νά ὁδηγοῦνται εἰς τήν Βυζαντινήν εἰκονολατρείαν,**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς πρώην ἀρχιερεῖς, **Ἀνδρέαν, Νικόλαον, καί Παχώμιον,** οἵτινες ἀνέλαβον ὡς ἀρχηγοί, νά στηρίξουν καί νά προωθήσουν τήν αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας, ἀνακαλῶντες τήν ὑπογραφήν των, οἱ δύο πρῶτοι, ἐκ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ἥτις **κατεδίκασεν καί ἀνεθεμάτισεν** τά αἱρετικά Νεοεικονομαχικά συγγράμματα καί νά καλύψουν τούς αἱρεσιάρχας Νεοεικονομάχους καί μή πιστεύοντες, ὅτι ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκέπτονται καί συναποφασίζουν, ὅπερ ἐστί βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί οὕτω, διά τῆς ἀνακλήσεως τῆς ὑπογραφῆς των καί τῆς συμμετοχῆς των εἰς Φατριαστικά, Πραξικοπηματικά καί ἀντισυνοδικά συλλείτουργα, διαδίδοντες προφορικῶς καί ἐγγράφως ὅτι δέν ὑπάρχουν εἰκονομαχία καί εἰκονομάχοι καλύπτοντες καί ἀμνηστεύοντες τάς αἱρετικάς διδασκαλίας, καί οὕτω ἀναλαμβάνοντες τήν ἀρχηγίαν καί θέτοντες ἑαυτούς, μετά τῶν νεοεικονομάχων Αἱρετικῶν καί δημιουργήσαντες ΣΧΙΣΜΑ μέ τήν συγκάλυψιν, διάδοσιν καί ἑδραίωσιν τῆς αἱρέσεως, μέ Πραξικοπηματικές ἐνέργειες καί δραστηριοποιοῦντες αὐτό μέ τάς ἀντικανονικάς χειροτονίας ἐπισκόπων, πρός ἐπικράτησιν τῶν εἰκονομάχων,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς ἀποτελοῦντας τόν **Ἐκκλησιομάχον, Θεομάχον,** ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος **μέ συνωμοτικήν καί Ἑβραϊκήν τακτικήν καί μέθοδον,** ἐδημιούργησεν, ἀνεβίωσεν καί συστηματικῶς διέδωσεν, προφορικῶς καί ἐγγράφως ἦν αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας, παραπλανῶν καί ἀποπροσανατολίζων, μέ διαστρεβλωτικάς ἑρμηνείας Ἁγιογραφικῶν καί Ἁγιοπατερικῶν κειμένων, μέ ψεύδη καί συκοφαντίας κατά ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν καί λαϊκῶν καί κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, ὅστις μηχανισμός ἀποτελεῖται ἀπό τούς αἱρεσιάρχας ὁ πρωτεργάτας καί ἀρχηγούς Μάξιμον, Στέφανον, Νεόφυτον, (τούς ἀδελφούς Τσακίρογλου), Κασσιανόν Μπράουν, Ἀμφιλόχιον Ταμπουρᾶν, Χρυσάφιον Κουγιουμτζόγλου, Κήρυκον Κυντογιάννην, Εὐστάθιον Τουρλῆν, Ἐλευθέριον Γκουτζίδην, Δημήτριον Κάτσουραν καί τούς σύν αὐτοῖς ὁμοφρονοῦντας καί ἀκολουθοῦντας,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς ὅσους ὑποκριτικῶς, πρός καιρόν, προσκυνοῦν μέν, τάς ἐν λόγῳ Ἱεράς Εἰκόνας, **ἀρνοῦνται δέ, νά καταδικάσουν ΕΓΓΡΑΦΩΣ καί ΔΗΜΟΣΙΩΣ** τά αἱρετικά συγγράμματα, τά ὁποῖα τάς ὑβρίζουν ὡς αἱρετικάς καί ὡς εἴδωλα τούς δέ προσκυνοῦντας αὐτάς, ὡς εἰδωλολάτρας, ἀναθεματισμένους, αἱρετικούς καί παγανιστάς, καί παρασύρουν καί παραπλανοῦν τούς ἁπλοϊκούς καί ἀμαθεῖς εἰς τήν αἵρεσίν των,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς ὅσους, δι' οἱονδήποτε ἰδιοτελῆ λόγον, προσωπολατρείας, συγγενείας, φιλίας, ἐν γνώσει καί ἐπιγνώσει καλύπτουν, ὑποστηρίζουν, δικαιολογοῦν τούς Νεοεικονομάχους καί **συμμετέχουν** εἰς τήν αἵρεσίν των,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς ὅσους, ἠγωνίσθησαν, συνέγραψαν καί λόγῳ ἢ ἔργῳ ἐνήργησαν ὑπέρ τῶν Ἁγίων

καί Ἱερῶν εἰκόνων, πρός κραταίωσιν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καί Παραδόσεως (καί ἀπῆλθον πρός τήν αἰώνιον ζωήν). Ἱερωμένους, Μοναχούς καί Λαϊκούς,

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίς)

Εἰς πάντας τούς αἱρετικούς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, ὡς καί εἰς τήν, κατά τόν παρόντα αἰῶνα, ἐμφανισθεῖσαν **παναίρεσιν** τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἀθέου **Οἰκουμενισμοῦ,** ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τῆς **αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920** καί εἰς τούς Οἰκουμενιστάς, τούς Προτεστάντας καί τούς λεγομένους ὀρθοδόξους, οἵτινες εἶναι οἱ ΙΔΡΥΤΑΙ αὐτοῦ (ἤτοι τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν) μέ βάσιν τήν αἱρετικήν **θεωρίαν τῶν κλάδων,** (BRANCH THEORY) καί προωθοῦν αὐτόν εἰς εὐρυτέραν καί παγκόσμιον κλίμακα ὡς **πανθρησκείαν** καί συμπεριλαμβάνουν ὅλας τάς θρησκείας τῆς γῆς, Χριστιανούς, Μωαμεθανούς, Ἑβραίους, Κομφουκιστάς, Βουδιστάς, Ἰνδουιστάς, Εἰδωλολάτρας, Πυρολάτρας, Σατανιστάς κ.λπ. καί συμπροσεύχονται καί συλλειτουργοῦν μετ' αὐτῶν.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς ἀποδεχομένους τήν **αἱρετικήν ἐγκύκλιον τοῦ 1920**, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται «**Πρός τάς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**» καί ἀρνουμένους οὕτω, ὅτι ὑπάρχη ἡ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, καί δεχομένους τάς αἱρετικάς ἐκκλησίας - συναθροίσεις τοῦ Ἀντιχρίστου Παπισμοῦ καί Προτεσταντισμοῦ, «**ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ καί συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ**», καί ἡ ὁποία ἐπικροτεῖ οὕτω τήν προτεσταντικήν θεωρίαν τῶν Κλάδων (**BRANCH THEORY**), βάσει τῆς ὁποίας ἱδρύθη ὁ ἄθεος καί ἀντίχριστος **Οἰκουμενισμός,** ἤτοι τό **Παγκόσμιον Συμβούλιον** τῶν Ἐκκλησιῶν, (**Π.Σ.Ε.**), ὑπό τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων καί τῶν Προτεσταντῶν, τόν Αὔγουστον τοῦ 1948, καί ἡ ὁποία εἶναι ὁ **Καταστατικός Χάρτης**, τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί διά τῆς ὁποίας διδάσκεται ὅτι, ἡ Ἐκκλησία σήμερον δέν εἶναι ΜΙΑ, περιέχουσα ἅπασαν τήν ἀποκαλυφθεῖσαν διά τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ἢ ὅτι ἡ Ἐκκλησία σήμερον δέν ὑπάρχει ὁρατῶς ὁλόκληρος, ἀλλά εἶναι τεμαχισμένη εἰς πολλάς τοιαύτας καί ἀπαρτισθήσεται εἰς τό μέλλον ὅταν καί ἄν ἑνωθοῦν αἱ αἱρετικαί ἐκκλησίαι καί ὅτι κάθε ἐκκλησία περιέχει μέρος μόνον τῆς ἀληθείας καί ὅτι ὁ ἀντίχριστος παπισμός καί προτεσταντισμός ἔχουν ἀποστολικήν διαδοχήν, ἱερωσύνην καί μυστήρια καί συλλειτουργοῦνται μετ' αὐτῶν, ἢ ὅτι δι' ἑνός ἡμερολογίου, θά κατορθωθῇ ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ὅλους αὐτούς τούς φρονοῦντας, ἀντιθέτως ἀπό τόν Θεάνθρωπον Ἱδρυτήν Της, Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις εἶπεν, «**καί οἰκοδομήσω μου τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ καί πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς**» καί καταργοῦντες οὕτω τήν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, εἰς ὅλους αὐτούς τούς Οἰκουμενιστάς καί τούς συμφωνοῦντας καί ἀκολουθοῦντας αὐτούς,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς ὅσους ἀρνοῦνται νά πιθαρχήσουν εἰς τάς ἀποφάσεις Τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἡ ὁποία ΑΠΕΦΑΝΘΗ διά τῶν τριῶν Πανορθοδόξων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν συγκληθεισῶν κατά τά ἔτη 1583, 1587, καί 1593 καί ἀπορρίπτουν αὐτάς, αἱ ὁποῖαι διατάσσουν τούς ὀρθοδόξους ὅτι:

«**ὅποιος δέν ἀκολουθεῖ τά ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθώς αἱ Ἅγιαι Οἰκουμενικαί**

Σύνοδοι ἐθέσπισαν καί τό Ἅγιον Πάσχα καί τό μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νά ἀκολουθῶμεν καί θέλει νά ἀκολουθᾷ τό νεοεφεύρετον Πασχάλιον καί νέον μηνολόγιον, τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καί ἐναντιώνεται εἰς ὅλα αὐτά καί θέλει νά ἀνατρέψῃ καί νά χαλάσῃ τά πατροπαράδοτα δόγματα καί ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχῃ τό ἀνάθεμα καί ἔξω τοῦ Χριστοῦ καί τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἄς εἶναι......»,

καί δέχονται παρά ταῦτα καί ἀκολουθοῦν καί ἑορτάζουν κατά τήν Θείαν Λατρείαν με τό Νέον Παπικόν Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, τό προερχόμενον ἐκ τῆς αἱρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, καί εἰσαχθέν κατά τό 1924 εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, παρά τήν καταδίκην καί τόν ἀναθεματισμόν αὐτοῦ, ὑπ' Αὐτῆς.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς ἀγωνισθέντας Κληρικούς, Μοναχούς καί Λαϊκούς δι' ἔργων καί λόγων, κατά τῆς Νεοημερολογητικῆς αἱρέσεως, ἥτις εἶναι ἡ εἴσοδος εἰς τόν ἄθεον καί ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν, καί διατηρήσαντας τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Πίστιν ὡς ἔφθασεν καί παρεδόθη μέχρις ἡμῶν, για τῆς **Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως** καί διαφωτίσαντας τούς ὀρθοδόξους Χριστιανούς περί τῆς αἱρέσεως ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίς)

Τοῦ Ἀειμνήστου καί ἀλήστου μνήμης, **Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κυροῦ Ματθαίου τοῦ Α', τοῦ σεβομένου καί τιμῶντος τάς Ἁγίας καί Ἱεράς Εἰκόνας, ἅς οἱ νεοεικονομάχοι ὑβρίζουν, βλασφημοῦν καί καταστρέφουν,** τοῦ καί Πρωταγωνιστοῦ, κατά τῆς Νεοημερολογητικῆς αἱρέσεως, ἥν ἐγέννησεν *ἡ αἱρετική Ἐγκύκλιος τοῦ 1920*, ὅστις διετήρησεν καί διέδωσεν τήν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν ἀνόθευτον καί μᾶς παρέδωσεν, ὅ,τι παρέλαβεν διά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, μεθ' ὅλων τῶν συναγωνισθέντων αὐτῷ, Ἀρχιερέων Σπυρίδωνος, Χρυσοστόμου, Ματθαίου, Μελετίου, Ἀγαθαγγέλου, Ἰωάννου, Δημητρίου, Βησσαρίωνος, Εὐμενίου, Λαζάρου, Εὐγενίου Πρωτοσυγγέλλου καί ὅλων τῶν Ἱερέων, Διακόνων, Μοναχῶν, καί Λαϊκῶν καί πάντων τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων Γνησίων Ὀρθοδόξων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀπελθόντων ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίς)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Πνευματικά,

Ταύτην τήν Ὀρθόδοξον πίστιν παρελάβομεν παρά τῶν Ἁγίων Πατέρων καί Θεοκηρύκων Ἀποστόλων, ταύτην διακρατοῦμεν καί διακηρύσσομεν, ταύτην συνεχίζομεν, διά ταύτης σωθησόμεθα.

Ταύτην παραγγέλομεν καί ὑμῖν νά διακρατήσετε καί διαδώσετε εἰς τάς ἐπερχομένας γενεάς, διακηρύσσοντες:

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τό ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν...».

«Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

Καί σύν τῷ σοφῷ Βρυεννίῳ τῷ διδασκάλῳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ἀναβοῶμεν ἅπαντες:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθά Σε φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε πατροπαράδοτον Σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου Μῆτερ Εὐσέβεια, ἐν Σοί ἐγεννήθημεν, ἐν Σοί Ζῶμεν καί ἐν Σοί κοιμηθησόμεθα. Εἰ δέ καί καλέσῃ καιρός καί μυριάκις ὑπέρ Σοῦ τεθνηξόμεθα»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ**

ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ο ΑΤΤΙΚΗΣ **ΜΑΤΘΑΙΟΣ**
† Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ **ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ**
† Ο ΚΟΖΑΝΗΣ **ΤΙΤΟΣ**
† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

Πηγαί καί Βοηθήματα.

περί καταδίκης, αναθεματισμοῦ καί τῶν ψευδεπιγράφων καί ἀποκρύφων Εὐαγγελίων καί τῶν αἱρετικῶν συγγραμμάτων:

1. **Ἱερόν Πηδάλιον,** σελ. 76, 77, 78, 79, 276, 277, 331, κ.λ.π.
2. **Ἐκκλησιαστική Ἱστορία,** Ἀρχιμ. Βασ. Στεφανίδου, Γ' Ἔκδοσις 1988, σελίς 228
3. **«Ὀρθοδοξία καί Παπισμός»,** Ἀρχιμ. Σπυρ. Μπιλάλη, Β' Ἔκδοσις 1988, σελίς 287
4. **«Τά Δογματικά καί Συμβολικά μνημεῖα»,** Ἰωάν. Καρμίρη, Τόμος Α', σελίς 287
5. **MANSI 19,** 820 Β'
6. **«Τό πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης»,** Χρυσοστ. Παπαδοπούλου, σελίς 201
7. **«Ἡσυχαστικές ἔριδες κατά τόν ΙΔ' αἰῶνα»,** Βενιζ. Χριστοφορίδη, Θεσσαλονίκη 1993, σελ. 55, 56
8. **Ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ,** Β' Λόγος Περί Εἰκόνων.
9. **Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων,** Ράλλη καί Ποτλῆ.
10. **«Ακόκιωμα ἡ ΕΛΛΑΣ»,** Τόμος Α' 1896, Ἔκδοσις Β' Ἀθῆναι 1996

Παραπλεύρως στιγμιότυπα ἀπό τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας 3 Μαρτίου 1997 καθ' ἥν παρεδόθησαν δημοσίως εἰς τό ΠΥΡ καί τό Αἰώνιον ΑΝΑΘΕΜΑ τά Αἱρετικά Συγγράμματα τῶν Νεοφανῶν ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΩΝ εἰς τάς κατά τόπους Μητροπόλεις ὑπό τῶν Σεβ.: Μεσσηνίας κ. Γρηγορίου, Ἀττικῆς κ. Ματθαίου, Φθιώτιδος κ. Θεοδοσίου, Κοζάνης κ. Τίτου, Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου. Ἐπίσης εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπό τοῦ Πανοσ/του Πρωτοσυγγέλου καί Ἀρχιμ. π. Παύλου.

Προσεχῶς, ἡ ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιος θά ἐκδοθῇ καί θά κυκλοφορήσῃ εἰς αὐτοτελές βιβλίον μέ περισσότερα στοιχεῖα καί φωτογραφίες.

Εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Μεσσηνίας

Εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς

Εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Φθιώτιδος

Εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Κοζάνης

Εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης

Εἰς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπήν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Σελ. 5

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ 7

1. ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ

Ὁ Οἰκουμενισμός Σιωνιστικόν ἐπινόημα καί ἔργον 7

α) Ὁ Θρησκευτικός Οἰκουμενισμός, ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 8

β) Τό Συνέδριον τῆς Κων/λεως (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923) 9

γ) Ἡ Ε΄ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 24-30/12/1923 10

δ) Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔπεσεν, ὄχι ὅμως καί ἡ Ἐκκλησία 10

ε) Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔπεσεν διότι αὕτη δέν πίπτει 11

στ) Ἡ ματαίωσις τῶν σχεδίων 13

ζ) Ὅ,τι δέν κατορθώνουν μέ τούς μεσαιωνικούς διωγμούς, διανοοῦνται νά τό ἐπιτύχουν μέσω τῆς δολιότητος 15

η) Ἡ δολία ἀπόπειρα κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ἀπέτυχεν οἰκτρῶς 16

θ) Τό ἀποτυχόν σχέδιον δέν ἐγκαταλείπεται 17

ι) Καί παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας! 18

ια) Προσπάθεια ὑφαρπαγῆς τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὑπό τοῦ Ἀττικῆς Ματθαίου καί δημιουργία νέου σάλου 20

ιβ) Εἰς τήν τελικήν εὐθεῖαν πρός Ἐκκλησιαστικόν Πραξικόπημα 28

Σχηματική παράστασις τοῦ διωκτικοῦ ἔργου κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ κατά τόν 20όν αἰῶνα 30

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ 31

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ 32

1. Η «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ» 11.10.1991 τοῦ Κυπρίου Ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου 32

Αἱ βλασφημίαι - ἀναλήθειαι 33

Τό θέμα συνεχίζεται 34

2. Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «Β' ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΑΠΟ 26.2.1993 38
3. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 35/19.2.1997 ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ 39
Α' ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 39
Ποῖοι ἐπενόησαν τήν προπαγάνδα 42
Β' ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 44
Ἡ ἀρχή τῆς διαστροφῆς ἡ ὁποία ὡδήγησε εἰς τήν αἵρεσιν 48
Γ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 51
Δ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 53
Ὁ «παλαιός ἡμερῶν» 56
Ε' ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 62
ΣΤ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 74
Δέν ἔχομεν «συμβολικήν» ἀποκάλυψιν εἰς τήν Κ.Δ. 79
Ζ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 80
Η' ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 83
Θ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 85
Ι' ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 87
ΙΑ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 89
ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ 90
1. ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 95/10.5.1995 ΕΓΓΡΑΦΟΝ 90
2. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 4/7.6.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ – ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ» 94
33. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 10/25.6.95/8.7.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ» 96

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ 98
Θρησκευτικοί τύποι ὄχι ὅμως ἀληθεῖς Χριστιανοί 98
Ἐπηρεασμένοι καί ἐμποτισμένοι ὑπό τῆς αἱρεσιοβριθοῦς Δύσεως 99
Εἰδικοί Λόγοι 102
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 104

ΔΙΩΞΕ
ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
ΑΝΑΒΟΝΤΑΣ
ΕΝΑ ΚΕΡΙ